

Lined writing area with 20 sets of horizontal lines (solid top and bottom lines with a dashed midline).

► Пеещият Бог

Сам Стормс

Horizontal bar with a light-colored segment on the left side.

Съдържание

Предисловие.....	2
Притча	3
Част първа: Вълнението на Небесния Баща.....	5
1 - Защо беше написана тази книга	5
2 - Божията страст за Неговите хора.....	10
3 - Бог баритон ли е или бас?.....	16
Част втора: Любовните песни на Всемогъщият	24
4 - Сквернословието на кръста	24
5 - От сираци към наследници.....	31
6 - Чисто досие.....	38
7 - Колко дълго ще чака любовта	46
8 - Когато любовта наранява	53
9 - Пееене в ямата	59
10 - Любов, на която можеш да разчиташ	68
11 - Здравата хватка на любовта!	76
Част трета: Да бъдеш обичан и обичаш	85
12 - Да се чувстваш обичан.....	85
13 - Радостта от това да приемаш Божията любов	93
Притурка - Усещаната любов в живота на Сара Едуарте	102
14 - Пеещият светия	105
15 - Обичай тези, които не отвърщат с любов	111
16 - Аз Те обичам, Господи!	120
Епилог	127
Приложение А - Авва! Татко!	128
Приложение Б - Бог обича ли Себе Си?.....	130

Открий радостта от това да се наслаждаваш на Бог

Превод: Емил Енчев

“Той ще се весели за тебе с песни.”

~Софония 3:17

“От все сърце препоръчвам тази книга. Всеки, който желае да израстне в своята страст за Исус се нуждае да преживее Пеещият Бог.” (Майк Бикъл)

“Повече от всичко друго, ние се нуждаем да усещаме страстта, която Исус има за нас и да Му отговорим със страстна любов. Тази книга дава възхитителен принос за изпълнението на нашата най-дълбока нужда и най-високо призвание.” (Джак Дийр)

Като едно от Неговите деца, ти се нуждаеш да знаеш, че Бог те обича – с всички твои недостатъци и липси, с всичките тайни грехове, които никой друг не знае освен Бог, без първо да се промениш и да станеш различен...или по-добър. Ти се нуждаеш да знаеш, че Бог те обича точно какъвто си сега...днес.

В Пеещият Бог, Сам Стормс изследва Божията неизмерима любов към Неговите деца. Той ще ти покаже как да имаш утеха виждайки как Татко се радва за всички Свои деца, дори до степенята, че избухва в неизразима радост и песен когато мисли за теб.

Предисловие

СПЕЦИАЛНО УДОВОЛСТВИЕ е за мен да мога да препоръчам последната творба на Др. Сам Стормс. Аз познавам Сам от 7 год. и съм работил близко с него в Архиепископското Християнско Братство и в Тренировъчния Център на Благодатта през последните пет год. През това време аз започнах да се наслаждавам на Сам като един от моите любими проповедници в тялото на Христос днес. Неговите послания истински предизвикват моя духовен живот и увеличават моето разбиране за красотата на Бог. Сам има изключително и уникално вникване в движещата сила на Божието царство, по-специално емоционалната природа на Божията личност и Неговата удивителна способност да се наслаждава на Своите хора.

Реалността на пеещият Бог, който е пълен с изобилна страст и наслада в Своите хора, да, дори съсипаните хора, е централната тема на тази книга. Вещината и познанието на Сам върху Божието Слово, заедно с експертността му в църковната история, са го снабдили със средства да говори с убедителност и яснота за този жизнено важен въпрос. Той цени реалността и силата на нашите емоции, които отразяват природата на Самия Бог, без да пресича линията в не библейска емоционалност. Той ни довежда в прегръдката на Исус, който копнее за интимност с нас, без да ни довежда до неустойчив сантиментализъм в нашето приближаване към Бог.

Тази книга е дълбоко вкоренена в писанията и в дълбокото преживяване на Сам на Господа в личния му живот. Всички, които желаят да пораснат в своята страст за Исус се нуждаят да преживеят топлотата, която идва от схващане на красотата и великолепието на Божията емоционална природа. Въпреки че може да звучи странно за някой, Бог наистина има *емоции към Своите хора*. Тази книга проучва по свеж и разбулващ начин как Бог преживява неопишуема наслада за Своите деца и как вие можете да бъдете докоснати в дълбочините на вашата душа с тази живото променяща реалност.

Аз мога също така радостно да препоръчам тази книга защото познавам извора, от който Сам пие. Като близък приятел и колега, аз съм наблюдавал неговото твърдо посвещение на библейската ортодоксалност и начетеност заедно с неговата топла привързаност към личността на Исус и очарованието му от неподобната красота на Божия Син. Сам е човек, който се стреми да живее и да екипира църквата за живот в Духа, който е вкоренен и закотвен в Словото на Бог и реалностите на ежедневния живот.

Аз ентузиазирано препоръчвам тази книга на всички, които се стремят да направят първата заповед първа в своя живот.

-Майк Бикъл

Притча

ЗАЩОТО КОЛКОТО можеше да си спомни малкото момче е слушало хората да говорят за Великият Цар. Навсякъде където отивал той слушал със задълбочено внимание когато те говорели колко голям бил Той и колко красив и силен. Обикновената мисъл за среща с Царя се насадила в неговото сърце биешо в гърдите му; устата му пресъхнала и дланите му се изпотили. Той знаел, че ако можел само да види този Велик Цар всичките му въпроси щели да бъдат отговорени, страховете му за винаги отменени, и живота му направен пълен. Но той не знаел накъде да гледа.

Тогава един ден, напълно без предупреждение, очите не малкото момче били отворени. Той видял светлина – ярка сияеща светлина. В началото той се отдръпнал, уплашен. Въпреки това той усещал неустойимо привличане, да се приближи към светлината. Слънцето било мръсно петно на черен облак в сравнение с тази славна светлина.

Нещо отвътре казвало, че това било светлината от Великия Цар, светлината от Неговите очи и от Неговото изражение. Предпазливо, но решително, той последвал светлината до нейния източник. Там на трон седял Великият Цар. Това бил трон на такова величие и слава, че малкото момче стояло зашеметено и безмълвно. То се огледало наоколо и видяло, че не било само. В подножието на трона имало събрано множество, което също виждало светлината. То също било в страхопочитание пред този велик и мощен Цар.

Воден от своето детско любопитство той протегнал ръката си и докоснал трона. Точно както си мислел, той бил златен. Все пак някак си, заради цялото си богатство и стойност, той изглеждал под достойнството на Този, който седял на него. Ехтежи от светкавици и трясъци от гръмотевици звучали, изпълвайки въздуха с ехото от заповедите на Царя. Малкото момче никога не е чувало такива звуци нито е виждало такава гледка.

От трона Великият Цар управлявал световите. Неговото слово стояло твърдо. Никой не се осмелявал да говори с/у Него. Никой не се осмелявал да предизвиква Неговите постановления. Никоя ръка не се издигала да осуети Неговата воля нито се изговаряла дума да постави под въпрос Неговото намерение. Колко велик и мощен Цар бил Той! Величествеността била издигната!

От първия момент когато очите на момчето били привлечени от Великият Цар той не искал нищо повече освен да Му се покорява. Той решил да научи всичко за Него, което можел. Той проучвал Царят, надявайки се да измери измеренията на Този, чиято дължина е безгранична, чиято дълбочина е безкрайна, чиято височина дори звездите не могат да достигнат.

Малкото момче постоянно четяло това, което другите са казали за Царя. Той често обмислял в паметта си техните изявления за Неговия блясък и описанията за Неговата красота. Всеки ден малкото момче научавало нещо ново. Неговото познание за Царя постоянно се увеличавало. Другите благоговеели пред дълбочините на неговото прозрение. Когато имали въпроси те бягали при малкото момче за отговора.

Апетита на малкото момче за информация бил ненаситен. Повече от Великия Цар никога не било достатъчно. С всяко късче проникателност, всяко разбиране, неговото познание за Царя растяло. Но качества на Царя били неизчерпаеми. След години на търсене на Царя, слушане на Царя, четене за Царя, и помнейки всичко, което умът му можел да побере, *малкото момче започнало да се уморява.*

То е виждало Царя да работи и е било удивено. То е стояло в страхопочитание когато Царят разгъвал Своята сила в звездите, в моретата, в душите на хората. То разгласявало на другите величието и превъзходството на Царя. Но *той бил уморен.*

В един случай той дори говорил на Царя. Той Му казал колко е благодарен, че е бил занесен до трона и че му е била дадена привилегията да стои в присъствието на толкова велик Суверенитет. Но *той бил уморен.*

Той се чудел мълчаливо, *Той само Цар ли е?* Той никога не поставял под въпрос правото на Царя да управлява. Нито се съмнявал в силата на Царя да налага волята Си. Въпреки това имало неясна празнина в неговото сърце. Отново той се чудел, *Той само Цар ли е?*

Тогава напълно неочаквано, без дума или предупреждение, един ден той усетил една нежна ръка върху рамото си. Той усетил себе си издигащ се от земята, по-високо, и по-високо, и по-високо. Светът се въртял под него докато той се протягал да сграбчи нещо, за което да се задържи. Но той бил добре хванат.

Тогава той осъзнал, че това бил Царят, който го е хванал, привличайки го близо. Малкото момче се изплашило. Той никога не е бил толкова близо до Царя. Било му е казвано, че светлината на Великия Цар ще го изгори и погълне. Все пак той чувствал само спокойна топлина, въобще я нямало изгарящата горещина, за която бил предупреждаван.

Той бил там, където никога не си е мислил, че ще бъде. *Може ли това наистина да ми се случва? Наистина ли съм там където мисля, че съм, или това е сън?* Това не било сън, не било фантазия. Нищо в неговия живот никога не е било толкова реално.

Великия Цар хванал и вдигнал малкото момче в ръцете си, поставяйки го решително в скута Си. И той седял там. Страхът си заминал. Съмненията изчезнали.

Той чувствал ръцете на нежното всемогъщество да прегръщат неговото слабо тяло, държейки го близо. Той станал напрегнат. Ще бъде ли унищожен? Той е виждал Царя да унищожава тези, които са обръщали гръб на светлината. Ще бъде ли той скоро сред тях? Не. Прегръдката не била за осъждане, но за любов. Царят притиснал малкото момче, и то се почувствало отпочинало. То знаело, че било спасено. То знаело, че всичко било наред.

Великият Цар погалил челото му и нежно целунал бузата му. Малкото момче обърнало главата си, повдигнало очи, и се възряло в лицето на Този когото знаело като Суверенният. Вместо това, Когато очите му се спрели на лицето на Великия Цар, то разпознало един баща. Не бил ли това Великият Цар? Да. И тогава той знаел... Великият Цар бил *неговия Баща, неговия Татко!*

Никога преди той не е познавал такава радост. Нито е мечтал през годините, в които е учил за Великия Цар и е говорил за Него, че Той може да бъде толкова

любящ. Той винаги е мислил за Царя в термини на сила и власт. Това ново преживяване било толкова не характерно. Но то не било такова.

Той чувствал ръцете на своя Баща все още да го държат близо, докато лицето му си отпочивало на гърдите на Този, който седял на трона. Тогава той го чул...туптенето на сърцето на Бащата. Мирът се раздвижил. Гръдният кош на Бащата експлодирал!

Малкото момче чуло грохота от вулканични изригвания. То познавало оглушителния рев на величествените водопади на земята. Но такива звуци били слаби и далечни шепоти в сравнение с любящото туптене на небесния Баща!

Докато гледал втренчено в лицето на Бащата той видял това, което за неговия слаб ум, било парадокс – сълзи се стичали от лицето на Бащата и течели надолу през лъчезарна усмивка! *Как може да бъде това, чудел се той, моят Баща изглежда да стене и все пак се хили в същото време? Защо, разбира се, казало малкото момче на себе си, това са сълзи на радост!*

Докато било настанено удобно в скута на Бащата, почивайки си в здравата прегръдка, която то знаело, че никога няма да го остави, то чуло един друг звук. В началото изглеждало като бръмчене, тихо и бавно. После думи...ехото, от които сега незаличимо е забито в неговото сърце. Бащата пеел, да, Великия Цар. О, какъв глас! Толкова пълен, толкова богат, толкова чист. Малкото момче слушало дори по-внимателно за да чуе думите, които неговия Баща *пеел*.

Какво? Чул ли правилно той? Сигурно не. Но тогава, ето го отново. Същите благи думи. Същата сладка мелодия. Същия насърчителен глас. Отново и отново, отново и отново, отново и отново, неговият Баща пеел, *"Дете Мое, Аз те обичам!"*

Малкото момче било зашеметено от ослепителния блясък на светлината. Той стоял в изумление от величественото простирание на суверенната сила на Царя. Но нищо не можело да се сравни с радостта, която избухнала нежно през неговото сърце когато Бащата изпял още веднъж, *"О, скъпоценно дете, как те обичам!"*

И с това, малкото момче заспало изолирано от звука и сигурно в ръцете на неговия Татко.

Част първа: Вълнението на Небесния Баща

1 - Защо беше написана тази книга

ЕДНА ОТ НАЙ-объркващите сцени в цялата Библия се намира в навечерието на разпъването на Христос. Въпреки че Исус знаеше много добре, че Го очаква неописуема агония и мъчение, Той се обърна към Своите ученици и говори за... *радост!* "Тези неща ви говорих," каза Исус, "за да може да остане Моята *радост* във вас, и вашата *радост* да може да стане пълна" (Йоан 15:11, NKJV, курсивът е добавен). Срещайки се с почти невъобразимо страдание, Исус можеше да мисли по-малко от Своите ученици *да се наслаждава на радостта от това да се наслаждава на Бог*.

Исус знаеше, че когато Той си замине, когато живота е труден и изкушението е да се предадеш, само едно нещо ще запази Неговите последователи

да Го следват – *тяхната радост в това да познават Божията радост в тях*. Това не е различно за нас днес. Следващата история е точна илюстрация.

Когато Сюзън най-накрая намери куража да получи помощ, тя беше на границата на пълно емоционално срутване. Това не е било първият път. Тя е била настанявана в болница веднъж преди това и е била уплашена, че ако това се случи отново семейството ѝ ще я изостави и ще се отрече от нея. ”Аз загубвам контрол,” каза тя с ясно забележимо треперене от страх, ”и не зная какво да правя.”

Страшното нещо свързано с това да бъдеш пастор и съветник е, че знаех, че Сюзън очакваше аз да зная това, което тя не знаеше. Аз не бях напълно признателен за това показване на доверие! Докато слушах нейната история аз започнах да се чувствам толкова безпомощен колкото беше и тя .

Бащата на Сюзън бил егоистичен тиранин. Неговата така наречена ”любов” към дъщеря му била жестоко и постоянно разклащана пред нея като пословичната примамка на пръчка. Обещанията му звучели възбуждащи интереса за Сюзън, но в края на краищата звънтели на кухо: ”Ако изглеждаш приятно, ще те обичам. Ако имаш добри оценки, ще те обичам. Ако си успешна и надеждна и не ме караш да се чувствам неудобно пред другите, ще те обичам.”

Чувал съм подобни истории преди това. Но това не прави нейните думи по-малко мъчни за издържане.

”Аз никога не бях достатъчно привлекателна, достатъчно стройна, достатъчно интелигентна,” каза тя. Сюзън никога не е получавала и частичка от това възнаграждение. Всичко, което тя можеше да си спомни беше горчивия вкус от пренебрежението и отхвърлянето на баща ѝ.

Сюзън и аз прекарахме значително време справяйки се с разрушителните последици от липсата ѝ на преживяване на бащинска любов. Но не направихме голям напредък. Нищо нямаше въздействието, за което и двамата се надявахме докато не зададох въпроса: ”Какво *чувства Бог* когато те гледа?”

”Съжаление,” отвърна сопнато тя, без някога да е спирала да помисли за това.

”Защо?” попитах аз.

”Защото аз съм за съжаление. Аз съм покъртителна.”

За следващия час аз разяснявах на Сюзън колко много я обича Бог. Аз полагах усилия да намирам точните думи за да я убедя, че това е истина. Това беше трудна работа. Изпробвах образи, метафори, живи словесни картини. Всичко това не успя. Идеята за един *любящ* Баща, който ѝ се *наслаждава* беше непонятна за Сюзън. Изглеждаше, че не е схванала нищо.

Тогава я помолих да прочете Софония 3:17, ”Господ, твоят Бог, е сред тебе, силният, който ще те спаси. Ще се развесели за тебе с радост, ще се успокои в любовта Си, *ще се весели за тебе с песни*” (курсивът е добавен).

”Това е отношението на Бог към теб, Сюзън! Той гледа на теб, Той мисли за теб, и Той пее радостно за теб!”

Тя беше шокирана. ”Бог *пее*? Бог *пее*? За *мен*?”

След няколко мига на шокираща тишина започнаха да се надигат сълзи в очите ѝ и да текат по бузите ѝ. ”Сам, сигурен ли си?”

”Да, сигурен съм.”

“Но аз съм толкова патетична,” протестираше тя. “Наистина съм. Аз съм с 30 паунда наднормено тегло, и бих умряла, ако някой види вътрешността на моя дом точно сега. Той е почти толкова разхвърлен колкото съм и аз! Съпругът ми ми е разярен отново. Не мога да върша *нищо* както трябва. И ти казваш, че Бог пее за мен с радост? Съмнявам се! По-вероятно е да крещи от възмущение. Моя татко имаше навик да прави това.”

Отново я помолих да прочете пасажа: “Господ, твоят Бог, е сред тебе, силният, който ще те спаси. Ще се развесели за тебе с радост, ще се успокои в любовта Си, ще се весели за тебе с песни.”

Сълзите се върнаха. “Само ако можех да повярвам, че е истина. Мисля, че тогава бих се изправила пред почти всичко. Само ако това беше истина.”

Реакцията на Съюзън към Софония 3:17 беше драматична, но не и необичайна. Виждал съм я отново и отново. Това ме е довело до просто, но потресаващо заключение: Единственото нещо, което прави живота поносим е да се наслаждаваш на радостта, която идва от това, че Бог изпитва удоволствие от теб.

Това не е начин да омаловажим нашата отговорност да обичаме Бога.. Най-голямата заповед в закона е да обичаме Господа с цялото си сърце и с цялата си душа и с целият си ум (Матей 22:37). Да не обичаме Бога следователно е най-лошият от всички човешки грехове. Това, което имам предвид, обаче, е *Неговата* любов към нас, *Неговото* дълбоко, емоционално, любящо раздвижване към хората, които е създал по Своя образ. Така че нека да не разместваме реда, който Библията поставя: ”В това се състои любовта, *не* че ние сме възлюбими Бога, *но че Той възлюби нас* и прати Сина Си като умилоствение за греховете ни “ (1 Йоан 4:10, курсивът е добавен). Нашата любов към Бога е отражение на *Неговата* любов към нас. Той ни възлюби първи! Трябва да внимаваме да не обръщаме реда.

Аз съм християнин от 38 години Бил съм пастор за 24 години. Не се мисля за толкова стар или особено опитен, но съм видял повече отколкото искам за да запомня човешката болка и трудности. Съветвал съм бунтовни тийнейджъри и самотни по-стари граждани. Прекарвал съм часове с огорчени съпруги и с бездейни съпрузи. Ревал съм с жертви на сексуална злоупотреба и съм се радвал с тези, които са освободени от робство. Техните проблеми може да са различни. Някои са мъже; други са жени. Някои са възрастни, други млади. Но единственото нещо, което всички обикновено споделят е най-дълбоко усещаната нужда на човешката душа: Да знаят и да чувстват, че Бог ги обича и им се наслаждава.

Единственото нещо, което ни дава надежда, което побеждава отчаянието, и носи сила за мъчещите се е, че няма значение колко е лош проблема, Бог ни обича. Болката става поносима и утрешния ден повече не те плаши когато твоята душа е докосната с реалността на Божията наслада в теб. Това е причината, поради която написах тази книга.

Грижа ли Го е наистина Бог?

МНОЗИНА ЩЕ ПРОТЕСТИРАТ: ”Но Бог не е възможно да *ме* обича. Аз съм толкова малък, толкова незначителен. Защо Му е на Твореца на тази необятна вселена да мисли за *мен*? Аз съм *нищо*. Никога не съм направил нещо значително.

Аз нямам талант. Никой няма да забележи когато умра. Не покровителствай с набожни изказвания за Божията любов – чувал съм всичко това преди.”

Ако никога не си си мислил по този начин, прескочи тази част. Искам да кажа накратко на тези, които разклащат главите си докато четат предния абзац. Вие знаете кои сте. Вие сте тези, които ходите незабелязани на църква. Никой не си дава труда да ви поздрави или да ви каже здрасти, освен формално. Вие не вярвате, че те го имат в предвид. Никой не ви раздрусва ръката, много по-малко пък ви прегръща. Вие рядко питате за обяд освен ако не сте част от група, която е била поканена. Никой не ви пита за мнението ви. Никой не сядат до вас освен ако това не е единственото свободно място.

Това е само естествено (дори спокойно мога да кажа греховно) да заключа, че ако хората се държат с мен по този начин, Бог вероятно прави същото. Ако това е всичко, което означавам за тях, съмнително е да означавам повече и за Бог.

Когато споменах на един приятел за темата на тази книга той се опита твърдо, но безуспешно, да прикрие своето разочарование. Аз го попитах за огорчението изписано на лицето му и го насърчих да бъде честен с мен. Той каза, че си има своите съмнения без значение дали една книга за любовта на Бог е наистина нужна. ”Всички знаят, че Бог ги обича. Защо не пишеш за пророчество или за нещо, което ще се продава по-добре?”

Той беше прав за едно нещо: Една книга за пророчество вероятно *би се* продавала по-добре! Той не можеше да греши повече за това как хората чувстват, че Бог се отнася с тях. Не дълго след нашия разговор аз вечерях с един друг близък приятел, Др. Джак Диър. Бивайки с учен като него, аз бях изненадан от простотата на нещо, което той каза. ”Мнозина в църквата днес,” каза той, ”са убедени, че Бог е разгневен на хората Си. Те нямат никаква идея *колко е луд Той по тях!*”

Трябва да призная, че звучи странно да се говори за Бог, че е *луд* по Своите хора. Но Той е! Умът Му е пълен с мисли за теб тъй като Той обмисля нови и вълнуващи начини да те обсипе с Неговата благодат. Когато се оттеглиш да спиш, Той мисли за теб. Когато се събудиш, Той все още е там мислейки за теб (Псалм 139:18).

Ако все още се бориш с това, чуй какво казва Исус. Мисля, че ще бъдеш по-малко склонен да спориш с Него за това отколкото с мен. Ти си този когото Той имаше в ума Си когато каза:

Не продават ли се две врабчета за един асарий? И пак ни едно от тях няма да падне на земята без волята на Баща ви. А на вас и космите на главата са всички преброени. Не бойте се; вие сте много по-скъпи от врабчетата.

-Матей 10:29-31

Когато Джони Ериксън Тада била малко момиче, много преди злополуката да я остави парализирана, родителите ѝ имали обичай да я водят в зоопарка Балтимор. Поради причини, които тя не разбираше напълно, нейния любим експонат бил птичарникът. Не били маймуните или лъвовете или мечките, но птиците, които грабвали вниманието ѝ. Тя била очарована от “ярко оцветените папагали, смешно изглеждащите южно американски птици, грамадните, силни орли и всички птици от семейството на совите.” Но тогава, пърхайки около

клетките, тя забелязала дузини двойки врабчета, търсещи дом за себе си навсякъде където могат.

Тези врабчета не били достатъчно важни за да им се даде специална клетка. Никой не идвал в зоопарка за да види врабчета. Те нямали забележителни белези или примамливи за окоето цветове. Както Джони казва, ”Те не били окичени с обяснителна табелка. Снимките им не се виждат в зоологическия пътеводител. Обикновено те дори не са забелязвани.”

Врабчетата не са били по-ценни в дните на Исус отколкото в дните на Джони. В същност врабчетата понякога са били използвани като храна за бедните. Те били продавани две за едно пени, приблизително 1/16-та от средната дневна надница.

Кой може да го е грижа за врабчетата днес? От какво значение са те за някого? Все пак Исус каза, че нито едно, нито дори *едно*, не пада на земята без волята на Бог. Нито едно врабче не пада на земята незабелязано от своя Създател. Бог се грижи за Своите врабчета. Той ги е направил. Той ги е надарил със силата да летят. Той ги снабдява с червеи и буболечки да ядат. Има милиони и милиони врабчета в света, и Бог познава всяко по име.

Намирам за интересно, че Исус избра врабчето за да посочи колко важни сме ти и аз за Него. Както Джони казва, ”Той можеше да използва орли. Или ястреби, или соколи, или бели щъркели. Все пак от 9-те хиляди птици в света, Господ избра едни от най-незначителните, най-незабележими птици летящи наоколо. Мърлявото малко врабче.

Защо? Защото ако Бог е толкова лично заинтересуван за създаване толкова не впечатляващо и незначително колкото е врабчето, колко повече трябва да се грижи за единствените създания, които създаде по собствения Си образ и изкупи със скъпоценната кръв на собствения Си Син! Ако Бог отделя време да наблюдава живота и смъртта на една мъничка птичка, колко повече действително трябва да наблюдава *теб!*

Исус постави това дори по-нагледно когато каза, ”А на вас и космите на главата са всички преброени. Не бойте се; вие сте много по-скъпи от врабчетата” (30-31ст.). Има повече от 140,000 косми на една глава! Вие можете да имате малко повече – аз случайно имам доста по-малко! Но Бог е силно съзнаващ за всички тях. Така че, ако докато преминавате през тази книга, откриете себе си питащи се дали Бог въобще знае кои сте, много по-малко да ви се наслаждава, спомнете си врабчетата .

Ние се нуждаем да знаем, че Бог ни обича. Едно нещо е да знаеш, че Той обича другите. Аз съм добър да казвам това на другите. Аз мога да приема факта, че Бог е любов и че Той се наслаждава да излива Своята любов върху нас. Но моето сърце копнее да усеща благата и успокоителна топлина на Неговата любов към *мен* с всички мои дефекти и провали, с всички тайни грехове, за които никой друг не знае освен Бог, без първо да се променя и да стана различен...или по-добър. Аз се нуждая да зная, че Бог *ме* обича точно какъвто съм сега...днес!

Аз се нуждая да се придвижа отвъд това да се *надявам*, че Той ме обича. Надяването няма да го направи. Искането няма да го направи. Изучаването на това няма да го направи. Аз се нуждая да *зная*, да бъда толкова непреодолимо убеден, че нищо да не може да издърпа тази истина от моята душа. Моята съпруга, Ан, казва,

че ме обича. Нейните действия потвърждават това. Тя е стояла до мен за повече от 25 години. Все пак няма сигурна гаранция, че тя ще бъде на моя страна утре. Но Бог ще бъде. Неговата любов е сигурна, постоянна, подписана, подпечатана, и освобождаваща. ”Никак няма да те оставя,” казва Той; ”никак няма да те забравя “ (Евреи 13:5).

Нуждаеш ли се от такава гаранция? Трепти ли сърцето ти с желанието да бъдеш обичан по този начин? Копнееш ли да се наслаждаваш на радостта от Божията радост в теб? Предполагам, че отговора е *да* в противен случай ти не би избрал тази книга.

Ако избереш да продължиш да четеш ти ще откриеш, че Бог не само те обича, сега и за винаги, но че Той се *наслаждава* да прави това. Той е *възторжен* в Своята привързаност към теб. Неговата любов към теб е едва ли не толкова много за да я понесе. Той пее и вика с неподтиснато щастие... за *теб!*

2 - Божията страст за Неговите хора

КАКВО СИ *мисли* БОГ когато мисли за теб? Когато Бог размишлява за теб в Своето сърце какво *чувства*? Когато Бог фокусира очите Си на твоята душа, какво *вижда*? Когато Бог отваря устата Си за да говори за теб, какво *казва*?

Вероятно много от вас ще отговорят на този въпрос така: ”Той мисли зле за мен; Той се чувства отвратително с мен. Той вижда цялата ми грозотия.”

Нищо не може да бъде по-далеч от истината! Въпреки това, което си говорил в миналото, или това, което може би чувстваш сега, когато Бог мисли за теб, Той ти съчувства, и те гледа, Той отваря устата Си и пее с неописуема радост!

Божията любов към теб е толкова безкрайно емоционална, че Той буквално пее от радост. Дълбочината на Неговата обич е такава, че обикновените думи се оказват незначителни и недостатъчни. Толкова дълбоко интимно е Неговото посвещение към теб, че Той избухва в свещена песен.

Аз говоря за *теб*. Точно така, *на теб*, не само на другите, които четат тази книга. Аз говоря на всеки един от вас, който е убеден, че няма значение колко пъти ви казвам, че Бог ви обича, вие все още си въобразявате, че Бог сигурно има някой друг в ума Си. Не, Той има *теб* в ума Си.

Ти можеш да кажеш, ”Но, Сам, ти не знаеш нищо за мен. Ти не знаеш колко съм отвратителен. Ти никога не си бил наоколо когато съм се провалял, молил съм за прошка, и тогава съм се провалял отново десет секунди по-късно. Ти не знаеш колко лоша съпруга (или съпруг) съм бил към моя съпруг (или съпруга). Никога не си ме виждал да избухвам на моите деца, изгубвайки самообладание и наранявайки техните духове.”

Но аз няма нужда да те познавам. Има нужда да познавам само Бог! Въпросът тук не е кой си ти или какво си направил. По точно става въпрос за това кой е Бог – за Неговия характер и Неговото решение да те обича. Нищо друго няма значение.

Погледни отново Софония 3:17. Забележи как е били преведен този стих.

Пеещият Бог

ГОСПОД твоя Бог сред тебе е мощен; той ще спаси, Той ще се развесели за тебе с радост; Той ще се успокои в любовта Си, Той ще се радва за тебе с песни.

-KJV

ГОСПОД твоя Бог е с теб, Той е мощен да спасява. Той ще има голяма наслада в теб, Той ще те успокои с любовта Си, Той ще се радва за теб с пеене.

ГОСПОД твоя Бог е сред тебе, победоносен воин. Той ще ликува за тебе с радост, ще се успокои в любовта Си, Той ще се радва за тебе с викове на радост.

-NAS

След внимателно изучаване на тези стихове аз дойдох със собствена парафраза. Това не е превод дума по дума, но свободно и разширено представяне на това, което мисля, че автора е имал в ума си. Оригиналният еврейски текст не е толкова ясен както може би се надяваме, и други могат да не се съгласят с моята интерпретация. Но аз чувствам увереност, че моята версия ще бъде изправена на внимателно изучаване. Ето я моята парафраза на Софония 3:17.

Господ твоя Бог е с теб по всяко време. Той е могъщ и мощен воин, който те спасява. Когато мисли за теб Той тържествува с празнична наслада и с голямо удоволствие. Друг път Той се успокоява когато отразява Своята дълбока обич към теб. Той празнува за това кой си ти с радостно пеене.

Всеки път когато четеш това думите са шокиращи. Тяхната сила е очевидна. Ако някога е имало стих от писанието, който си струва да се запомни, то това е този. Той с право е наречен “Йоан 3:16 на Стария Завет.”

Присъствието на Татко

ЧУЙ КАКВО СЕ казва за Божието *присъствие*. Той е “посред тебе,” Той е “винаги с тебе.” Просто помисли за това; Той е точно там където си, няма значение къде можеш да бъдеш. Това може да не възбужда всеки, но със сигурност е променило Софония! Неговия отклик към Божието постоянно присъствие е записан в ст.14 и 15:

Пей, Сионова дъще, възкликни, Израилю! Весели се и радвай се от все сърце, Ерусалимска дъще; защото Господ отмени наказанието за тебе, изхвърли неприятеля ти. Господ, Царят Израилев, е сред тебе; няма вече да видиш зло.

Няма никакъв начин, по който да можеш да намалиш силата на този език. Не можеш да избегнеш не подтиснатия изблик на чувства съдържащ се в тези думи.

Пеещият Бог

Извикай от радост! Извикай гръмогласно в триумфиращо ликуване! Радвай се и се весели, и празнувай със всичката си сила! *Бог е с нас, така че да имаме парти!*

Изхвърли всяко резервиране. Забрави какво могат да мислят или да казват другите. Мисли за Божието присъствие, за Неговото постоянно приятелство, и хвърли предупрежденията на вятъра! Не се безпокой за традициите и формалностите на хората. Свали гарда си веднъж за винаги и бъди тържествуващ!

Когато Софония избира думата *извикай* в ст.14 той замисля да направи посочване. Тази дума носи силата на звънлив вик за яростна атака в битката. Забележете как е използвана другаде:

И когато излизате на война в земята си против неприятеля, който ви подтиска, тогава *да засвириш тревога*; и ще бъдете спомнени от Господа, вашия Бог, и ще бъдете избавени от неприятелите си.

-Числа 10:9, курсивът е добавен

А Исус заповяда на народа: Да не извикате, нито да се чуе гласът ви, нито да излезе дума от устата ви до деня, когато ви кажа да *извикате*; тогава *извикайте*.

-Исус Навин 6:10, курсивът е добавен

И ето, с нас е Бог начело и свещениците Му с гръмогласни тръби, за да *свириш тревога против* вас. Чада на Израиля, не воювайте против Господа, Бога на бащите ви, защото няма да успеете. ...Тогава Юдовите мъже *нададоха вик*.

-2Летописи 13:12, 15, курсивът е добавен

С други думи, добро е да бъдеш възбуден относно присъствието на Бог. Изпълни въздуха с пронизителен вик на вълнение. Викай от радост! Бог е с теб.

Мощта на Татко

НО КАКВО АКО този Бог не може да направи нищо за моите проблеми? Колко е добро Неговото присъствие, ако Той не е достатъчно силен да ми помогне да срещне моите борби?

Това е добър въпрос. Ето го отговора: Богът, който е с теб е също Бог на неограничена *сила*. Той е мощен воин, силен и победоносен герой, който се сражава в твоя полза.

Знам, че това звучи странно, но помисли за него въпреки това. Бог е *воин*! Той е облечен за битка, въоръжен и приготвен. Той е твоя шампион, твоя защитник.

Исаия увещава Божиите хора да пеят песни на радостно хваление, защото "Господ ще излезе като силен мъж, ще възбуди ревнивостта Си като ратник, ще извика, да ще изреве, ще надделее над враговете Си" (Исаия 42:13).

Страстта на Татко

БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ МЕ УТЕШАВА. Неговата *сила* ми дава увереност. Но Неговата *страст* ме съкрушава. Това може да те прави да се чувстваш неудобно да ме чуваш да казвам, че Бог е страстен към Своите хора, но просто няма никакъв начин да се избегне силата на тази тема. Бог ликува, наслаждава се, радва се, и пее изразявайки Своята любов.

Някои теолози твърдят, че Бог е “равнодушен,” че Той няма изблик на чувства. Аз съм чувствителен към тяхната загриженост. Те искат да наблегнат, че Бог не е слаб или непостоянен или обект на променливи чувства, които са предизвиквани от другите. Трябва да се съглася с тях в този смисъл. Но това просто не изхвърля текстове като следващите “фигури на речта” или ”антропопатизми.”

“Ефрем драг син ли Ми е? Мило дете ли Ми е? Защото откакто говорих против него, все си спомням за него; затова се вълнува сърцето ми за него, и Аз наистина ще му покажа милост, - казва Господ.

-Еремия 31:20

Как да те оставя, Ефреме? Как да те предам, Израилю?... Сърцето Ми се обърна в Мене; милосърдието Ми се разпали. Няма да изпълня намерението на пламенния Си гняв, няма пак да изстребя Ефрем.

-Осия 11:8-9

Никой не разбира напълно естеството на Божията природа. Но аз вярвам, че Бог чувства. Аз вярвам, че Бог има емоции, изблици на чувства и привързаност. По-специално, Той преживява удоволствие и наслада, осмелявам се да кажа *екстаз*, за теб и за мен!

Шерууд Уирт отива твърде далеч като предлага, че от *радост* Бог е направил вселената! Колкото до мен аз мисля, че той е близо до нещо. Когато четем Битие 1:1 и попитаме *защо*, библейският отговор е: ”За да може да изяви Своята слава.” Но защо Бог иска да изяви Своята слава? Отговорът трябва да бъде защото това Му доставя удоволствие. Това е друг начин да кажем, че *това прави Бог щастлив*.

Теолозите рядко говорят за радостта като божествен атрибут. Те вероятно чувстват, че тя е недостойна за Божието величие (или за тяхното). Но Уирт твърди, че “Божията природа изразява себе си най-характерно и отличително чрез радост.” Така че това е било “за собственото Му удоволствие и радост,” че “в началото Бог създаде небесата и земята.” Бог се наслаждаваше на делата на Своите ръце и така изговори, че то е, ”Добро!” Това, което Той прави Му доставя удоволствие.

Ако мисълта за Божието преживяване на “удоволствие” е разтърсване за твоята религиозна чувствителност, размисли за това, което Исус каза в притчата за талантите: ”Ела и сподели радостта на господаря си [на Бога]” (Матей 25:21, 23). Бог е щастлив Бог. Славата на небето е предадена изцяло на нас в самата радост,

която приижда от сърцето на Татко. Не е ли това, заради което дойде Исус? Неговото желание е Неговата радост да стане наша (Йоан 15:11).

Някой може само да се чуди на дълбочините на божествена наслада в душата на Божия Син. Исус възнамерява същата тази радост да изпълни и да прелива от сърцата на Неговите хора (Йоан 17:13). Ние трябва да преживяваме не просто радост в Бог или дори радостта, която Бог *дава*, но самата радост, на която Самият Бог се радва. Божията радост става наша радост и по този начин Бог получава радост!

Всичко това е само друг начин да се каже, че *Бог е възторжено щастлив в Своята любов към Своите малки*. Ако все още се спъваш при такова говорене, върни се с мен на моята парафраза на Софония 3:17 и виж внимателно трите изявления в последната част на стиха.

Най-напред, Бог “ликува за теб в тържествена наслада и с голямо удоволствие.” Това, което е забележително е, че същия език използван в ст.14 за да опише нашата радост за Бог тук е използван за да опише Божията радост за нас.

Ние сме призвани да пеем. Бог също се радва с пеене! Ние трябва да преживяваме радост. Бог също ни се наслаждава с радост. Нагоре-надолу, както е било, Бог и Неговите хора се редуват да се радват един на друг!

Всеки от нас знае какво е да бъдеш възбуден за Бог. Ние четем в Исаия 61:10, ”Ще се развеселя премного в Господа, душата ми ще се зарадва в моя Бог” (Исаия 61:10). Но Бог има точно същата възбуда за теб, защото Самият Той казва, ”Аз ще се радвам на Ерусалим и ще се веселя за Моя народ” (Исаия 65:19).

Бог ликува за теб в “празнична наслада” или с “голямо удоволствие.” Как иначе мога да кажа това? Когато Бог мисли за теб, Неговото дете, Неговото сърце експлодира в радостно празненство. Има божествено веселие и тържествуване отвъд думите когато всемогъщия Бог размишлява за Своите Си.

Ако мислиш, че аз просто съм надул това, погледни как термините в Софония 3:17 са използвани другаде; попитай себе си дали “радостно празнуване” и “веселие” и “тържествуване” са твърде силни термини.

А като си идваха при завръщането на Давид от поражението на Филистимците, жените излизаха от всички израилеви градове с песни и хора, за да посрещнат цар Саул с тимпани, с радост и с кимвали.

1 Царе 18:6

И целият народ тръгна нагоре след него; и народът свиреше със свирки и се веселеше с бурно веселие, така че земята се цепеше от виковете им.

3 Царе 1:40

Веселба, въодушевение, оживление, необузвано ликуване, шумна радост. Това е начина как ние се чувстваме относно благодатта на Бог и Бога на благодатта. Но това е също как Той се чувства относно нас.

Ако се безпокоиш за това, което изглежда да бъде непочтителна свадливост от страна на Бог, погледни внимателно това, което следва в текста. ”Той се успокоява когато отразява Своята дълбока обич към теб.”

Тук виждаме любов, която е толкова дълбоко чувствана, толкова проникателна, толкова съвършена, че думите са недостатъчни, и дори, излишни. Да я поставим без заобикалки, Бог е безмълвен! Всемъдрият Бог, ”никога не загубващият дума Бог,” Богът със съвършена проникателност във всяка ситуация, Богът, който винаги говори коректно и с божествена прецизност, тук е придвижен до пълно мълчание! Такова е въздействието на Неговата любов към теб.

Мълчанието често е плодът на задоволеност. Когато сме нещастни и незадоволени, ние се караме. Ние режем и мърморим. Но когато всичко е добре, когато живота е това, което ние вярваме, че се предполага да бъде, ние почиваме в тихо мълчание. Щастиято може да се изрази не само в силна веселба, но също и в тих покой. Бог е толкова изцяло потънал в теб, че чувства, че няма нужда да казва нищо!

След шумното, но духовно, празненство, това е сякаш Бог казва, ”Обичам те толкова много, че не мога да намеря думи да го изразя . Ти толкова съвършено задоволяваш всяко Мое желание и изпълняваш всяко Мое изискване, че Аз копнея просто та те прегърна с ръцете Си и тихо да Си почивам в твоето присъствие.”

Един ден говорих по телефона с една моя близка приятелка, която беше видимо възбудена за нещо, което беше открила в Божието Слово. Това изглежда беше отворило за нея изцяло нова перспектива на духовно прозрение.

Аз загубих представа за времето, но тя явно е говорила, без прекъсване, съвсем малко. Аз бях безмълвен. В същност тя мислеше, че аз се бях откачил! ”Сам, тук ли си още?” попита тя .

“Да. тук съм,” отговорих аз. ”Аз просто седя тук и ти се наслаждавам.”

Аз не премислих това, което току-що казах. Барбара, обаче, беше смаяна. Тя никога не беше мислила за идеята някой да й “се наслаждава” като личност. Това че някой може в същност действително да й се наслаждава беше ново и дори мъничко разстройващо. Тя никога не е възприемала себе си да може да породи такъв отклик в друг човек.

Има времена когато мислиш, че Бог се е “откачил” от теб. Той никъде не може да бъде открит. Вероятно ти предполагаш, че Той е отегчен от това, което си и от това, което правиш и се е преместил при по-интригуващи хора в Неговото царство. Не! Неговото мълчание не е отражение на *незаинтересованост*, но на *наслада*. Бог е искрено пленен в Своята обич към теб, и думите само ще ограбят преживяването.

Божият страстен копнеж за теб може да бъде както шумен и тих, така и празнуващ и спокоен. В един момент е парти, в следващия тишина и спокойствие.

Каква образност! Каква красота! Развълнуван съм от видението за един съпруг и една съпруга женени от пет години, седящи тихо вечерта, просто говорейки, единствения звук, който се чува идва от пращането на дървата в камината. Те са тихи, не поради някаква емоционална бариери между тях, но понеже се познават един друг толкова добре и им е толкова удобно в присъствието на другия, че думите биха разрушили спокойствието и нежността на момента .

Развълнуван съм да мисля за майка, която нежно прегръща своето малко дете, люлеейки го внимателно, нежно милваща челото му, от време на време нежно целуваща бузата му, без дори и една сричка да нарушава интимността на нейната любов към това дете.

Такава е Божията любов към теб!

Палмър Робертсън е прав. ”Да се разглежда всемогъщия Бог спускайки се в размишление за любовта отвъд едно жалко човешко същество погълнато в човешкия ум.”

От мълчание към песен

НО МЪЛЧАНИЕТО накрая е нарушено. Не с викове на възмущение. Не с изблик на гняв или на хаплив критицизъм породени от неудовлетворение от твоите провали. Но с пеене. Точно така. Бог започва да пее, *за теб*.

Изследването за Извън Земен Интелект (ИИЗИ) е десет годишна, 10 милиона доларова програма спонсорирана от НАСА, чиято цел е да отговори веднъж за винаги на вековния въпрос: ”Има ли някой друг извън земята? ”

За първи път чух за ИИЗИ по телевизионните новини, които започнаха със зашеметяващи телескопични снимки на далечни галактики. НАСА се надява да постави далеч в пространството сателитна чиния за да слуша за звуци на извън земен живот. По времето когато тази книга е публикувана този сателит може да е на път.

Ако е възможно да се подслушва в слънчевите системи на разстояние милиони светлинни години, ще чуем ли нещо? Има ли звук в пространството?

Аз вярвам, че има един глас, които може действително да бъде чут. Дори сега, в най-далечните сфери на безкрайността, сред трилиони и трилиони звезди все още невидими за човешките очи, отеква страстния глас на Татко, пеейки за Своята любов към теб и мен.

Високо и жизнено, Бог вика радостно за Своите деца. Той запълва черните дупки със светлината на Своята любов и подшушва на звездите да *те* приспят с приспивни песни.

Това не е извънземна форма на живот, която НАСА ще открие, но славното присъствие на Самия Живот, пеейки в любов за Своите хора.

Заинтригуван ли си от мисълта за Божието пеене? Това те кара да се чудиш: Той баритон ли е или е бас?

3 - Бог баритон ли е или бас?

ТОЙ ТРЯБВА да беше около шест фута и пет инча висок и тежък повече от 500 фута. Косата му беше гъста и черна. Носеше тъмно сив костюм с тънички раета и жълта вратовръзка. Държанието му беше изпълнено с достойнство и гласът му дълбок, но въпреки това улегнал и спокоен.

Той изглеждаше християнин. Нямах причина да се съмнявам за неговото спасение, но аз просто току-що го бях срещнал. Първото ми безпокойство започна когато събранието се изправи на крака и започна да пее “Колко Велик Си Ти.”

Вместо да вземе песнарка в ръката си или може би да пее по памет, той стоеше изправен, ръцете му бяха скръстени пред масивните му гърди, и държеше устата си затворена. Това не беше предизвикателно отношение, но със сигурност беше дистанцирано и не въвличащо се.

Аз никога нямах възможността да говоря с него за причините му да не пее в хвалението с нас. Но мисля, че знам защо не пееше. Не мисля, че беше защото музикалният акомпанимент беше беден, или поради някаква неспособност от негова страна да хване тона или да чете музиката. Аз не вярвам, че той беше незапознат с песните.

Забелязах, че проблема беше просто в *пеенето*. Пеенето беше несъвместимо с неговото чувство за достойнство. Това изискваше емоционално въвличане, което заплашваше образа на сила и себе достатъчност, който той беше решил да изразява. Пеенето изискваше публично изразяване на неговото лично посвещение. Аз не мисля, че той беше облекчен от своите чувства, и мисълта да им даде израз в свята песен беше плашеща, дори за някой толкова голям и силен като него.

Ако беше помолен да говори за своите християнски убеждения, аз вярвам, че той можеше да говори без ни най-малко колебание. Моето предположение е, че той можеше да спори, да разисква, и да защитава грижливо доктрини, и да не чувства никакво отвращение правейки това. Но пеенето беше изцяло друг въпрос.

Аз мисля, че пеенето го правеше да се чувства уязвим, водейки го до повърхностните страсти, които той държеше скрити от своите очи. Той беше решил на всяка цена да остане в контрол. Пеенето беше без съмнение пропукване на неговото решение да държи контрол над чувствата си. Това може да е добре за жените и децата, но от мъжете се очаква да бъдат силни и стоически.

Просто няма никакво отричане на обширната разлика между говорене и пеене. Това отива отвъд простия факт, че някои хора са затруднени да пеят понеже нямат мелодичен глас.

Музиката има особена сила. Музиката вдъхновява думите с динамична енергия, която простото говорене никога не може да постигне.

Уорън Уирсби поставя това по този начин:

Аз съм убеден, че събранията научават повече теология (добро и зло) от песните, които пеят отколкото от проповедите, които чуват. Много проповеди звучат доктринално и съдържат сносно количество библийска информация, но им липсва това необходимо емоционално съдържание, което е в сърцето на Татко. Музиката, обаче, достига ума и сърцето по едно и също време. Тя има сила да докосне и да раздвижи емоциите, и поради тази причина може да стане чудесно оръдие в ръцете на Духа или ужасно оръжие в ръцете на противника.

Реформаторът на пеенето

МАРТИН ЛУТЕР (1483-1546) е добре познат със своята смела защита на доктрината за оправданието чрез вяра, истина, която Бог използва за да запали

Протестантската Реформация. Въпреки това един от враговете на Лутер настоява, че той “е проклетел повече души със своите химни отколкото със всичките си проповеди!” Хора от всички векове са принудени да осъзнаят безспорната сила на песента .

Самият Лутер е бил страстно посветен на превъзходството на музиката и песента като средства и за разпространение на евангелието и за поклонение на Бог. ”Аз не използвам мърморковци, които презират музиката,” казва Лутер, ”защото тя е дар от Бог. Музиката пропъжда дявола и прави хората весели; по този начин те забравят целия гняв, необузданост, арогантност и други такива неща. След теологията аз давам на музиката най-високото място и най-високата почит.”

Някои са изненадани да чуят какво мисли този велик теолог за музиката. Такъв човек с такава непоколебима смелост и интелектуален блясък да поставя такава висока почит на песента е неочаквано, да не кажа нещо повече. ”Опита доказва,” пише Лутер, ”че след Словото на Бог само музиката заслужава да бъде възвеличена като повелителка и гувернантка на чувствата на човешкото сърце. Ние знаем, че за дяволите музиката е противна и непоносима. Моето сърце блика и прелива в отговор на музиката, която толкова често ме е освежавала и ме е освобождавала от ужасните безпокойства.”

Лутер никога не е бил такъв, който да спестява думите. Той е имал малко търпение към тези, които отхвърлят силата и превъзходството на пеенето. ”Този, който не намира това (пеенето) за неопикуемо чудо на Господа е глупак и не е достоен да бъде считан за човек.” Аз знам какво правя с Лутер, той вероятно нямаше да се страхува да каже това в лицето на този 65 фута, 250 паундов приятел!

Лутер набляга, че “дарът на речта комбиниран с дарът на песента е даден на човека единствено за да го накара да познае, че той трябва да хвали Бога и със слово и с музика, именно прокламирайки [Словото на Бог] чрез музика.” Без значение дали искаш “да подкрепиш казаното, да се уплашиш от щастието, да насърчиш отчаяният, да смириш гордият, да успокоиш страстният, или да успокоиш тези, които са пълни с омраза, наречени емоции, наклонности, и привързаности, които тласкат човека към зло или към добро – какво по-ефективно средство от музиката можеш да намериш?”

Пеенето сравнено с говоренето

ТОВА, КОЕТО ЛУТЕР открил било, че пеенето дава способност на душата да изразява дълбоко чувстваните емоции, което говоренето не може. Пеенето канализира нашата духовна енергия по начин какъвто нищо друго не може. Пеенето пробужда силата на ума и на духа. То отваря вратите за идеи, чувства, и привързаности, които иначе биха останали завинаги затворени в дълбочините на нечие сърце.

Пеенето дава фокус и яснота на това, което думите самостоятелни го правят неясно. То издига нашите сърца до нови висоти на съзерцание. То раздвижва нашата надежда до безпрецедентни нива на очакване и наслада. *Пеенето изостря чувствителността*. То смекчава душата за да чуе Божия глас и вдъхновява волята да се покори.

Пеещият Бог

Аз мога да говоря само за себе си, но когато съм щастлив аз пея. Когато моята радост нараства тя вика за изпускане. Така че аз пея. Когато съм докоснат с обновено чувство на прощение, аз пея. Когато Божията благодат осветява още веднъж моята тъмна пътека, аз пея. Когато съм усамотен и копнея за интимността на Божието присъствие, аз пея. Когато се нуждая да си отдъхна от хаоса в света, аз пея .

Нищо друго не може да направи за мен това, което музиката прави. Тя потапя иначе безвкусните идеи в освежителни води. Тя дава възможност на моя чудещ се ум да се концентрира с енергична сила. Тя раздвижва моето сърце да кажа на Господа колко Го обичам , отново и отново и отново, без най-слабия оттенък на повтарящо се отегчение.

Пеещият Бог

ВСИЧКО Е ХУБАВО И ДОБРО, казваш ти. Но какъв е смисълът? Смисълът е този: *Бог също пее!*

Със сигурност Той говори. Той ни казва какво да правим. Гласът Му изпълва въздуха. Той заявява и изобличава и поркламира и нашепва. Но най-доброто от всичко е, че *Той пее!*

Защо намираме за трудно да преглътнем това? Адам чуваше Бог да говори в Едем. Мойсей се разтрепери чувайки Божия глас при Синай. Исус и Йоан Кръстител чуха когато водите отекнаха през водите на река Йордан: ”Този е възлюбеният Ми Син, в когото е Моето благоволение”(Матей 3:17).

Ако Бог може да говори, защо да не може да пее? Ние знаем, че Той обича музиката. Повече от 85 пъти в Стария Завет ни е заповядано да “пеем” хваления на Бог или четем за някой друг, който прави това да Му причинява удоволствие.

Като какво трябва да звучи Божия глас? Преди няколко години Ан и аз имахме привилегията да чуем известния оперен певец Лучано Павароти в Тулса, Оклахома. Има нещо относно концерта на живо, което не може да бъде уловено от СД-то или от телевизията, без значение колко голямо е качеството на медията. Бевърли Силс пее с несравнима красота. Някои предпочитат страстта на Денис Джерниган или големия диапазон на Ленан Раймс.

Чудя се как звучи Божия глас когато Той избухва в песен. Бас? Тенор? Баритон? Или има някакво неопределено съчетание на всички? Или трябва ли да предположим, че пеещият Бог звучи някак далечно като пеещ човек? Какво чуваш когато си представяш Бог пеещ? Джон Пипър отговаря на този въпрос за себе си:

Аз съм чувал бумтежа от Ниагарския Водопад смесен с бавно движещите се планински потоци. Аз съм чувал вятъра от планината Хеленс смесен с мъркане на коте. Аз съм чувал силата на източен ураган и едва доловимото духане в снежна нощ по дърветата. И аз съм чувал невъобразимият тътен на слънцето, 865, 000 мили плътност, 1, 300, 000 по-голямо от земята, и нищо освен огън, 1, 000, 000 степени по Целзий на хладната повърхност на короната. Но аз съм чувал този

невъобразим тътен смесен с нежното, топло пръщене на дърва във всекидневната на уютна зимна нощ.

Като изключим *звука* на пеещия Бог, *какво* пее Той и *защо*? Това е просто. Той пее за Своята любов към теб. Защо? Защото Той те обича!

Ето го върховното съкровище на Софония 3:17: Бог те обича с такава емоционална енергия, че “Той празнува за това кой си ти с радостно пеене!”

“Радостно пеене” е превода на една еврейската дума, която се среща няколко пъти в Стария Завет. Това буквално означава “звънлив вик,” но не трябва да бъде възприемано като нечленоразделно кряскане или викане. Когато хорът на Йосафат извика със “звънлив вик” това беше важното изявление, “Славословете Господа, защото Милостта Му е довека” (2 Летописи 20:21). Божии хора са увещани да “говорят за Неговите дела с песни на радост” (Псалм 107:22; Псалм 105:43; 126:2; Исаия 12:6; 35:10). Това изисква членоразделно изразяване.

По-рано ние видяхме, че Божията любов към Неговите деца често Го довежда до тишина, до безмълвна, съзерцателна обич. Спомням си когато нашите две дъщери бяха съвсем малки, че Ан ги люлееше за да заспят всяка нощ. Въпреки че тя беше първата, която да признае, че нейният глас няма да действа, и Мелани и Джоана настояваха да им пее. Лекото притихване на майчината страст тогава ще бъде нарушено от звука на песента – любовни песни за нейните деца.

Бог също нарушава тишината със Своите песни на възхищение. Какво вероятно може да раздвижи мощния Бог на небето и земята да пее? Не *какво*, а *кой* – ти! Божията наслада е за *теб*. Ти Го правиш щастлив. Той е вън от Себе Си от радост заради *теб*. *Ти*, Неговото дете, си ябълката в очите Му, избраният между 10 хиляди.

Моята любов към моите две момичета е на практика неопишуема. Аз им се наслаждавам. Приятно ми е присъствието им. Аз ги обожавам. Аз ценя високо всяка дума, която изговорят. Аз ценя високо душите им. Аз оценявам техните усилия, дори когато те се провалят. Аз ги обичам безумно публично. Аз съм отдаден на близкото им и на далечното им благополучие. Аз съм страстно влюбен и в двете.

Но Бог ме обича повече! Бог те обича повече! Нашата любов към нашите деца бледнее в сравнение със страстта на Татко към Неговите малки.

Любов, която не е за вярване?

ЗНАМ, ЧЕ ТОВА звучи твърде добре за да е истина. В същност, знаейки какво правим, това звучи абсурдно. Когато се опитам да обясня Божията любов на една млада жена на има Карен, тя можеше само да разклати глава в неверие.

Карен е омъжена и е майка на три деца. Както тя казва, нейната основна борба в живота винаги е била яденето. Тя е най-малко със сто паунда наднормено тегло и не й остава нищо друго освен да презира себе си. Карен е опитвала дузини програми за отслабване, само една от които е произвела успех за малко.

Тя е изгубила повече от 50 паунда и изглеждало, че е била на пътя си към най-здравословния живот. Но тя се обърна да се погледне в огледалото и каза, “Аз съм все още дебела и отвратителна. Може да тежа по-малко, но аз съм все още

отвратителния провал, който винаги съм била.” Знаейки, че тя гледа на себе си по този начин, не ме изненада когато теглото се върна.

През целия й живот на Карен й е било казвано, ”Ти си това, което правиш. Ти си това, което другите хора приемат да си. Ти си това, което изглеждаш.” Представянето, и по-специално физическата красота, става мярката за лично оценяване. ”Как може Бог да ме обича,” попитала тя един ден, ”когато съм заровила главата си в хладилника? Как може Бог да ме обича когато аз ям всичко освен пластмасови опаковки?”

Изглеждаше сякаш Карен имаше всяко извинение на света да постави под въпрос истината от Софония 3:17. ”Повтарящите се неуспехи и отблъскващата дебелина трудно ще подтикнат някой да пее,” настояваше тя. Това беше просто повече отколкото тя можеше да опипа. ”Любов като тази съществува само във вълшебните приказки,” ми каза веднъж тя .

Поразително откритие

Псалм 103 винаги е бил един от любимите ми. Чел съм го десетки пъти, но едва на скоро видях нещо, което ме порази. Виж с мен 10-13 ст.

Не е постъпил с нас според греховете ни, нито е въздал нам според беззаконието ни. Защото колкото е високо небето от земята, толкова е голяма нежната Му загриженост към онези, които се боят от Него. Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни. Както баща има състрадание към децата си, така Господ има състрадание към онези, които се боят от Него.

-NAS

Колко високо е небето от земята? Милион мили? Билион? Трилион? Изпробвайте безкрайност! Ако можеш да определиш Божията милост към теб и мен, това се отнася за това колко близо може да дойде някой за проумяването на това. Дори тогава определянето на пространството е незначително в сравнение с непонятното протягане на Божията любов.

Нека да опитаме отново. Ти отиваш на изток, а аз отивам на запад, не на земята, но в пространството. Не спирай. Сега, кога мислиш, че ще се видим отново? Глупав въпрос, нали? Отговорът, очевидно, е *никога!* Това е точно кога ще видиш вината от твоя грях отново: *никога!* Хвани си дъха, и нека да го направим още веднъж.

Аз говоря на майки и бащи сега. Колко обичате своите деца? До каква степен ще ги защитавате и ще снабдявате за тях? Колко дълбоко е вашето състрадание когато те са наранени? Умножете това по винаги. Такова е Божието състрадание към тези, които се страхуват от Него.

Какво е това нещо, което прави трудно за вярване, че нещо от това е истина? Аз мога да отговоря само за себе си, но за мен това е, което знам за собственото ми сърце. Всеки момент от всеки ден аз се изправям пред грозотията на моята душа, моята склонност да се отклонявам от Бог, моята безчувствена загриженост за никой

друг освен за мен, и това ме отвращава. Така че какво трябва да мисли Бог? Въпреки всичко, Той е всезнаещ. Той ме познава много по-добре отколкото аз познавам себе си. Той вижда греховете, които аз удобно отхвърлям. Той знае “мислите и намеренията на сърцето” (Евреи 4:12, NAS), и това ме плаши. Мислейки за Божието мислене относно мен това заплашва да прекатури всичко, което псалмиста е казал. Но тогава идва 14 ст. на Псалм 103. Дори сега когато чета това, аз се боря с неверие: ”Защото Той познава нашия състав, Той не забравя, че ние сме само пръст” (NAS).

Единственото основателно нещо изглежда е, че Божието познаване на моя “състав” ще прекрати всяка надежда за интимност с Него. Как може Бог да се приближи близо до мен, когато ме познава? Понеже мислим по този начин ние бягаме *от* Бог вместо *към* Него когато съгрешим. Все пак погледнете внимателно това, което псалмиста казва: Това е защото Бог не забравя, че ние сме само пръст, че Той ни обича, прощава, и показва състрадание. Аз знам, че това звучи страшно нелогично. Обикновеното чувство ни казва, че Божието познаване на това кои сме ние трябва да го пропъди от нас. Но Псалм 103 казва точно обратното!

Не пропускайте малката дума “защото,” която е в началото на 14 ст. Каква шокираща малка дума. Това е само една дума, но тя ще обърне цялото ти схващане за това кой е Бог и как Той се отнася към теб с главата надолу. Земният ми ум ми казва, че именно *защото* Бог познава моя състав, Той няма да иска да има нищо общо с мен. Същественото и специфично чувство на вина в греховната склонност на нашите души е самото нещо, което ние мислим, че прави невъзможно за Бог да чувства нещо друго освен отвращение когато ни гледа. Но псалмиста казва, че *понеже* Бог има такова знание Той избира да не ни въздава според беззаконията ни, но по-скоро да ни залее със Своята милост, състрадание и прощение.

Ти си пръст. Аз съм пръст. Ние всички сме крехки, лесно забравящи, неблагодарни, слаби, ограничени създания, създадени от пръстта на земята. Все пак по-лошото е, че когато се смесим в реалността на греха, нашата пръст се превръща в тиня. Бог знае всичко това, *и поради тази причина* показва загриженост без мярка и милост завинаги. Може да не изглежда прекалено изискано да се прави това, но всичко, което мога да кажа е, ”Уоу!”

Едно слово на предупреждение, обаче. Нищо от това не означава, че Бог одобрява нашия грях, но само че Неговата любов е *по-велика* от нашия грях. Нашата слабост и окаяност не са бариера за Неговата суверенна благодат. Павел казва същото нещо в Римляни 5:6-8. Той предвижда, че някои от неговите противници биха използвали тази великолепна истина за да оправдаят своята слабост. Означава ли тази идея за Божията любов, която откриваме в Псалм 103, Римляни 5 и другаде, че ние трябва “да продължаваме в грях така че благодатта да може да се увеличи?” (Римляни 6:1, NAS). Не дай Боже! ”Нека никога да не бъде!” заявява Павел. ”Как ние, които сме умрели за греха все още ще живеем в него?” (Римляни 6:2, NAS).

Разделителната точка е това: *Твоето знание, че Божието познаване на теб Го придвижва към състрадание би трябвало да те придвижи към предаване.* Всичко по-малко от това е неприемливо.

Някои все пак могат да намират това за твърде тежко за да го преглътнат. С Карен беше така. ”Има просто твърде много сблъсквания срещу това,” казваше тя,

на границата на отчаянието. Имаше време когато и аз се борех с това, докато Джон Пипър ми показа, че Самият Бог предприе стъпки за да победи всяко препятствие.

Питам аз, ”Можете ли да усетите чудото от това днес – че Бог се радва за вас с гръмогласно пеене?”

”Не,” казват вие, ”Не мога, защото съм толкова виновен. Аз съм недостоеен. Грехът ми е толкова голям, и осъжденията срещу мен са толкова много. Бог никога не може да се радва за мен.”

Но аз казвам, ”Разгледай Софония 3:15. Бог предвижда твоята колебливост. Той разбира. Така че Неговия пророк казва, ‘Господ е отменил Своите осъждения срещу теб’ (NAS). Не можеш ли да усетиш чудото от това, че Господ тържествува за теб с гръмогласно пеене днес, въпреки че си съгрешил? Не можеш ли да усетиш, че обвинението е било вдигнато защото Той нарани Собствения Си Син вместо теб, ако само повярваш?”

”Не,” казваш ти, ”Не мога защото съм заобграден от врагове. Препятствията ме притискат от всяка страна. Има хора, които никога няма да ми позволят да вярвам това. Има хора на работа, които биха направили живота ми жалък, ако Бог беше мое съкровище. Има хора в моето семейство, които биха ме отлъчили. Имам приятели, които биха направили всичко за да ме съборят долу. Аз никога не мога да продължа във вярване. Бих имал толкова много врагове. Опресията би била твърде голяма за да я понеса. Никога не мога да направя това.”

Но аз казвам, ”Разгледай Софония 3:17, ’Господ...е...воин’ (NAS) който дава победа; и ст.19, ’В онова време ще се разправя с всички, които те угнетяват,’ казва Господ; и ст.15, ’Той изхвърли неприятелят ти’ (NKJV). Можеш ли да усетиш чудото от това, че Бог прави всичко, което е необходимо да се направи за теб за да се наслаждава със Своята наслада за теб? Можеш ли да видиш, че враговете и угнетителите не са толкова силни за Бог? Нищо не може да Го спре когато той тържествува за теб с гръмогласно пеене. Можеш ли да видиш чудото от това сега? Можеш ли да повярваш, че Той се радва за *теб*?”

”Не,” казваш ти , ”все още не мога, защото Той е велик и свят Бог, и аз се чувствам, че Той сякаш е далеч от мен. Аз съм много малък. Аз съм никой...”

Но аз казвам , ”Разгледай Софония 3:15, ’Царят на Израел, Господ, е сред тебе’(NAS); и ст.17, ’Господ, твоя Бог, е сред тебе’ (NAS). Той не е далеч от тебе. Да, съгласен съм, че това разколебава въображението и разтяга правдоподобността почти до разрушаващата точка – че Бог може да присъства лично при всеки, който идва при Него и вярва в Него. Но кажи на себе си, отново и отново, ’Той е Бог! Той е Бог! Какво ще спре Бог да бъде близо до мен, ако Той иска да бъде близо до мен? Той е Бог! Той е Бог! Самото величие, което Го прави да изглежда твърде далечен за да бъде близо е величието, което Го прави способен да прави това, което Го удовлетва, включително да бъде близо до мен...”

Но все пак ти казваш, ”Не, ти просто не разбираш. Аз съм жертвата и слугата на срама. Бил съм безкрайно подценяван от моите родители...бил съм осмиван и заплашван и манипулиран и оклеветяван. В този пашкул от срам дори пеенето на Бог звучи слабо и далечно и нечетливо. Като че ли моят срам ме е направил глух за щастието на някой с мен, особено на Бог. Не мога да го усетя.”

Но аз казвам , ”Аз съм сигурен, че не чувствам всичко, което ти чувташ. Не съм преминал през това през, което ти си преминал. Но Бог не е непознат със

срама. Невероятен срам беше отрупан върху Неговия Син (Евреи 12:2), ужасно оклеветяване, повтарящо се подценяване, дори от Неговите съграждани (Матей 13:55-58). Следователно, 'Ние нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите немощи' (Евреи 4:15). Знаем, че никога няма да ходя в твоите обувки. Няма да живея със семейството, с което ти живееш.

“Но Исус знае. Той усеща това с теб. И най-доброто от всичко е, че Неговия Баща казва, точно тук в Софония 3:19, 'Аз ще спася куцата и ще събера изгонените, и ще обърна техния срам в хвала и слава по цялата земя' (NAS). Не е ли изненадващо колко добре те познава Бог? Можеш ли да почувстваш топлината на Неговото сърце когато Той снабдява всеки въпрос, който имаш? Не чуваш ли все още пеенето на Бог като си се приближил?”

Това е, за което се отнася тази книга: Чуване в твоето сърце небесната ария на Божията необяснима любов към теб. Той не просто казва това. Той не просто го пише. Той не просто казва на други, които се връщат да ти предадат това слово. Бог ти *пее*, "Аз те обичам, о, как те обичам! Дете Мое, Аз те обичам!"

Част втора: Любовните песни на Всемогъщият

4 - Сквернословието на кръста

НЕ СЕ СМЕЙТЕ, но аз предложих на моята съпруга на първата ни среща. О, добре, продължавайте и се смейте. След 25 години брак това все още ме удря наивно.

Това в същност не беше предложение за женитба; то беше повече изказване на мнение за последствието, че бях убеден, че Бог ме беше запознал с момичето, за което се предполагаше да се ожени. Ан все още й доставя страшно удоволствие да разказва на хората за това. Ако сте спрели да се смеете можем да се придвижим на сериозната част на историята.

Истината е, избирането на другар в живота не е смешен въпрос, по-специално ако човека когото сте избрали казва *не!* Аз съм вечно благодарен, че Ан каза *да!* Тя е всичко, което някога съм желал в една съпруга – и дори повече.

Моето посочване е просто това: Аз помолих Ан да се омъжи за мен (на нашата първа среща и след това отново година по-късно) защото бях убеден, че тя ще бъде най-добрата съпруга, за която някой мъж е мечтал. Никога не е влизало в ума ми да предложи брак на друга жена, която съм срещал или съм познавал. Ан беше мила, чиста, нежна, любяща, и цялостно посветена – първо на Бог, и второ на мен. Двадесет и пет години брак не са я променили.

Това е причината защо аз чета старозаветната история за Осия с разтърсване и удивление. Осия може да е живял преди 270 години, но неговата идея за брака не е била много различна от моята. Както повечето други мъже, той искаше съпруга, която да е вярна, чиста, нежна и любяща. Той не получи такава .

Осия се ожени за проститутка. Съпругата на Осия, Гомер, беше блудница, проститутка. Тя беше невярна, неблагодарна, невярваща, и не любяща. Защо, тогава, той се ожени за нея? Защото Бог му каза да направи това.

Иди, вземи си блудна жена и добий чада от блудство; защото земята извърши твърде много блудства, като се отклони от Господа.

-Осия 1:2

Осия трябваше да представлява Бог. Гомер, неговата съпруга, трябваше да играе ролята на Израел. Вместо просто да каже на Своите хора колко грешни бяха и как Той беше решил да ги обича във всеки случай, Бог доведе Осия и Гомер на централната сцена за да го изиграят с драматизъм.

И така Осия се ожени за проститутка. Той осинови децата, които тя беше заченала от неморални срещи (Осия 1:2). После тя роди на Осия три деца, които Бог също използва за да илюстрира дълбочината на греха на Израел.

Аз съм очарован за причините, които хората дават за да нарекат децата си по начина, по който се казват. Често имената са избрани така че родителите се надяват да внушат сигурност в техните деца. Други родители избират имената, които са модерни по това време. Аз съм щастлив да бъда кръстен на моя дядо.

Баща ми веднъж ми разказа за едно семейство в неговия роден град, което кръстило 6-те си деца Виктор, Вада, Вида, Велда, Вестер, и Вернон! Един мой приятел, сравнително заинтересован от алитерация, избра библейски имена за своите седем деца.

Когато Бог наименува потомството на Осия и Гомер, Неговото решение беше оформено от уроците, на които Той искаше да научи Израел. Така първородният, син, беше наречен *Езреел*, което означава "Бог разпръсква ." Това ясно посочва осъждението, което ще сполети Израел. Второто дете беше дъщеря, *Ло-Рухама*, което означава "не помилвана." Третото дете, друг син, беше наречено *Ло-Амми*, "не мой народ."

Бракът и майчинството не направиха нищо за да уталожат смесените страсти на Гомер. Тя изневери на Осия. Тя му обърна гръб, отблъсна любовта му, и се предаде на прелюбодеяние.

Любовта, както почти всичко друго, със сигурност има своите граници. Кой би посмел да говори лошо за Осия, ако той беше се развел с Гомер заради нейната изневяра? Но той не го направи. Божията любов, символично изразена в постъпката на Осия, *различна* от всичко друго, съсипа плесена. Действително, това разтегли границите на лековерието.

Как мога дори да започна да описвам любов толкова дълбока, че да преследва една постоянна блудница дори когато тя се стреми към забранени удоволствия в ръцете на своя любовник? Все пак това е точно това, което Бог каза на Осия да направи!

И Господ ми каза: Иди и пак залюби жена си, която макар че е залюбена от мъжа си, е прелюбодейка, също както Господ люби израилтяните, при все че гледат към чужди богове и обичат пити с грозде. И тъй, аз си я откупих за 15 сребърника, за кор и половина ечемик. И казах ѝ: Остани при мене за дълго време; недей да блудстваш и не бъди жена на друг, така и аз ще бъда за тебе.

Осия, играещ ролята на Бог, трябваше да откупи обратно за себе си своята своеволна и разпусната жена. Гомер, играеща ролята на невярната Израел, беше откупена чрез непреклонната любов на нейния съпруг.

Освен това, заплашителните подразбирания в имената на техните деца бяха благосклонно променени в благословения. Силата на Божията любов е такава, че *Езреел* вече не означава "Бог разпръсква," но "Бог посажда" (Осия 2:22). *Ло-Рухама* става *Рухама*, "помилвана." И *Ло-Амми* става *Амми*, "Мой народ."

Не правете грешка. Изкупителната любов на Осия към Гомер, която е, на Бог към Израел, беше предвещание за Божията любов към църквата, към *теб* и *мен*. Позволете ми да бъда откровен: *Ти и аз сме духовни прелюбодейци*. Ние заслужаваме вечно отделяне в дълбочините на ада. Но "в това се яви Божията любов към нас, че Бог изпрати на света Своя Единороден Син, за да живеем чрез Него. В това се състои любовта, не че ние сме възлюбili Бога [нито пък Гомер Осия], но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилоствение за греховете ни" (1 Йоан 4:9-19).

Гомер беше откупена от Осия за 15 сребърни шекела и за кор и половина ечемик. Бог ни изкупи чрез скъпоценната, неопетнена кръв на Своя любим Син, Исус Христос (1 Петрово 1:18-19)! Действително, "Бог показва Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас" (Римляни 5:8; Йоан 3:16; Галатяни 2:20; Ефесяни 5:2).

Просто изпращайки Исус на света трудно можеше да бъде тълкувано като действие на безподобна любов. Но изпращайки Го да умре като изкупителната цена за душите на мръсни духовни прелюбодейци като теб и мен е любов без мярка.

Защото Бог толкова възлюби света

ЙОАН 3:16, СИГУРНО най-известния стих в Библията, посочва ясно това. За жалост сякаш мнозина пропускат значението на този текст напълно.

Ние често говорим, че Божията любов е велика защото тя се протяга към всеки човек, който някога е живял." Само помислете, "за това което е казано," за множествата от мъже и жени, които са се трупали по лицето на земята. О, колко велика трябва да е любовта на Бог за да прегърне в ръцете Си това неизброимо множество от хора."

Но аз не съм сигурен. Аз не съм убеден, че ние сме научили много за Божията любов чрез преброяване на хората. Божията любов е възхвалена не когато питаме *колко*? Но когато питаме *какви*? Така че, въпросът не е *количеството*, а *качеството*. *Природата* на хората, които Бог обича е решаваща, не техният брой.

Връхната точка на Йоан 3:16 е, че Бог възлюби *света*. Контраста е *морален*, не *математичен*. Разликата между Бог и света не е, че Той е един, а те са много. Посочването, което Йоан прави е, че Той е *свят*, а света е *грешен*! Това е, което прави Неговата любов към света толкова поразителна.

Божията любов към света е удивителна защото Обичащият е праведен, а обичаният не е. Този, който обитава в непристъпна светлина влезе във владението на тъмнината. Праведният умря за неправедният (1 Петрово 3:18). С други думи,

ние се възхищаваме на Йоан 3:16 защото ни казва, че Бог възлюби моралната противоположност на Самия Него.

Когато апостол Йоан използва термина “свят,” и тука и във всичките си писания, той го описва като грешен, отделен, и отчужден от Бога, и като предмет на Неговото проклятие. Светът е отвратителен защото е опровержението на всичко, което е свято, добро, праведно, и истинно. Света е тази система на падналото човечество разглеждана *не* в термините на нейния *ръст*, но като сатанински управляван бунт във война срещу царството на Христос.

Посочването, тогава, е *не* че света е *толкова голям*, че изисква всичката любов за да бъде обичан целия. Посочването е, че света е *толкова лош*, че се изисква удивителна любов за да се обича въобще.

Сквернословието на кръста

ЛЮБОВТА НА Господ Исус Христос към Неговата невяста, църквата, никъде не се вижда по-ясно от ужасите на кръста, които Той с желание издържа заради нея. Мнозина, обаче, не знаят почти нищо за кръста и за неговото значение като знак за Божията любов. Ние пеем за кръста. Ние го носим увиснал на нашия врат. Ние го рисуваме на върха на нашите църкви, но аз се чудя колко наистина разбираме какво означава това да се каже, че Исус беше прободен на един такъв кръст.

Няма избягване на факта, че почти 2 000 години на набожна християнска традиция и религиозно изкуство до голяма степен са култивирали кръста. Кръста на Исус е бил уравнивесен и лишен от първоначалното му значение. Няма значение какво ти и аз мислим че знаем за разпъването като средство за смъртно наказание, кръста просто не означава същото за нас днес както за тези, които са били свидетели на сцената когато Исус беше прикован на него.

Спомням си когато щата Оклахома екзекутираха първия си затворник осъден на смърт след като Върховния Съд го осъди на смъртно наказание. Спора беше силен и беше фокусиран главно на най-“човешкия” начин да се нанесе смърт. Беше направено всякакво усилие да се сведе до минимум човешката болка и да се намали всеки унизителен или поставящ в неудобно положение фактор. Електрическият стол тогава беше заместен със смъртоносна инжекция.

Това не винаги е било по този начин. В древния свят разпятието било употребявано точно *защото* било безподобно в своята способност да причини болка и продължителна агония, точно *защото* било унизително и поставящо в неудобно положение.

Това идва напълно като изненада за много хора когато открият, че четирите Евангелия не казват почти нищо за разпъването на Исус. Във всичките 4-ри разказа за Неговата смърт, ние четем просто, че “те Го разпънаха” (Матей 27:35; Марк 15:24; Лука 23:33; Йоан 19:18).

Причината е, че хората в първи век са били всички мъчително запознати с детайлите на разпъването. Не е било необходимо за писателите на евангелието да бъдат по-точни отколкото са били.

Всеки ден когато напускам църквата за да си отида в къщи аз минавам покрай много складове, ресторанти, и газ станции. Нищо необикновено. Нищо

дразнешо. Точно така, хората в дните на Исус са затваряли магазините си, тръгвали са към в къщи, и често са минавали край редица от разпънати жертви. Те знаеха всичко, което искаха да знаят за тези ужаси.

Какво точно виждаха те? Те виждаха кръстове в различни форми: някои във формата на X, във формата на T, и често най-обичайната форма t. Краката на жертвите не били на повече от една две стъпки от земята, давайки възможност на уличните кучета да се хранят с трупа. Един древен автор пише:

Наказани с разтворени крака, те виждат кола като тяхната зла участ; те са завързани и приковани за него в най-горчивото мъчение, пагубна плячка за птиците и зловещи остатъци за кучетата.

През 1968 г. В Палестинските гробища, един булдозер случайно изровил скелетните останки на човек, който е бил разпънат. Според едно описание, "Краката били свързани почти успоредно, и двата прободени с един гвоздей в петите, бедрата били прибрани; коленете били сгънати, дясното застъпвало лявото; трупът бил разкривен; горните крайници били разкривени, всеки прободен от гвоздей в китката."

Десния пищял на човека, най-голямата от двете кости в долната част на крака, е бил жестоко счупен на големи, остри тресчици. Въпреки че тази жертва е била окачена чрез гвоздеи през китките, възможно е някой да бъде окачен чрез гвоздеи през дланите, противоположно на това, което някой е казал. Ако гвоздеят влиза в дланта през вдлъбнатината на дланта той не счупва никоя кост и позволява да се издържат няколко стотин паунда.

Често малък чеп или къс дърво, наречен *седекула*, бил поставен по средата на вертикалната греда, осигуряващ някаква седалка. Неговата цел била да предотвратява преждевременното грохване. С други думи, той бил предназначен да удължава агонията на жертвата .

Все още бушуват спорове за точната причина за смъртта на Исус. Някои спорят, че Той е умрял от пръсване на сърцето. Други настояват, че е било загуба на кръв, докато удар изглежда най-вероятен.

Трудно е да си представим по-отвратителна форма на смъртно наказание. Ако някога е имало ядрено престъпление, това е било разпятието. Историците намират за странно иронично, че Юлий Цезар е бил акламиран като милостив към своите врагове в това, че той нареждал техните гръкляни да бъдат прерязвани преди разпъването за да им спести неопикуемото страдание от продължителната агония на дървото.

Тук е където повечето християни спират, ако въобще стигнат до там. Осъзнавам, че такива описания не са приятно четиво. Но ако всички вие знаете за физическата болка, която причинява кръста, вие вече ще разбирате дълбочините на Христовата любов. Нека да ви обясня.

В IКоринтяни Павел описва посланието на кръста като "глупост" за невярващите езичници и като "препънка" за отхвърлилите Христос юдеи (1:18,23). Имал ли е предвид Павел, че кръста е *интелектуално несвързан*, както да се каже, че две плюс две е равно на пет? Внушава ли той, че кръста е *религиозно нелогичен*,

като да се каже, че спасението е и чрез благодат и чрез дела? Не. Посланието за прощение чрез кръста на Христос е глупост поради това, което кръста е означавал за древния свят. Той е бил олицетворение на най-лошата от човешките сквернословия.

Някой веднъж е бил помолен да дефинира *скверен*. Той отговорил, ”Аз не мога да го дефинирам, но аз го познавам когато го видя!” Аз съм съгласен. Когато се сблъскаме с нещо скверно ние преживяваме интуитивна отвращаваща реакция. Нашето чувство за лично достойнство е наранено; благоприличието е омърсено; и ние чувстваме емоционално терзание. Нещо не трябва да бъде сексуално за да е скверно. Нещо, което е отблъскващо, противно, или определено като погнусяващо. Едно сквернословие, без значение дали е видяно или изговорено, осквернява нашето чувство за естетика и социална принадлежност.

Аз мисля, че Павел казва, че кръста на Исус Христос беше сквернословие! Той беше много повече от един инструмент за смъртно наказание. Той беше символ на лично порицаване, публично неприличие, и социално унижение. Ако всичко, което искаха беше да убият Исус, те можеха да Го замярат с камъни (както Стефан) или да Го обезглавят (както Яков).

Разпъването, от друга страна, било специално предназначено да прави повече отколкото да убие един човек. Неговата цел била също да го унижи. Разпъването не само разрушава човешкото тяло, то смачква неговия дух. Разпъването не само разрушава човека физически, то го опозорява обществено. Колкото и трудно да е за теб и мен да разберем, по-лошо от страданието на кръста е *срама* от това .

Специфични стъпки били предприемани за да се осигури неговия срам. Разпъването винаги било публично. Ние спорим днес дали екзекуции трябва да се дават по телевизията. В древния свят е нямало спор. Най-видимото известно място било избрано –на кръстопътища, в театъра, на хълм (като Голгота). Защо? За да се усили личното унижение на жертвата .

Хората винаги били разпъвани голи, въпреки че юдейската чувствителност изисквала да имат плат обвит около слабините им. Джон Калвин описва значението на това:

Евангелистите рисуват Божия Син като съблечен така че ние да можем да познаем богатството спечелено за нас чрез това събличане, защото то ще ни облече в Божиите очи. Бог склони Неговия Син да бъде съблечен така че ние да можем да се явим свободно с ангелите, в одеждите на Неговата праведност и в пълнотата на всяко добро нещо, докато преди, противно унижени, в окъсани дрехи, ни държеше далеч от това да се доближим до небесата.

Първият Адам, първоначално създаден в праведността на Бог, чрез своя грях ни съблече голи. Последния Адам, претърпявайки срама от събличането, чрез Своето покорство ни облече в праведността на Бог!

Това което древния свят е мислил за разпъването се вижда в начина, по който те приемат обноската в тяхната литература. Историците имат навика да

мислят, че оскъдицата на обяснения за кръста в културните литературни източници било доказателство, че той е рядко употребяван като средство за екзекуция. Но сега ние знаем, че кръста бил рядко споменаван защото повечето изискани автори отказвали да опозорят и да омърсят своята творба споменавайки за нещо толкова отвратително и скверно като разпятието!

Не е чудно, че Плини Младши (112 г. сл. Хр.) нарича християнството “извратено и екстравагантно суеверие” защото то проповядва Христос разпнат. Християните са обвинявани че са победени от “болезнена самоизмама” защото дръзват да внушават, че Бог е бил съблечен на кръста! Напълно е възможно това да е било причината Савел от Тарс (по-късно апостол Павел) силно да се противопоставя на църквата, ”дишайки смъртоносни заплахи” срещу вярващите (Деяния 9:1; 8:3; 22:4; 26:11; Галатяни 1:13).

Опозицията срещу евангелието не се дължала главно на претендирането, че Исус бил Бог в плът или защото църквата заплашвала древните религиозни обичаи или защото живота на Исус не успял да отговори на месианските очаквания. Главното препятствие било, че Исус бил *разпънат!*

Един “разпънат Месия” бил противоречив термин. Някой можел да има Месия, или някой можел да има разпятие, но никой не можел да има разпънат Месия. Месията е олицетворение на сила, величие, и разбиване.

Да бъдеш разпънат било да паднеш под проклятието на Второзаконие 21:23: ”Всеки, който е окачен на дърво е под Божието проклятие”(Галатяни 3:13). Човек екзекутиран по някакъв друг начин или който може би е паднал в битка е бил окачван на дърво като знак за Божието крайно проклятие.

Това, което Савел беше чул (и по-късно сам проповядваше) беше, че Този, който трябваше да се наслаждава на Божието най-богато благословение вместо това изтърпя най-осъдителното Божие проклятие! Как могат тези юдеи да почитат като Бог някой, който Самият Бог открито и очевидно е осъдил?

По-лошо от противоречив термин, един “разпънат Месия” бил скандално богохулство за религиозно мислещите юдеи.

Оскърблението на кръста, следователно, възниква от факта, че самият кръст бил видим символ и физическо олицетворение на това, което е било морално позорно и естетически несъвместимо. Да се внушава, че “Господа на славата” е бил съблечен на кръста на позора било върха на глупостта .

Това обяснява защо самият Павел е бил толкова ужасно и яростно отричан и преследван заради проповядването на “Исус Христос и Неговото разпятие”(1 Коринтяни 2:2; Галатяни 6:14). Павел прави посочването още по-ясно в известния християнски химн от Филипяни 2:6-11. Той посочва към Исус:

Който, като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва да държи като плячка равенството с Бога, а ограби Себе Си, като взе образа на слуга и стана подобен на хората, и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст!

-Филипяни 2:6-8

Не пропускайте връзката, която Павел извлича между Синът вземащ образ на роб, или слуга, и Неговата смърт на кръста. Разпятието било запазено за робите, за утайката на обществото, изметта и отхвърлените от света. Ние никога не трябва да забравяме, че смъртта, с която Исус умря беше най-долното унижение, на което най-униженият социален парий може да бъде осъден.

Това, ”*даже* смърт на кръст” (Филипяни 2:8, курсивът е добавен) е последното горчиво последствие от вземането на образа на роб/слуга и стои в най-резкия и шокиращ контраст, който можем да си представим с това “да бъде в самия образ на Бог” (ст.6).

Исус Христос пострада не само за нашите грехове, но също и за *срама* от нашите грехове. Такава беше дълбочината на нашата поквара и големината на Неговата любов.

Така че следващия път когато си депресиран и се чувстваш изоставен, и си отчаян за някакво уверение, че Бог наистина те обича, постави очите си на “стария, груб кръст –символа на страдание и срам.” Това е колко Бог те обича .

Можеш ли да Го чуеш да пее?

5 - От сираци към наследници

ОТ ВРЕМЕ НА ВРЕМЕ ние се нуждаем да си напомняме колко невероятно добър е Бог. Ние също се нуждаем да си напомняме колко много Бог се наслаждава да бъде добър. Трябва да ни се говори за неизмеримите дълбочини на наслада в Божието сърце когато става въпрос за Неговото отношение към децата Му. Бог наистина е добър, и Той наистина се наслаждава да върши добро за тези, които са Негови.

Вие можете да си мислите, че това звучи малко банално, дори несериозно. В края на краищата, това е едно от първите неща, които научаваме когато станем християни, един от основните уроци, който научаваме в неделното училище. Но в същото време това е също една от най-трудните истини за християните да я вярват.

Много християни живеят в страх, че Бог наистина не е добър по сърце и има малко желание да върши добри неща за тях. Аз не се опитвам да бъда грубо откровен. Просто искам да потвърдя открито това, което зная за един факт кипящ в собствената ти душа.

Задай си един прост въпрос: ”Намираш ли това, което четеш малко не за вярване? Идеята, че Бог те обича толкова много, че Той пее малко абсурдна ли е?” Върви напред и кажи *да*. Никой не може да те чуе освен Бог, а Той разбира твоите съмнения.

Вероятно нашия скептицизъм идва от виждането на толкова много зло в света. Ние гледаме наоколо, вероятно дори на нашия живот, и мислим, *Ако Бог е наистина добър, защо света е пълен с толкова много поквара? Защо моя живот е такава безнадеждна бъркотия?* Или може би мислим, *Ако Бог е добър, Той е добър само към добрите хора. И тъй като аз на съм добър, Той няма да бъде добър към мен.*

Пецият Бог

Ето защо ние се нуждаем ежедневно да ни се напомня колко невероятно добър е Бог. Исус със сигурност знаеше, че това е истина. Ето защо Той каза на Своите ученици (тогава и сега):

Не бой се, малко стадо, защото вашият Отец благоволи да ви даде царството.

-Лука 12:32

Джон Пайпър обяснява:

Всяка малка дума в това зашеметяващо изречение е предвидена да подпомогне отнемането на страха, с който Исус знае, че се борим, а именно, че Бог дава неблагоприятно Своите облаги; че Той е скован и не Му подхожда когато прави добри неща; че в основата Си Той е ядосан и обича да дава израз на Своя гняв. Това е изречение за природата на Бог. Това е за това какво сърце има Бог. Това е стих за това какво прави Бог щастлив – не просто за това какво *ще* прави Бог или какво *трябва* да прави, но за това, което Той се *наслаждава* да прави, това, което Той *обича* да прави и се *удоволства* когато го прави.

Погледнете внимателно една част от този стих. Исус казва, че Отец “благоволи” да ни даде царството. ”Благоволи”се отнася до гръцкия глагол *еудокео*.

Този специфичен глагол се среща само 6 пъти в 4-те Евангелия. Това, което прави неговата употреба в Лука 12:32 значителна е факта, че във всяко едно от другите пет места където той се среща думата е изговорена от Татко когато Той говори за Исус, Неговия Син.

При кръщението на Исус, “глас от небето каза, ”Това е Моят Син, когото Аз обичам; в Него е Моето *благоволение*” (Матей 3:17, курсивът е добавен; Матей 12:18; Марк 1:11; Лука 3:22). На планината на преображението Петър беше смълчан от Татко и му беше казано да слуша Сина, в когото Татко “*благоволи*” (Матей 17:5).

Исус избра глагола *еудокео* с цел. Това е думата, която Той чу Неговия Баща да използва за да изрази Своите чувства към Него, Синът. Така че Исус им казваше, ”Спомняте ли си когато ви разказвах за Моето кръщение, за гълъба, и за гласът от небето? Спомняте ли си какво ви казах, че Моя Баща каза за Своята любов към Мен? *Това е, което Той чувства и към вас!*”

Нека да спрем и да доловим дишането си! Колкото повече размишлявам за това толкова по-невероятно става то! Все пак, тук Исус казва това с думи, които никой не може да избегне: ”Бог е толкова щастлив и радостен относно това да ви даде царството, с всички негови благословения, колкото е за Мен когато върша това, което върша за да изпълня Неговата воля!”

Ето колко се наслаждава Бог да върши добри неща за теб и мен. Ето колко ни обича!

Татко благоволява в Исус понеже Той беше всичко, което Татко можеше да иска в един Син. Той беше съвършено покорен на волята на Татко (Йоан 5:19-21; 8:28-29) и винаги търсеше славата на Татко (Йоан 17:4). Нещо повече, Татко просто се наслаждаваше на приятелството, което Той и Синът споделяха. С други думи, Татко обичаше Синът (Йоан 5:20)!

Аз ще бъда първия, който да призная, че взаимоотношението между Татко и Исус Синът е уникално по много начини. В края на краищата, това е въпрос за Бог обичащ Бог. Исус е специалният, единороден Син на Бог (Йоан 1:14, 18).

Все пак, обаче, Исус знаеше това когато избра тази единствена дума *еудокео* за да опише какво чувства Татко относно това да върши добро за теб и мен. Не мога да избегна заключението, че това, което това означава е, че както Татко се наслаждава в Исус, както Той е удовлетворен и щастлив и развълнуван за Своя Син, по същия начин Той е щастлив и възбуден и удовлетворен относно това да даде на теб и мен всички благословения на Неговото благословено царство!

Всички от нас знаят за радостта от даването. Получавали ли сте някога подарък от някого само за да отговорите казвайки, ”Това е толкова красиво, толкова изящно, но аз не мога да го приема. То е просто твърде много.” Неизменно лицето на даващия посърва. Той е съкрушен. Защо? Защото ти си го ограбил от радостта от даването. Неговата радост в даването идва от твоята радост в приемането. Ако ти не приемеш радостно, това ограбва *неговата* наслада в *твоята* наслада .

Истината е, че ние понякога не се доверяваме на даващите. Когато някой ни дава подарък или нещо ценно, и после още нещо, после още нещо, и после още повече, нашата първоначална радост се обръща в подозрение. Ние си казваме, *Тя трябва да има някакъв скрит мотив. Тя ми дава с готовност за да ми сложи капан. Тя ме издига за нещо с всички тези подаръци.*

Може би е така. Но не и Бог! Той дава и дава и дава защото се наслаждава да дава. *Той се наслаждава на радостта, която вие получавате от получаването на това, което Той ви дава!* Единственото нещо заради което Бог запретва ръкава Си е друго даване! Такава е природата на божествената любов.

Дарът на осиновяване

ТАКА ЧЕ КОЙ Е най-големият Божий дар? Кое е най-изящното благословение в царството, което Бог благоволява да даде?

Оправданието ли е? Прощението ли е? Може би вечния живот? Какво да кажем за Святия Дух, който Бог даде да обитава в нашите сърца?

Аз не обичам да сравнявам Божиите дарове, и със сигурност не искам да внушавам, че тези благословения са нещо друго освен скъпоценни и съвършени. Но аз искам да разгледаме какъв може да бъде вторият най-велик дар (следващия след този на Неговия Син умрял за нашите грехове). Освен демонстрацията на Божията любов на кръста на Голгота, по мое мнение най-чудното доказателство за Божията любов към теб и мен е това: *Осиновяването*. Правото и привилегията и властта, която ни е била дадена да станем децата на Бог.

Забележете думите на апостол Йоан:

Пеещият Бог

Вижте каква любов ни е дал Татко – да се наречем Божии деца; а такива и сме!... Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, какъвто е.

-1 Йоан 3:1-2

Тонът на Йоановите думи всъщност е изпълнен с неотложност и възбуда. ”Елате бързо и вижте! Погледнете! Слушайте! Вие не можете да си представите това, което ви казвам!”

Харесвам това. Това е един възрастен човек близо до края на живота, който все още е възбуден за любовта на Бог.

Защо? Защото Йоан знаеше, че Божията любов ни е дарила най-великото от всички благословения: *осиновлението*. Тук е мярката на Божията любов. Тук е изпита за това колко високо Той ни цени.

Библейската доктрина за осиновление се разбира само когато помним, че ние не сме Божии естествени деца. Истина е, че Бог е Бащата на всички мъже и жени дотолкова доколкото Той е Творецът. Но много такива “деца” на Бог ще прекарат цялата вечност в ада. Някой не може да стане духовно дете на Бог като се *роди*, но като се *роди отново*. Нека да обясня.

Моето сърце се къса всеки път когато виждам или чета за сираци в такива страни като Румъния или Афганистан. Комунистическата опресия е взела своите безбройни жертви на малки деца, които са били жестоко захвърлени. Те са самотни, изоставени, често болни и обезобразени, безпомощни, и без надежда.

Това не е приятна картина. Точно толкова е неприятно когато се погледне духовността. Защото ние всички сме родени *духовни сираци*. Отделени от Исус Христос ние също сме изоставени и поразени от фаталната болест *грех*. Ние нямаме семейство, нямаме баща, нямаме бъдеще.

Тук е където Божията неизмерима любов се появява. Чуйте отново думите на апостола:

Той [Исус] беше в света; и светът чрез Него стана; но светът не Го позна. При Своите Си дойде, но Своите Му не Го приеха. А на Онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца – на тези, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска воля, нито от мъжка воля, а от Бога.

-Йоан 1:10-13

Йоан описва славната истина за нашето осиновяване като синове и дъщери в семейството на Бог. Павел също говори често за това:

Защото не сте приели дух на робство, за да се страхувате отново, а сте приели Дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва, Татко! Така Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца.

-Римляни 8:15-16

Защото всички сте Божии синове чрез вяра в Христос Исус.

-Галатяни 3:26

Това по-късно изявление на Павел прави това неизбежно ясно. Няма спасително взаимоотношение с Бог като Баща без жива вяра в Христос Исус.

Да бъдеш дете на Бог, следователно, не е универсален ранг, до който всеки се добира чрез естественото раждане. Това е по-скоро свръхестествен дар, който някой получава вярвайки в Исус. Осиновението е изцяло и напълно действие на Божията спонтанна любов.

Дж. И. Пакър ни напомня, че в древния свят “осиновяването било практика обикновено ограничена за бездетните. Техните поданици... не били обикновено бебета, както днес, но млади възрастни, които са показали себе си подходящи и способни да носят семейното име достойно. В този случай, обаче, Бог ни осиновява с независима любов, не поради нашия характер и описание показващи ни достойни да носим Неговото име, но въпреки факта че те показват напълно противоположното. Ние не сме подходящи за място в Божието семейство; идеята, че ни обича и ни въздига като грешници както обича и въздига Господ Исус звучи нелепо и налудничаво – все пак това, и нищо по-малко от това, е което нашето осиновяване означава.”

Дори днес когато бездетни двойки посещават сиропиталища с намерение да осиновяват, те неизменно основават своя избор на физическа красота и интелектуални умения. Рядко някой чува за дете със синдрома на Даун да е осиновено. Рядко кривоглед сирак си отива в къщи с нови родители.

Бъдещите родители искат да знаят за естествения баща и майка на детето. Това дете продукт на изнасилване ли е? Какъв е неговия етнически произход? Идва ли тя от “добър род?” Каква е кръвната му група?

Божие избиране на нас е напълно и вечно различно. Той не ни прави Свои деца защото сме по-красиви от другите. Божественото осиновяване не е свързано с физическо здраве или финансово благосъстояние или потенциал или миналата история на някого. Бог обича не обичаните и не подлежащите на обжалване. Бог обича защото Бог обича. Ето защо ти си Негово дете. Защото Той те обича .

Йоан не се спира пред нищо за да подчертае, че достъпът до Божието семейство е на различно ниво от достъпа до някое земно семейство. (Виж Йоан 1:10-13). Някой не става дете на Бог чрез същия процес както някой става дете на някой физически родител. С други думи, духовния живот не е генетически предаван!

Моя земен баща беше християнин. Също и моята майка. Но това не е причината аз да съм християнин. Твоята майка и баща може да не са християни. Но това няма решаващо въздействие дали ти си или не си.

ДНК-то на родителите нищо не може да направи с това някой да стане дете на Бог. Твоето наследство, потекло, семейно дърво – няма значение колко е славно и внушително – няма да направи нищо с твоето влизане в небето. Факта, че ти произлизаш от благородна кръв или си продукт на селяни няма връзка. Аз съм горд с името “Стормс.” Но когато застана пред Бог Той казва , ”Кой?”

Да бъдеш осиновен в Божието семейство е едно от най-славните благословения, които един добър и любящ Бог може да даде. Аз се радвам на факта, че съм бил оправдан и простен и ми е даден вечен живот. Но да познавам и да преживявам Бог като мой Баща, Авва, Татенце, е все пак най-великото нещо.

Когато си оправдан чрез вяра в Христос, ти заставаш пред Бог като съдия и Го чуваш да заявява, "Без вина! Праведен чрез вяра в Исус!" Слава на Бог! Но в осиновението, Бог Съдията става от Своята съдийска скамейка, сваля величествените Си одежди, навежда се, и те взема в Своите любящи ръце, казвайки нежно, "Мой син, моя дъщеря, мое дете!"

Аз харесвам преживяването на всяко божествено благословение. Благодаря на Бог ежедневно, че съм член на тялото на Христос и гражданин на царството. Но нищо не може напълно да се сравни със знанието, че когато бях бездомен, безпомощен, и безнадежден, Бог ме спаси от мизерията на греха и ме направи свое дете. Нищо не може да се съревновава с вълнението от това да бъдеш осиновен като пълен и равен наследник с Христос Исус (Римляни 8:17).

Виждал съм тази любов илюстрирана чрез Роджер и Паула, на които след като им е било казано от няколко лекари, че никога не могат да заченат дете, осиновяват четири деца. Действително, Паула по-късно зачена и роди красиво момиченце. Но тя не е повече или по-малко обичана от другите четири. Заедно всички те носят фамилното име и стоят за да наследят семейното имущество.

Същото е и в Божието семейство. Пакър казва, "Бог ни приема като синове и ни обича със същата непоколебима любов, с която Той вечно обича Своя възлюбен единороден Син. Няма разлика в любовта в божественото семейство. Ние всички сме точно толкова напълно обичани както Исус е обичан... Това, и нищо по-малко от това, е което осиновението означава. Не е чудно, че Йоан вика, "Вижте, каква любов!" Когато веднъж разбереш осиновението, твоето сърце ще извика по същия начин."

Това не е въобразяване. Това е по-реално отколкото някога можете да си представите. На всяка душа, която се съмнява, на всяко сърце, което се чуди дали това е само термин, етикет, без никакво съдържание, Йоан успокоително заявява, "И това е, което сме!" (1 Йоан 3:1). Това е факт. Това е истина. Това е реалност.

О, да, има още едно нещо. Нито Йоан нито Павел нито някой друг библейски автор казва, че ние сме "храненици" на Бог. Ние сме Негови *осиновени* деца. Първото взаимоотношение е в най-добрия случай временно. Последното е вечно.

Два пъти осиновена: Любовна история

ПРЕЗ ГОДИНИТЕ аз съм наблюдавал, че християни, които се борят с това, че са били осиновени от техните земни родители често показват необикновено възприемчива проникателност в духовното осиновение. Това със сигурност е разбираемо за мен. Да бъдеш получател на такава удивителна доброволна любов от хора, които не са биологичните ти родители трябва да е страхотно вълнение.

Аз съм усещал това не веднъж от една млада дама, която била осиновена при раждането. Нейната признателност за това да бъде осиновена в Божието семейство е разбираемо безмерна. Тя изглежда да се радва в тази славна духовна

истина на ниво все още не достигнато от повечето от нас. Аз съм слушал много от нея когато е споделяла с мен своите мисли върху тази тема. Мисля, че вие ще направите същото.

Историята на Джени

БИОЛОГИЧНАТА МАЙКА НА ДЖЕНИ вече имала 4-ри деца, и поради лични причини се почувствала принудена да предаде петото си дете за осиновяване. От момента, в който Джени влязла в своя нов дом тя започнала да научава за любовта, която Бог има към Своите осиновени деца.

Любовта, която нейните нови родители имали към нея трудно можела да бъде по-голяма, ако тя била тяхно биологично дете. Това не се вижда никъде по-добре от поговорката, която новата майка на Джени пази в нейния бележник. Тя се чете така:

Не си плът от моята плът,
Нито кост от моята кост,
Но все пак по чудо си моя.
Никога няма да те забравя дори и за една минута,
Ти не си израснала под моето –
Но в него.

Малко ми е трудно да обясня как Джени може да се чувства, така че я помолих да постави това в собствените си думи. Нейните думи потвърждават факта, че осиновените деца често имат специално разбиране за истината за духовното осиновяване.

“Да бъда осиновена,” обяснява Джени, ”ми дава необикновена способност да разбирам моето осиновение в Божиите ръце. Моите родители са нямали идея дали ще бъда момче или момиче. Те са ме желали без значение от моя пол. Бог също ни обича независимо от пола. Да зная, че те са ме обичали преди да бъда родена задълбочава моята признателност, че Бог ме познава и ме е избрал преди основаването на света!

“Моите осиновители избрах да пренебрегнат моето разорено минало. Факта, че моята естествена майка не получаваше помощ от социални грижи не намали любовта ѝ към мен. По същия начин, Бог познава нашето болезнено минало, нашето духовно осиромашаване, до най-малкия отвратителен детайл. Все пак Той ни обича въпреки всичко! Да бъда два пъти осиновена по този начин отива отвъд всякакви думи в моя речник.”

Джени ми донесе копие от последното осиновително постановление и посочи очарователния и назидателен параграф. Той гласеше, ”Във всяко отношение въпросното дете е обявено да бъде в същото взаимоотношение с Просителите [осиновяващите родители] като че ли е родено от тях чрез естествено раждане, и остава в това взаимоотношение като че ли детето е тяхно собствено дете...”

Това което това означава, заедно с другите неща е че Джени е толкова законно дете на тези родители колкото всяко друго родено от тях чрез естествени средства. Тя е сънаследник с всички други в това семейство. Ние също сме

сънаследници с Христос, нашия брат. Добрите новини са, че докато това земно осиновително постановление е подпечатано и нотаризирано от щата, нашето “духовно осиновително постановление” е подпечатано с кръвта на Христос и е подписано от Бог, който не може да лъже!

Докато понякога любовта на земните родители запада и дори се изчерпва, любовта на нашия духовен Баща е неизменна. Никой на небето или на земята не може да предизвика вечната законност на това, което Бог е направил за нас правейки теб и мен негови възлюбени деца.

Джени посочи също още едно изявление в постановлението, което гласи, ”Правата на всички други хора, каквито и да са били, за грижа, контрол, и попечителство над въпросното дете са завинаги прекратени.” Ако не можеш да отидеш отвъд юридическия език, чуи как Джени обяснява това.

Тези думи могат да бъдат използвани за да опишат как Бог ме осиновява в Своето семейство. Когато бях осиновена от моите земни родители, моята стара самоличност беше прекратена. Аз станях Мери Джейн Фокс. Когато бях осиновена от моя небесен Баща аз също оставих назад моето старо аз и бях преродена в нова самоличност, чисто досие, ново начало.

На скоро аз се радвах с Джени и нейния съпруг когато те празнувах раждането на първото си дете. В един момент Джени каза, ”Че е толкова крехка и уязвима! Тя се спъва и пада и хленчи и често забърква каша. Но това е начина, по който ние сме с Бог. Всеки ден аз се спъвам и падам и забърквам каша, но моя Баща е там за да ме вдигне. Той ме утешава когато съм долу. Аз се оплаквам и влизам в неприятности. Въпреки това Той нежно ме коригира и ме обича по начин, който засенчва дори най-добрата семейна обич.”

Земната осиновителна любов е неизразимо специална. Въпреки това такава жертва и страст, с цялата си красота, с цялото си възхищение, бледнее пред брилянтната светлина на Божията любов към теб и мен, някога духовни сираци. ”Колко велика е любовта на Татко която ни е дал щедро, така че да се наречем Божии деца! И това е, което сме!” (1 Йоан 3:1-2).

Както казах, от време на време ние се нуждаем да си припомним колко добър и любящ е Бог. И така колко добър и любящ е Той? ”Колко велика е любовта на Татко, която ни [ти] е дал щедро,” вика Йоан, ”така че да се [ти] наречем деца [дете] на Бог!”

Можеш ли да чуеш твоя Баща да пее за Своите деца? Можеш ли да Го чуеш да пее за теб?

6 - Чисто досие

ТОЙ ТРЯБВАШЕ да знае по-добре. Той никога не трябваше да остава в къщи сам докато армията му се сражаваше на бойното поле. Той никога не трябваше да се мотае късно през нощта на своя покрив. Той никога не

трябваше да поставя очите си на тази красива дама. Той никога не трябваше да изпитва за това коя беше тя, нито трябваше да изпраца за нея, нито пък трябваше да спи с нея. Той трябваше да знае по-добре.

Но цар Давид съгреши, и Витсавее забременя.

Той трябваше да знае по-добре. Той никога не трябваше да се опитва да насилва съпруга на Витсавее, Урия, да спи с нея, надявайки се, че той ще помисли, че детето е негово. Той никога не трябваше да нарежда за смъртта на Урия. Той трябваше да знае по-добре.

Но цар Давид съгреши, и Урия умря.

Той трябваше да знае по-добре. Предавайки се на прелюбодейство с Витсавее той трябваше да признае своя грях пред Господа. Но той не го направи. Нареджайки да убият Урия, нейния съпруг, той трябваше да изповяда своето престъпление. Но той не го направи.

Той стоеше мълчалив за своя грях. Той го премълча. Той го набута дълбоко навътре, мислейки, че ще бъде добре. Той игнорира силното бутане на неговото сърце. Той отхвърли болката в своята съвест.

Тогава един ден пророк Натан разказа на Давид една история. Тя беше за един богат човек, който открадна едничкото малко агънце на един беден човек вместо да вземе овца от своето огромно стадо. ”Със сигурност този човек заслужава да умре!” извика разярено Давид.

С костелив пръст насочен в Давидовия нос, Натан хладнокръвно заяви, ”Ти си човекът!... Защо презря ти словото на ГОСПОДА, като стори зло пред Него? Ти уби с меч хетееца Урия и си взе за жена неговата жена” (2 Царе12:7, 9).

Давид трябваше да знае по-добре.

Прелюбодейството и убийството правят една сензационна история. Много телевизионни мини сериали се стрелват към върха на крилете на тези две неща. Рядко, обаче, Холивуд описва терзанието и бъркотията, които те причиняват. Чуйте какво казва Давид в Псалм 32 за въздействието от този грях докато е забирал не изповядан и не простен в неговото сърце. Тогава чуйте много внимателно въпреки това песента на Божията прощаваща любов.

Потулен грях

Когато мълчах, се разложиха костите ми от стенанието ми цял ден. Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мен, жизнените ми сокове се обърнаха на лятна суша.

-Псалм 32:3-4

Някой описва терзанието на Давид като “вътрешната мизерия на нараненото сърце.” Давид “мълчеше” за своя грях. Той игнорира гласа на Святия Дух и потули остро осъждане, което пробуждаше често неговата съвест. Той отказа да се справи открито и честно и прямо с Бог. Той не се изправи пред своя грях. Той живееше под измамата, че ако *той* някак си забрави за него, Бог също ще забрави.

Давид описа въздействието от своя грях с физически термини. Някои мислят, че това е метафорен език, в който Давид използва физически симптоми за

да опише своето духовно терзание. Докато това е възможно, аз предполагам, че Давид чувстваше тежестта от своя грях и в тялото си.

Това, което виждаме тука е закон на живот в Божието слово. Ако ти потискаш грях в своята душа той накрая ще изтече като киселина и ще разяде костите ти. Неизповядания грях е като гноясала рана. Ти можеш да го игнорираш за малко, но не за винаги.

Физическите ефекти от неговите духовни избори са мъчително формулирани. Имаше *разпръсване*: ”Разложиха се костите ми” (сравни с Псалм 6:2). Имаше *страдание*: ”от стенанието ми цял ден.” И Давид беше *изразходен*: ”Жизнените ми сокове се обърнаха на лятна суша.” Като растение изсушено под жаркото пустинно слънце, така беше изсушен Давид и изразходен от потулването на своя грях.

С други думи, той беше напълно буквално болен поради неговото отказване да ”стане чист” с Бог. Тялото му го болеше понеже душата му беше в бунт. Духовните решения винаги имат физически последици. ”Испанската Инквизиция,” пише Чарлз Спърджън, ”с всички свои изтезания не е била нищо в сравнение с тежестта държана в сърцето.”

Бог просто няма да остави своите деца да съгрешават безнаказано. Това беше, в същност Божията ръка, която тежеше върху сърцето на Давид. Да съгрешаваш без да усещаш болката от Божията дисциплинираща ръка е белег, че си незаконороден. (Виж глава 8-ма.)

Всеки от нас може да се идентифицира със съпротивата на Давид. Никой не харесва да допусне, че е в грешка. Никой не се наслаждава да изповядва грешка, много по-малко нещо толкова сериозно като прелюбодейство и убийство.

Нашата малка дъщеря, Йоанна, беше 7 годишна когато срещна изпитанието от поставянето на първия си научен проект. Това не беше особено трудна задача. Тя трябваше да посади няколко бобени зърна в буркан, снабдявайки ги с достатъчно вода и светлина, и тогава да отговори на простия въпрос, ”Ще поникнат ли?”

След като пита всеки в семейството за неговото мнение, тя избра да каже *не*. На следващата сутрин тя бързо се втурна към буркана за да открие, за свой пълен ужас, че бобените зърна бяха наистина поникнали. Тя беше казала, че последната част на проекта е да запише своите открития.

”Напиши, ‘Аз сгреших за зърната,’” каза ѝ майка ѝ.

”Не! Не искам да кажа, че съм сгрешила!”

”Но Йоанна, *ти* сгреша. Ти каза, че бобените зърна няма да поникнат, но те поникнаха. Така че напиши го.”

”Не! Не искам да кажа, че съм сгрешила!”

”Йоанна!”

”Не!”

Ние бяхме в безизходно положение. Нейното решение ни удиви. Нещо в тази малка душа се ужаси с див отказ открито да признае грешката си. Проекта беше в опасност. Ние не знаехме какво да правим когато нейната по-голяма сестра, Мелани, дойде до спасението. Ветеран в много научни проекти, тя беше пресметнала начин да отстрани проблема.

”Йоанна, ти не трябва да казваш, че си сгрешила. Просто напиши, ’Моите хипотези бяха неправилни.’”

Несъмнено без обяснение на значението на тези думи, Йоанна извика, ”Да! Това звучи добре.”

Никой, нито 7 годишен първокласник нито царя на древния Израел, го привличаше мисълта за изповед. Облицоването на нашите грешки, без значение както в случая с Йоанна, или морални както в случая с Давид, причинява ужасно безпокойство.

Но има добри новини! Псалм 32 не е главно за агонията от отричането и болката от потискането. Той е за радостта и благословието от прощаващата любов!

Изповядан грях

Блажен онзи, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит! Блажен човекът, на когото ГОСПОД не счита беззаконие, и в чийто дух няма измама... Изяхих Ти греха си и вината си не скрих. Казах: Ще изповядам престъпленията си на ГОСПОДА. И Ти прости вината на греха ми.

-Псалм 32:1-2, 5

Ти говориш за изповядване! Давид претърси своя речник за всяка дума за грях, която можеше да намери. Той нарича това, което направи *престъпление* (ст.1), дума, която се отнася за бунтовната и нелоялна природа в неговите действия. Той нарича това, което направи *грях* (ст.1), дума, която сочи към всяко действие, което пропуска знака на разкритата Божия воля. И той нарича това *вина* (ст.5), това е като да се каже, нечестно действие; съзнателно намерение да се отклониш от това, което е правилно.

Защо мислите Давид отиде до такива словесни подробности за да опише своя грях? Аз чувствам, че той направи това за да наблегне, че *всеки* грях, *всякакъв* грях, каквато и да е причината или характера, без значение колко е малък или голям, таен или публичен, умишлен или неумишлен, *всеки* грях може да бъде простен!

Давид също използва три различни думи за да опише своята изповед. Той *изяви* греха си на Господа. Той отказа да *скрие* вината си. Той беше решен да *изповяда* престъпленията си (ст.5).

Нищо не беше задържано. Няма отрязване на угълчета. Няма компромис. Той стана напълно чист. Всички долапи на неговата душа бяха изпразнени. Всички малки черни книги бяха отворени и прочетени на висок глас. Неговата изповед е като отваряне на шлюзите на язовир. Той може да бъде мръсен в началото, но освобождаването на постоянно увеличаващ се натиск е живот за неговото обременено сърце.

Три различни думи за грях. Три различни думи за изповед. Но, което е още по-добре, три различни думи за прощение!

Блажен онзи, чието беззаконие е *простено* (ст.1). Думата буквално означава “да понеса.”

Давидовия грях, моя грях, *твоя* грях, е като угнетителен товар, от който ние копнеем да бъдем облекчени. Прощението вдига товара от нашите рамене.

Блажен онзи, чийто грях е *покрит* (ст.1). Това е сякаш Давид казва, ”О, скъпи Татко, каква радост е да знам, че ако аз само пожелая да разкрия моя грях и да не го крия, Ти ще го пожелаеш!”

Давид не възнамеряваше да внушава, че неговия грях е просто замаскиран от зрителното поле, но някак си все още присъства за да го обвинява и да го проваля. Насочването на вниманието е, че Бог не го вижда повече. Той го е покрил от всяко зрително поле.

Блажен е мъжът или жената, младият или старият, на когото Господ не *вменява* или не *счита* грях (ст.2). Никакъв запис не е запазен. Бог не е духовно лице, което отбелязва резултата при състезание за тези, които търсят Неговата прощаваща благосклонност!

Радостта от прощението

СКИТАЛ ЛИ СИ СЕ НЯКОГА безцелно в “Гравирано Скициране?” Аз никога не съм бил много добър с това. Аз не съм артист с някакво разтягане на въображението. Гравираното Скициране е направено за хора като мен. Ако не харесваш това, което си нарисувал, и по-специално ако не искаш да бъдеш смутен ако някой го види, ти просто слагаш паравана и твоята творба на изкуството изчезва!

Това е груба и проста илюстрация, но това е изцяло като това, което Бог прави с твоя грях когато Той дава прощение. През курса на нашето земно съществуване ние скицираме отвратителен сценарий на грях и бунт и неблагодарност и завист и похот. Там е това, ярко отпечатване на паравана на нашите души.

Но когато ние изповядаме нашия грях, както Давид направи, Божията любяща и милостива ръка килва играчката, и плочата е изчистена! Няма значение колко често се обръщаме за да обезобразим нашия живот с отвратителни картини на омраза и гняв и гордост и завист, Бог е верен да килне паравана. Всичко, което е необходимо е изповед. Всичко, което е необходимо е кръвта на Христос.

Но не вземай моите думи за това. Чуй това, което Самият Бог казва: “Аз, Аз съм, който изтривам твоите престъпления заради Себе Си, и няма да помня греховете ти”(Ис.43:25). Когато ние изповядаме нашия грях и помолим за кръвта на Господ Исус, Бог обещава никога отново да не го изтъква, нито пред Себе Си, нито пред теб, нито пред другите. Това е прощение! Това е любов!

Бог не е свършил все още. Той дава друга илюстрация за да направи Своего посочване. Езекия го поставя по този начин:

Ето, за добро имах горчива скръб. И ТИ възлюби душата ми и я избави от рова на тлението, защото хвърли зад гърба Си всичките ми грехове.

-Исая 38:17

Бог е взел твоя грях и го е хвърлил зад гърба Си. Всичко, което Той вижда сега когато гледа теб е благословената праведност на Собствения Си скъп Син, Господ Исус Христос. Такава е любовта на прощението.

Пеещият Бог

Още ли не е достатъчно добро? Още ли не е убедително? Още ли се страхуваш, че твоите грехове ще работят в теб? Тогава чуй внимателно словото на пророк Михей. Той има нещо важно да каже за Бога, който имаме.

Кой е Бог като Теб, който прощава беззаконие и прощава престъплението на остатъка от наследството Си? Не държи гнева Си навеки, защото Му е угодно да оказва милост. Той отново ще се смили над нас, ще стъпче беззаконията ни. И ще хвърлиш в морските дълбини всичките ми грехове.

-Михей 7:18-19

Колко по-графичен искаш да бъде Бог пред теб за да те въведе в радостта от Неговата прощаваща любов? Всяка следа от осъдителна вина я няма. И отново, ”Точно както Бог казва Той *слага* нашите грехове зад гърба Си, така че тук Той казва, че ще ги *хвърли* в морските дълбини. Те няма да ‘паднат извън борда,’ Бог ще ги хвърли в дълбочините. Той иска те да бъдат загубени завинаги, защото Той се е справил напълно с тях в Своя Син, Исус Христос.”

Като теб, аз гледах с удивление когато последната подводна технология претърсваше за останки от Титаник, откривайки на дъното на морето това, което всеки мислеше, че е загубено завинаги. Не! Не! Това няма да се случи с твоите грехове! Подводницата, която може да се потопи толкова дълбоко не е направена. Оборудването, което може да намери слабите дири от твоите престъпления не е открито, и никога няма да бъде. Бог изключва възможността. Такова е качеството на Неговата прощаваща любов.

Не знам как всичко това ти въздейства, но аз съм съгласен с Давид когато казва (извиква), ”Блажен оня, чиито престъпления са простени... Блажен човекът, на когото ГОСПОД не счита беззаконие...” (Псалм 32:1-2).

Цялата надежда за щастие зависи от прощението на греховете. Думата *блажен*, между другото е в множествено число! Както Спърджън е казал, ”О, блаженството! Двойната радост, вързопите със щастие, планините с наслада,” които изобилстват за простеният.

Преживял за себе радостта от прощаващата любов, Давид насърчава другите да търсят Божията прощаваща благосклонност:

Затова нека ти се моли всеки праведен на време, когато можеш да бъдеш намерен. Наистина, когато големите води преливат, те няма да стигнат до него. Ти си ми убежище, Ти ме пазиш от беда, с песни на спасение ме обкръжаваш.

-Псалм 32:6-7

Бог е като висока скала, върху която ние стоим когато водите на потопа на бедствието започнат да се надигат.

Бог е убежище, подслон, под който ние намираме сигурност и защита от всичко, което застрашава душата.

И запомнете, Той е всичко това за мъже и жени като Давид, който отхвърли Неговите пътища и престъпи Неговата воля!

Какво е обяснението за това желание в Бог да прощава? На какво да отдадем мирът и освобождението и радостта, които заливат простената душа?

Давид насочи пръстта си към това в ст.10: ”Много са мъките на безбожния, но неизменната любов на Господа обкръжава човека, който се уповава на Него” (курсивът е добавен). Божията любов е защита за нашия живот, бодигарда на нашите души, атмосферата на неизменна обич, в която ние се движим и живеем и дишаме.

Силата на прощаващата любов

ЖИВОТОПРОМЕНЯЩАТА сила на Божията простителност е разсеяна към националните и етническите граници. Разгледайте преживяването на Ах Пинг, младо момче израснало по улиците на Хонг Конг.

На 12 годишна възраст, Ах Пинг бил въведен в Триадите, криминално общество с широк обсег на действие, което упражнявало своята сила чрез китайските младежки банди. Триадите управлявали улиците на Хонг Конг, по-специално в долния Ограден Град на Коулун. Те контролирали трафика на дрогата, измамите, порнографията, проституцията, порочните бърлоги, закритите гуляи, и всяка нелегална дейност, която можете да си представите.

Когато бил само на 14, Ах Пинг бил поддържан финансово от една тинейджърка проститутка, която продала себе си в замяна за неговата физическа защита. Неговата репутация като уличен боец нараснала, и мнозина се страхували от него.

През 1965 г. Джаки Пулингър, млада британска мисионерка, обикаляла из Оградения Град с евангелието на Исус Христос. Тя отворила младежки клуб в самото сърце на това, което било по това време най-покварения и развратен град на земята.

Ах Пинг бил редовен посетител. Една вечер той усетил разстройването на Джаки и казал, ”По-добре е да заминеш. По-добре е да напуснеш това място. Трябва да намериш добра група от студенти с добро поведение, на които да проповядваш. Ние не сме добри. Ние никога не правим това, което искаш от нас да правим. Не знам защо стоиш тук. Ти ни намери училища, но ние не ги посещаваме. Ти ни намери домове, но ние ги разрушихме. Ти ни намери работа, но ние я изгубихме. Ние никога няма да се променим. Всичко, което правим е да вземаме това, което ни даваш и да го ритаме наоколо. Така че защо стоиш? Какъв е смисъла?”

“Аз стоя защото това е, което Исус направи за мен,” казала Джаки. “Аз не исках Исус, но Той чака докато го пожелае. Той не чакаше докато обеща да се променя. Той не чакаше докато стана добра. Той умря за мен въпреки всичко. Той умря за мен когато Го мразех, и Той никога дори не ме е ”наругавал” на кръста; той просто каза, че ме обича и ми прощава. Исус е Божия Син. И Той обича и теб.”

Ах Пинг бил недоверчив. “Няма начин! Това не може да бъде. Никой не може да обича такива като нас. Имам предвид, че ние...” Гласът му заекнал. Той отново взел контрол над себе си. “Имам предвид, че ние изнасилваме и крадем и намушкваме с ножове. Никой не може да ни обича.”

Не било лесно, но Джаки направила най-доброто от себе си за да обясни на Ах Пинг, че Исус не обича това, което той прави, но това което е той. Тя обяснила смъртта на Исус за грешниците и прошката, която идва чрез проста вяра.

Ах Пинг бил разстроен. “Той трудно можеше да повярва, че има Бог като този,” пише по-късно Джаки. “Той седна там на камъните на улицата и каза на Исус, че въпреки че не може да разбере защо го обича, той е благодарен; и Той помоли Исус да му прости и да го промени.”

Този 14 годишен гангстер бил първият напълно посветен Триад станал християнин чрез служението на Джаки Пулингър. Ужасната реалност за Божията прощаваща любов пронизала твърдата черупка на това криминално сърце и го направила ново създание в Христос.

Радостта от прощението подтикнала Ах Пинг да заведе своите братя Триади в младежкия клуб. Той настоявал Джаки да им разкаже за любовта на Христос. По това време той нямал никаква идея, че неговото посвещение към Бога, който му простил скоро щяло да бъде строго изпитано.

Една вечер Ах Пинг бил нападнат от банда младежи, които го били безмилостно с дървени бухалки. Те го оставили в безсъзнание с дълбока отворена рана на гърба му и с дупка в гръкляна му. Братята от бившата банда на Ах Пинг се зарекли да отмъстят на нападателите. “Не,” казал Ах Пинг, “Аз съм християнин сега, и аз не искам вие да се съпротивявате.” Това е истинско ново създание!

Кой обича повече?

ПРОШКАТА е мощна сила. Тя никога не оставя опростеният непроменен. Дан Алендър е на прицел казвайки, че “степената до която някой наистина обича ще бъде зависима от степената до която човека е зашеметен и успокоен от чудото, че неговия грамаден дълг е бил заличен.”

Случаят посочва към историята за бившата проститутка, която нахлу на партито завладяна от репутацията на Исус. Присъствието на не поканени гости било необичайно. Те обикновено се нареждали около масата, с гърбове към стените на къщата, слушайки разговора и дори задавайки въпрос или два на госта .

Но това, което Лука описва в 7-ма глава на своето Евангелие е напълно извън обикновеното. Това е домът на Симон, фарисей, уважаван и почитан религиозен лидер. Никога не е минавало през ума на някого, че жена от такава “долна класа” ще има нахалството да влезе. Но това не беше нахалство, което я застави. Това беше любов.

Казва ни се, че когато научи за присъствието на Исус в къщата на Симон “тя донесе алабастров съд с парфюм, и докато седеше зад Него плачейки в нозете Му, тя започна да мокри нозете Му със сълзите си. Тогава тя ги избърса с косата си, целуваше ги и изля парфюма върху тях” (Лука 7:37-38).

Първоначалния ѝ план беше да помаже главата на Исус с парфюма, но емоциите ѝ донесоха най-доброто от нея. Ако Исус беше легнал на възглавница, както беше обичая,

нейните сълзи щяха естествено да падат върху нозете Му. В своя страх да има неуспех, тя игнорира всяко правило на древния етикет и свали косата си и изтри нозете Му. После, в дълбока почит и благодарност, тя помаза нозете Му и ги

целуна много пъти. *Всичко*, което тя направи беше необикновено и извън реда и посочваше, че нещо значително се беше случило в живота ѝ.

Симон беше ужасен! Исус дойде бързо да я защити. Той разказа притча за двама човека, които дължаха някакви пари на един заемодавец. Единият дължеше голяма сума, а другият малка. Понеже никой нямаше парите да плати своя дълг, заемодавеца им ги опрости. Тогава Исус се обърна към Симон и попита, ”Кой ще обича повече, Симоне, човека на който е било простено по-малко или този на когото е било простено повече?” (виж ст.42). Симон беше пронизан. Така че той каза , ”Предполагам, че този на когото е била зачеркната по-голямата сметка.” (ст.43). Поне за едно нещо Симон беше прав тази вечер!

Тогава Исус направи Своето посочване. “Затова ти казвам: прощават ѝ се многото грехове; защото тя възлюби много; а на когото малко се прощава, той малко люби” (ст.47). Прощението не е *възнаграждението* за любовта, но нейният *плод*. Исус не изяснява причината за прощението, но изяснява факта, че то вече се е случило. Любовта е истинското свидетелство, че едно сърце е свободно!

Вероятно ти не си съгрешил като Давид, нито като Ах Пинг или като жената от Лука 7. Прелюбодейство, убийство и проституция могат да не са в твоя списък. Вероятно твоите грехове са по-тънки и по-малко публични, без значение дали са малобройни или многобройни. Какъвто и да е случая, единствената надежда на Давид, единствената надежда на Ах Пинг, единствената надежда на плачещата бивша проститутка – твоята единствена надежда – е неизменната любов на Бог.

7 - Колко дълго ще чака любовта

АЗ ОБИКНОВЕНО не рева когато чета, но плаках над *Върни се, Барбара*. Това бяха сълзи от скръб, от страх, и от радост. Това може да звучи като странна комбинация, докато не прочетете историята, която Джон Милър и дъщеря му Барбара разказват за осем шумни и напълно триумфиращи години в тяхното взаимоотношение.

Милър, презвитериански служител, и съпругата му, Роз Мари, имали пет деца. Когато дъщеря им Барбара станала на 18 години, тя сърдито обърнала гръб на почти всичко, което родителите ѝ държали като скъпо. Тя отхвърлила християнството и се присмяла на ценностите, които включвало в себе си. За следващите 8 години живота ѝ бил завладян от наркотици, алкохол, неморалност, брак, развод, и повторен брак.

Аз плаках от скръб когато Джон Милър отваряше своето сърце за да го покаже на другите. Плаках от страх когато мислих за моите две дъщери и потенциала в тях да ходят по същия път, който Барбара Милър избра за себе си. Плаках от радост когато Джон и Барбара описват нейното помиряване с Бога и със семейството.

Аз имам добра причина да споменавам (и да препоръчвам) тази книга. Тя е безмилостно истински, съвременен пример на истините изразени в притчата за блудния син (Лука 15:11-32). В своето предисловие към книгата Лари Краб пише “толкова много истории на блудни синове (или дъщери) имат малко от реализма на

библейската версия, ужаса на греха, и болезненото желание на родителя копнееш за завръщането на детето.” Но тази има.

Когато четох тази история аз не мога да помогна, но мисля за терзанието в Божието сърце когато ние упорито изискваме това, което мислим, че заслужаваме и тогава прахосваме Божиите подаръци в грешна невъздържаност. Но тогава аз помислих за нещо още по-невероятно: търпението на божествената любов, която чака с разтворени ръце за завръщането на блудното дете.

Притчата за Бащата на блудния син

НЕКА ДА ПОГЛЕДНЕМ ОТНОВО това което е може би най-известната история , която Исус някога е разказвал. Можете да бъдете изненадани от това, което виждате.

Някой си човек имаше двама сина.

И по-младият от тях каза на баща си: Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота. И той им раздели състоянието.

И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна, и там пропиля имота си с разпуснатия си живот.

А след като пропиля всичко, настана голям глад в онази страна и той изпадна в лишение.

И отиде и се свърза с един от гражданите на онази страна, който го прати на полетата си да пасе свине.

И желаше да се насити с рошковите, от които ядат свинете; но никой не му даваше.

А като дойде на себе си, каза: Колко наемници на баща ми имат хляб и в излишък, а пък аз умирам от глад!

Ще стана да отида при баща си и ще му кажа: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син; направи ме като един от наемниците си.

И стана и отиде при баща си. А когато беше още далеч, баща му го видя, смили се и като се затича, се хвърли на врата му и го целуваше.

А синът му каза: Тате, съгреших против небето и пред теб; не съм вече достоен да се наричам твой син.

Но бащата каза на слугите си: Бързо изнесете най-хубавата премяна и го облечете, сложете пръстен на ръката му и сандали на краката му; и докарайте угоеното теле и го заколете и нека да ядем и се веселим, защото този мой син беше мъртъв и оживя, изгубен беше и се намери. И започнаха да се веселят.

А по-старият му син беше на нивата; и като си идваше и се приближи до къщата, чу песни и игри.

И повика един от слугите и попита какво е това.

А той му каза: Брат ти си дойде; и баща ти закла угоеното теле, защото го прие здрав.

И той се разсърди и не искаше да влезе; а баща му излезе и започна да го моли.

А той в отговор каза на баща си: Ето, толкова години ти работя и никога не съм престъпил някоя твоя заповед, но на мен не си дал дори едно яре някога, за да се повеселя с приятелите си; а щом си дойде този твой син, който изпояде имота ти с блудниците, за него ти закла угоеното теле.

А той му каза: Синко, ти си винаги с мен и всичко мое е твое. Но подобаваше да се развеселим и да се зарадваме; защото този твой брат беше мъртъв и оживя, и изгубен беше и се намери.

-Лука 15:11-32

От всички притчи на нашия Господ, мнозина ще заявят тази като тяхната любима. Все пак учудващо това е един от най-не разбирани пасажите в цялото Писание!

Противно на това, което сте чели и противно на многобройните проповеди, които сте чували върху този текст, главното наблягане в историята не е *грехът* на сина, а *любовта* на баща му. Мнозина ще оспорят, че наблягането в притчата е на поведението на по-младият от двамата братя. Посланието, което те подчертават, се отнася до нуждата от покаяние без значение колко дълбоко може да е паднал някой в греха.

Малцина твърдят, че притчата е предимно за по-големия брат и смърянето, което той получи понеже не се радваше на братовото си спасение. Казва се, че е преобраз на книжниците и фарисеите, които отказаха да признаят Исус като търсещ и спасяващ грешници.

Ние можем със сигурност да научим много от поведението на двамата братя. Но аз съм убеден, че фокуса на историята е върху *бащата* на блудния син, който е явно загатване за Бог. Не е толкова *разпуснатостта* на сина, но *любовта* на бащата, която изпъква. Не е природата на *човек*, а на *Бог*, с която се занимава Исус когато разказва тази история. *Убеждението на синът* за греха е важно, но не толкова колкото *състраданието на бащата*.

Притчата е предимно за любовта на Бог Бащата към Неговите своенравни и бунтовни деца. Историята не е за твоя или за моя грях. *Тя е за Бащината любов към нас въпреки нашия грях*. Тя е за търпението на състрадателния Бог, който чака с разтворени ръце да дойдем у дома. Всъщност всичко в притчата посочва към необикновената дължина, до която бащата отива за да издържи болката от обидата, всичко заради любовта към своето дете.

Например, днес ние мислим малко за молбата на сина за неговото наследство преди смъртта на баща му. Но това било нечувано в древната юдейска култура. За 15 години Кенет Бейли питал хора от Средния Изток, от Мароко до Индия, от Турция до Судан, за изводите от молбата на сина:

“Отправял ли е някой някога такава молба във вашето село?”

“Никога!” дошъл отговорът.

“Може ли някой някога да направи такова искане?”

“Невъзможно!”

“Ако някой някога го направи, какво ще се случи?”

“Баща му ще го набие, разбира се!”

“Защо?”

“Защото това искане означава, че той иска баща му да умре.”

Просто няма закон или обичай сред юдеите или арабите, който да упълномощава един син да участва в богатството на своя баща докато баща му е в добро здраве. Понякога бащата може сам да вземе инициативата и да разпредели своя имот на децата си. Но *никога* синът не прави такова изискване. Много по-малко изисква да му бъде дадено пълно право да се разпорежда с богатството както той вижда за добре. Някой трудно може да си представи по-подигравателно оскърбление за един родител.

И така ние сме склонни да очакваме бързо и наказателно смърряне на младия мъж. Но бащата не каза нищо! Това е първият от няколкото примера където бащата, тласнат от състрадание, скъсва с обичая. Ние виждаме, тогава, че наблягането не е толкова на това към което грехът на сина го доведе да прави колкото върху това, че любовта на бащата го подтикна да изтърпи.

Бащата се очакваше от обичая и от обществото да отхвърли искането и да дисциплинира сина си строго. Вместо това, с безпрецедентно показване на търпелива любов, той задоволи неговото желание.

Ние всички сме доста запознати с хвърлянето на сина в покварата в далечната страна. “Вино, жени, и песни” без съмнение изпълваха неговите дни и нощи. Детайлите за това как той разпиля своето наследство са оставени на въображението на читателя. Вие попълнете неизписаното.

След като достигна края на своите ресурси и се намери живеещ живот на прасе, той измисли план да търси място сред слугите на своя баща. В края на краищата, в неговото състояние *нищо* не било превъзходящо.

Бащата може да е предполагал, че синът му е мъртъв. Той знае, че ако *е* жив, той е в място където трудно може да приеме да се върне в къщи. Подигравката, упрека, отхвърлянето, и вероятно физическото оскърбление, което го очаква вероятно силно тежали в сърцето на бащата. Ние можем следователно да тълкуваме какво направил бащата след това като серия от драматични действия на състрадателна себепожертвователност, всички предназначени да предпазят неговия син от враждебността и омразата на обществото.

Само предполагам, но силно подозирам, че бащата е прекарвал време всеки ден с очи насочени към хоризонта за някакъв белег от завръщането на неговия син. Всеки ден той се връщал в къщи по-нажален отколкото предния ден. Всеки ден хората от обществото се чудели на търпението на неговата любов.

Когато синът най-накрая се върнал, бащата направил това, което никой в неговата позиция никога не би помислил да направи: Той се *затичал* за да го посрещне. Благородните и достойни хора никога не тичат. Такова поведение било унизително и социално неприемливо. Но този баща не го е било грижа. Единствената му грижа е да стигне до своя син със защитна любов преди някоя разярена тълпа да може да сложи ръцете си на него.

Каквито и задръжки да е чувствал бащата те били удавени в потока на обич към неговия син. Любовта към неговия син засенчила всичко относно мнението на другите. Социалния етикет просто щял да пострада. Всичко, за което бащата може да мисли е радостта от това още веднъж да прегърне своето момче.

Как би реагирал, ако ти беше бащата? Филип Дейвис ни напомня, че:

Един второстепенен родител би чакал сина да пристигне. Той би се спрял и очаквал неговия син да дойде и да го открие в хамбара или на полето. Един второстепенен баща би се показал малко стоик и равнодушен. Той вероятно дори не би повдигнал очите си за да посрещне сина, но вместо това би показал своето неодобрение и нараняване.

Един второстепенен баща би очертал условията за връщането на сина вместо да постави отвън червения килим безусловно. Той би чакал за извинение преди да покаже приемане, и може би не би имал съчувствие докато синът му не покаже някакви истински белези на промяна. Един второстепенен баща би направил ясно, че синът трябва отново да се покаже достоен.

Един второстепенен баща би искал някакви обяснения: "Къде са отишли всичките пари?" Един второстепенен баща би дал реч вместо парти. Той би дал на сина червен поглед вместо червена роба на почит и би направил сина да се чувства виновен вместо специален.

Но, в такъв случай, ние не се занимаваме тук с един обикновен баща. Този човек играе ролята на Бог. Любовта, която той показва е явно божествена.

Под някакви други обстоятелства синът можеше да бъде смутен от прочувствената любов на неговия баща и ППО ("публичното показване не обич"). Но знаейки какво е направил на обичая в онзи ден, и очаквайки строга и възискателна справедливост от човека, чието име той толкова грубо е унижил, той е очевидно разбит от любовта на неговия баща. очаквайки най-лошото, на него му е дадено най-доброто, и това го съкрушава.

Бащата го целува многократно, белег на помирение и опрощение. Той го окичва с най-добрата си роба, тази, която е запазена за празнични дни и велики случаи. Това е за да осигури неговото приемане от обществото. Пръстенът е изразяване на доверие, а сандалите са белег, че той е свободен човек (не слуга както той плануваше) в дома на своя баща. Телето, охранено и угоено за специални празненства, е заколено и приготвено за най-голямото парти, което това село някога е посещавало.

Не е изненадващо, това, което видяхме да му е дадено в това положение, бащината любов е еднакво изразена към неблагодарния по-голям брат. На първо място, той трябваше веднага да влезе на празника и да участва в радостта от покаянието на възстановения му брат. Това че не го направи беше оскърбление за неговия баща, който беше направил партито.

И още веднъж древният обичай предвижда публичното смъряне и наказание на бащата. Сега вече, все пак, очакваме нещо различно от този човек. Както с младия си, своенравен син, той смирява себе си и демонстрира себезасенчваща любов. Вижте внимателно безобразния начин, по който по-големия син се отнася към своя баща.

- Той отказва да уважи своя баща с подходящото звание на респект.
- Той се обръща към своя баща не като син, а като обикновен работник оспорвайки своите надници: ”Всичките тези години аз съм ти служил и никога не съм престъпил твоите заповеди!”
- Той се обижда на баща си публично въпреки че има нахалството да претендира, че никога не му е бил непокорен!
- Той обвинява баща си за това, че се показва благосклонен, оплаквайки се, че той никога е нямал повече от една коза, с която да се повесели с приятелите си.
- Той отказва да признае блудника като свой брат, отнасяйки се към него надменно като “този твой син” (ст.30).

Възможно е неговото търсене на парично задоволяване за да даде банкет за себе си да е равносилно на греха на неговия брат, който поиска правото да се разпорежда с наследството си. Ако е така, притчата идва до пълен кръговрат с по-големия брат повтарящ постъпката на своя по-малък брат, като последица, желяейки смъртта на баща си!

Все пак през всичко това бащата остава търпеливо любящ. Той напомня на по-големия брат, че неговите права са напълно запазени. Завръщането на блудникът по никакъв начин не въздейства на собственото му наследство.

Във всяка насока отговора на бащата е незаслужен, неочакван, и немислим. Но нека да ви напомня, че любовта, която този баща имаше към своите двама незаслужаващи, в действителност, заслужаващи *зло*, синове е бледо отражение на любовта, която Бог има към теб и мен.

“Но, Сам, ти нямаш никаква идея за нещата, които съм направил! Думите не могат да изразят колко грешен съм бил. ”Може би. Но може ли това да бъде лошо от действията на блудникът? Може ли да си бил по-нахален и неблагодарен от неговия по-голям брат? Дори ако твоя бунт прави тези братя да изглеждат като херувими, Божията любов е достатъчно търпелива да чака за твоето връщане и покаяние!

Уроци на любовта

ЧУЙ МЕ ДОБРЕ. Няма никакъв грях, колкото и дълбок да е или черен, който да може да отстрани, да задържи, или по някакъв на чин да намали Божията любов към Неговите деца. Ние погрешно мислим, че Бог ни обича само до тогава докато оставаме обичащи. Когато се проваляме, Божията любов се отдръпва. Когато падаме, Божията любов повяхва като далечен спомен. Не!

Аз не внушавам, че Бог не е наскърбен когато съгрешаваме. Неговото сърце се разкъсва когато вижда Своите деца да се връщат в ямата на греха. И както ще

видим в следващата глава, Той е старателен за да приложи дисциплинарни мерки за да ги върне обратно. Но Неговата любов никога не спира да тупти. Неговата любов търпеливо чака.

Аз научих този урок за себе си през лятото на 1970. Аз израснах в смута на 60-те, влязох в Университета на Оклахома през 1969 при кулминацията на гражданския смут около Виетнамската война. Това беше време за хипита, еуфорични наркотици, и незачитане на традиционната власт. През тази лятна ваканция аз живеях в Лейк Тахо, Невада, и работех с една християнска група правейки улични евангелизации. Едно нещо, което *не* правех това лято беше, че не се подстригах. Аз явно анулирах разумността на това позовавайки се на факта, че Бог гледа на вътрешния човек, а не на този външен изглед. Напълно вярно, но аз не успях да взема под внимание посланието, което моите дълги, руси плитки изпращаха на моя баща .

Аз не исках да бъда неразбран. Днес дължината на нечия коса е от второстепенно значение и лично предпочитание, която носи малко и дори никакво духовно значение. Обаче, през 1970 беше повече от една обикновена мода. Тя предаваше *социално* послание, такова на което моя баща силно се противопоставяше.

Моя баща, сега с Господа, беше благочестив християнин. Той беше също напълно традиционен и консервативен, и теологически и политически. За него дългата коса символизираше всичко, което той виждаше за нередно в САЩ. За него това беше свързано с противопоставяне на войната, задоволяване с наркотици, и отричане от структурите на властта, за които той толкова нежно се грижеше и почиташе (т. е. църквата, щата, и семейството).

Когато се върнах в къщи неподстриган и необръснат, това разкъса неговото сърце. Той си мислеше (погрешно), че беше загубил сина си. Той се страхуваше, че аз бях изоставил ценностите на моето детство и се бях обърнал срещу тези принципи, които той работеше толкова усърдно за да насади в мен за 19 години. Аз не бях направил това, но сега разбирам как може да се чувствал по този начин.

Но той все още ме обичаше! Неговата любов никога не намаля. Той беше наскърбен от моята незрялост и наивен опит да отстоявам моята индивидуалност по начин, който предаваше много повече отколкото аз възнамерявах. Но той беше там за да ме приеме обратно в къщи. Той нито веднъж не обмисли да ме заключи отвън. Неговата любов беше достатъчно силна за да прегърне неговия син въпреки моя грях. Такава е Божията любов към теб. Въпреки че Неговото сърце е разкъсано, то все още бие. Скръбта не разрушава Божията любов. Бог се наскърбява *защото* обича.

Безусловна ли е Божията любов?

НА ТОВА МЯСТО някой обикновено ще попита дали това означава, че Божията любов е *безусловна*. Аз не се опитвам да бъда уклончив, но и *да* и *не*!

В един смисъл Божията любов към теб е недвусмислено безусловна, защото тя по никакъв начин не зависи от твоята прелест. Бог не спира Своята любов към теб с условието, първо да се докажеш достоен за любов (или да си отрежеш

косата). Няма предшествващи условия, които трябва да посрещнеш за да предумаш Бог да ти покаже благосклонност.

Но това не означава, че Бог е съгласен да ни остави в моралното състояние, в което Неговата любов в началото ни е намерила. Бог е безмилостно решен да ни избави от нашия грях. Тъй като истинската любов винаги търси най-голямото добро за възлюбения, Бог никога няма да Си затвори очите пред бунта на Неговите деца или да се преструва, че той не съществува. Той е непреклонен в преследването на чистота в сърцата на тези, които обича.

“Но, Сам, аз съм толкова уморен да отивам при извора на Божията любов толкова често и да го откривам празен.” Ти не можеш да изпразниш Божията любов повече отколкото можеш да изпразниш Бог! Извора на Божията прощаваща воля пресъхва когато Самият Бог умре. *Докато Бог живее, Той обича.*

“Но, Сам, аз не съм достатъчно добър за да бъда обичан от Бог по този начин.” Е, разбира се, че не си! Съгласен съм. Нито пък аз съм. Това е, което прави Божията любов към нас толкова поразителна.

Ако блудния син беше добър и великодушен и достоен и покорен, кой някога щеше да мисли повече за бащината любов към него? Такъв син е лесно да се обича.

Ако мислиш, че си бил достатъчно добър за да бъдеш обичан от Бог, ти няма да желаеш Неговата любов или да чувстваш, че се нуждаеш от нея. Единствения начин да оцениш любовта на Бог е да достигнеш това място на себеосъзнаване в което ти изповядваш, че няма нищо, за което да си *по*-недостоеен. Тогава Бог те има точно там където те желае. Тогава ти си готов и си на ръба да преживееш любовта, която блудникът получи когато погледна този пращен път и видя своя баща бягащ за да го прегърне... с песен на неговите устни, сигурен съм.

Колко дълго си бил далеч от “дома?” Стоял ли си далеч защото си си мислил, че твоите грехове са те отвели до точката от където няма връщане? Може би подозираш, че при твоето връщане “християнското” общество може да те осъди или да ти попречи или студено да обърне гърба си.

Чуй ме. Аз вярвам, че ако си бил Божие дете когато си напуснал за да отидеш в тази “далечна страна” ти *все още* си Божие дете. Ако Той е бил твой Баща тогава, Той е твой Баща и сега . Той стои чакайки за теб, търпеливо обичайки те.

Ако се заслушаш достатъчно внимателно ти дори можеш да Го чуеш да пее.

8 - Когато любовта наранява

БЕЗБОЛЕЗНЕНО ХРИСТИЯНСТВО. Звучи добре, нали? Не мога да помисля за нищо по-привлекателно от изложението на християнския живот като малък приятен излет по жълтия паваж.

Проблема е, че въпреки че звучи добре, безболезненото християнство е противоположен термин. Това не съществува, освен в измамните проповеди на някои защитници на здравословното и обогатяващо евангелие!

Ако искаш да ти се казва, че живеенето за Исус носи потенциала за спокойствие, комфорт, и разкош, няма недостиг на такива, които просто ще бъдат толкова щастливи за да ти услужат. Те живеят за възможността да гъделичкат

ушите ти с обещания за това, че няма болести или страдание за тези, които нямат грях.

Апела на това фалшиво евангелие е основан на себето. Кой не би желал най-доброто от всичко без никакво притеснение, никаква немощ, никакво бедствие? В края на краищата, ние не сме мазохисти! Наистина не ме изненадва, следователно, че хората продължават да питат, ”Ако Бог ме обича както казваш, защо съм наранен?” Ти можеш да бъдеш малко смутен на това място в книгата, чудейки се защо този “пеещ Бог” изглежда, че не Го е грижа повече за твоята болка, твоите проблеми, твоите изпитания, и премеждия.

Причината е, че *понякога любовта наранява*. Нямам предвид, че тя наранява защото ние обичаме някого, който не успява да ни отвърне с любов. Аз говоря за Божията любов. Понякога, понеже Бог е любов, ти ще бъдеш наранен.

Знам, че това може да звучи извън синхрон с всичко, което съм казал до тук, но не е така. Аз не изоставям това, което вече съм заявил, а именно, че Божията любов те въвежда в преживяването на неописуема радост, мир, свобода, и задоволяване. Но говоря за случай когато сме наранени и плачем и сме объркани *защото* Бог е любов.

Не се чувствай, че си единствен ако се бориш да смелиш това, което казвам. Имаше съвсем малко юдейски християни в първи век, които не можеха да проумеят собственото си страдание. Въпреки че те бяха добре поучавани и отблизо запознати със старозаветните писания, тези вярващи бяха забравили това, което Соломон беше казал за страданието в Притчи 3:11-12. Така че авторът на посланието към Евреите им припомня:

И сте забравили увещанието, което ви съветва като синове: ”Сине мой, не презирай наказанието на Господа и не отслабвай, когато те изобличава Той, защото Господ наказва този, когото люби, и бие всеки син, когото приема.”

Ако търпите наказание, Бог постъпва с вас като със синове, защото кой е този син, когото баща му не наказва? Но ако сте без наказание, в което всички участват, тогава сте незаконородени деца, а не синове. Освен това, имали сме бащи по плът, които са ни наказвали, и ние сме ги почитали; не трябва ли много повече да се покоряваме на Бащата на духовете и да живеем? Защото те са ни наказвали за кратко време, както са смятали за добре; а Той – за наша полза, за да бъдем участници в Неговата святост. Нито едно наказание не изглежда да е за радост, а за скръб; но после донася мирния плод на правдата на тези, които са били обучавани чрез него.

-Евреи 12:5-11

Този пасаж в Писанието винаги изглежда е подбуждал разискване и обсъждане. Но аз искам да оставя на страна това и да носача вниманието ви към три съдбоносни истини съдържащи се в него. Не правете грешка: Ако пренебрегнете това, което Бог ви казва в този текст вие никога няма напълно да оцените и да се наслаждавате на Неговата любов.

Болката – доказателство за осиновяване

БОЛКАТА ОТ божественото дисциплиниране е доказателството за страстната любов на твоя баща. Това тече толкова противоположно на ума на съвременния човек, че ти може да се нуждаеш да го прочетеш отново, после да оставиш Словото и да му позволиш бавно да потъне. Противоположно на това, което много детски психолози, и не малко теолози, са доказвали, ”Дисциплинирането е белегът не на суров и безсърдечен баща, но на баща, който е дълбоко и любящо заинтересован за доброто на своя син.”

“Ако съм Божия дете, защо Той позволява да страдам?” е абсурден и неуместен въпрос. Това е защото ти си Негово дете, скъпо и скъпоценно за Неговото сърце, че той те очиства и възпитава с различни изпитания.

Преди да отидем по-нататък, вероятно ще бъде мъдро от моя страна да изложа моята позиция по внимателно обяснения и спорен въпрос. Аз вярвам в божественото изцеление. Аз вярвам, че Божията любов към нас може да бъде изразена в Неговото решение да даде изцеление на тялото, без значение дали частично или цялостно, и на органични и на функционални физически болести. Дали Бог ще избере да ни изцели или няма зависи от Неговото решение, не от нашите искания.

В нашата църква ние редовно се молим за болни. Ние полагаме ръце на тези, които са измъчвани, ние ги помазваме с масло в името на Господа, и ние се молим Божието изцелително докосване да ги възстанови напълно.

Ние сме виждали няколко човека чудотворно изцелени като резултат. Виждали сме други умрели. Но ние ще продължаваме да се молим и очакващо и предаващо се, защото това е, което Бог ни казва да правим (Яков 5:13-18).

Аз също вярвам, че физическото страдание и болка могат да послужат за спасителна и освещаваща цел в нашия живот. Уроците, които научаваме във времена на безпокойство са много. Малком Мугеридже отива твърде далеч като казва, че почти всичко, което наистина усилва и просветлява неговото съществуване идва по време на страдание. Той вярва, че “ако е възможно да премахнем страданието от нашето земно съществуване чрез някакви наркотични средства или други медицински глупости, както Алдоус Хъксли представя във *Веселия Нов Свят*, резултата няма да бъде да направим живота възхитителен, но да го направим твърде банален и незначителен за да се изтърпява.”

Така че как трябва ти и аз да отговаряме на физическите страдания? Без да възнамерявам да бъда прекалено опростен, нека да ви представя тези стъпки.

Ако си болен, моли Господ да ти разкрие дали това се дължи на някакъв грях в твоя живот. Ако е така, изповядай го и се покай. Тогава се моли да те изцели. Ако това не се отнася до някакво специфично прегрешение, спокойно се моли за изцеление. Ако Той възстанови твоето здраве, дай Му цялата хвала и почит. Ако не го направи, продължавай да се молиш до тогава докато Той или те изцели или ти каже да спреш да се молиш!

По всяко време, без значение от Божието решение, предавай се на Неговата любяща и суверенна воля и научи уроците на живота, които Той се опитва да те научи.

Казвайки това за изцелението, аз трябва да посоча, че дисциплинирането от гледна точка на Евреи 12 по всяка вероятност е предизвикано от нашия грях. Когато се скитаме, когато блуждаем, нашия любящ Баща ни наказва, без значение дали е с физическо страдание, изпитания, или други форми на болка.

Далеч от признака за Божията омраза или равнодушие, Неговата любов изисква това!

Да съгрешаваш безнаказано може в началото да те удари като привлекателно докато осъзнаеш, че това служи само за да разкрие, че ти все още си духовен сирак. Ако си Божия дете, ти *ще* получиш Неговото дисциплиниране. Ако Бог те обича, дисциплинирането е неизбежно.

Един мой приятел когото аз ще нарека Стив коментира един ден колко суров е бил неговия баща когато Стив и сестра му растели. Това само по себе си не го безпокояло толкова колкото факта, че неговият най-добър приятел изглежда винаги избягвал тормоза! Когато техните две семейства отивали на ваканция заедно, Стив и сестра му постоянно претърпявали последствията за техните младежки злополуки, докато техният еднакво виновен приятел бил на практика игнориран от баща им.

В това време Стив завиждал на своя приятел. От тогава той започнал да вижда, че строгата дисциплина на баща му била породена не от жестокост, но от загриженост за характера на Стив. Това, което изглеждало тогава да бъде идеалния родител било в същност трагично изразяване на липса на любов и безразлично пренебрежение.

Аз не бих казал това, ако не беше поради факта, че авторът на Евреи го казва. Така че хайде. Да преминеш през живот без болка, лишен от дисциплиниране, е да бъдеш духовно незаконороден. (Виж Евреи 12:8.) Живот лишен от трудности сигнализира, че не си дете на Бог. По тази причина, радвайте се във вашето страдание, защото това доказва, че вие имате Баща, който Го е грижа достатъчно за да ви наказва.

Има още нещо, което да посоча преди да продължа. Докато е истина, че дисциплинирането разглеждано *тук* е предизвикано от непокорство, това не винаги е случаят. Има уроци в християнския живот, които не могат да бъдат научени отделно от строг и често болезнен процес.

Божията любов не винаги ни снабдява с установяване или излизане. Това не е поради липса на любов, че ние често сме оставяни да се борим и падаме и понасяме и физически и духовни щети. Понякога любовта изисква това.

Павел научи това от своя трън в плътта. Колкото и да си избираш да тълкуваш тръна, едно нещо е ясно: Неговото притесняване беше съществено за неговата святост. Той не беше наказан поради свой грях. По-скоро, трънът беше Божие средство за да го предпази от грях: *”За да ме предпази да не се превъзнасям... ми се даде трън в плътта”* (2 Коринтяни 12:7, курсивът е добавен).

Дж. И. Пакър ни насърчава да мислим за това от гледна точка на възпитаване на деца. Той посочва това, което всеки родител несъмнено знае, а именно, че ако “никога няма никакви трудни ситуации, които да изискват себе отричане и дисциплина, ако никога няма никакъв натиск за издържане, с който да се справи, ако никога няма никакви дългосрочни стратегии където детето трябва да остане вярно на възпитателния процес, или на чиракуването, или практиката на

занаят за много години за да напредне, никога няма да има някакво узряване на характера .”

Нашите деца може да молят за нещо различно. Но ако ние задоволим техните искания в това отношение те ще пораснат изнежени и разглезени, защото всичко е било направено твърде лесно за тях. Нашия небесен Баща, от друга страна, никога няма да позволи това да се случи в живота на Неговите деца.

Съвършена болка

БОЖИЕТО ДИСЦИПЛИНИРАНЕ Е винаги чисто и съвършено. То не винаги е разбираемо, но никога не му липсва белегът.

Моя земен баща сега е с моя небесен Баща. (Предполагам, че те имат велико време заедно.) Той не беше само мой баща, той беше моя най-добър приятел. Нашето взаимоотношение беше много специално, и той ми липсва.

Едно нещо относно моя баща, за което сестра ми също ще засвидетелства, е че той беше здраво дисциплиниран. Както повечето благочестиви родители, преди момента на истината (и болката) той би казал нещо такова, ”Сам, това ще нарани повече мен отколкото теб.”

Аз никога не съм казва това, но ясно си спомням мисленето, *Кого мисли, че баламосва? Това е моят задник, който се изтощава!* Бидейки баща на две дъщери, аз сега знам какво е имал предвид той.

Авторът на Евреи казва, че “нашите бащи са ни наказвали за кратко време, както са смятали за добре; а Той – за наша полза, за да бъдем участници в Неговата святост”(Евреи 12:10). Моя татко правеше това, което “смяташе за добре.”

Но за разлика от Бог, неговото дисциплиниране не беше съвършено. Ако той беше тук можеше да поиска да оспори това определение, но аз съм убеден, че той злоупотреби поне при един случай.

Това се случи една вечер по време на вечеря. Не може да съм бил повече от 6 или 7 годишен. Майка ми имаше дързостта да сервира тиква. Аз мразя тиква. Аз ненавиждам и се отвращавам от тиква.

Когато Бог произнесе проклятието на Адам, Той каза, ”Проклетата да бъде земята поради теб; с мъчителен труд ще ядеш тиква през всичките дни на твоя живот. Тръни и бодили ще ти ражда, и ще ядеш полските растения [отново, тиква, сигурен съм]. С пот на челото си ще ядеш тиква” (Битие 3:17-19, парафразата е на автора).

Не ме интересува как я приготвят или с каква друга храна се опитват да я прикриете, тиквата вони. Това е проклятието на Бог, което сполетя земята поради греха на Адам. Ние всички сме били наказани.

Преди няколко години Ан и аз бяхме поканени на вечеря в дома на едни хора от нашата църква. Аз винаги правя най-доброто за да бъда благодарен гост, така че когато домакинята сервира тиква тази вечер аз я поглъщах трудно, засмуквайки я в моето черво, молейки Бог да й прости, и ядях противното вещество.

След всяка хапка аз бързо отпихах малко студен чай, надявайки се да отмия вкуса преди да ме изпрати в неконтролируеми конвулсии. Но това не работеше. Не

мога да изчисля, но без значение колко чай изпих, вкуса на тиквата само се усилваше.

Чашата ми скоро се изпразни. Домакинята бързо се оттегли в кухнята и се върна с кана чай. Не можех да повярвам на очите си. Там в чая имаше голямо парче... тиква! Тя беше сервираше, във всички чаши, *тиквен чай*! Никога преди тази фатална вечер не съм чувал някой да сервира тиквен чай!

Това е истинска история, така че се надявам и се моля ако домакинята от тази вечер чете тази книга, да не си спомня това, което разказвам за агонията, която тя несъзнателно ми причини.

Като поразмисли човек, всеки, който слага тиква в чиния и в чай заслужава да бъде накаран да се почувства неловко!

Да се върнем обратно към онзи случай, все пак, аз отказах да ям тиква онази вечер когато майка ми я сервира. Баща ми се опита да ме убеди, че това ще бъде безспорно за моя най-добър интерес, ако ям. Аз отказах. Той предприе решително и дисциплиниращо действие. Ох!

Аз не възразявам на високата почит и уважение към моя баща. Но този път той ги издуха. Да напляскаш едно дете за това, че отказва да яде тиква е просто неоправдано! Вярно ли е?

Е, каквото и да мислите за тиквата, аз мога да ви уверя, че нашия небесен Баща *никога* не ни дисциплинира неуместно. Неговото наказание е винаги съвършено и справедливо и навременно. Макар че не винаги можем да разбираме какво прави Той, ние можем да почиваме уверено, че Той го прави от безгранична любов към Своите деца.

Ние никога не трябва да се чудим или да се безпокоим за целта зад нашето страдание. Бог винаги търси най-доброто за нас. Той е нито твърде суров нито твърде снизходителен. Неговото наказателно докосване е съвършено подходящо за нуждата на нашите души. ако се потриваме под мощната му ръка, това е *наша* грешка не Негова.

Полезна болка

ПОСЛЕДНИЯ УРОК, който да научим за Божията наказваща любов е, че въпреки че е болезнена, тя винаги е полезна.

“Нито едно наказание не изглежда да е за радост, а за скръб; но после донася мирния плод на правдата на тези, които са били обучавани чрез него” (Евреи 12:11).

С други думи, болката *наранява* – но тя също така е полезна. Бог не очаква да скърцаме със зъби и да отричаме, че изпитанията са неприятни. Той знае неудобството, което чувстваме в тялото и в душата. Той също знае, че понякога просто няма друг, или поне по-добър, начин да култивира святост в трудната за обработване почва на нашите души.

Следващия път когато си наранен и си склонен да поставяш под въпрос Божията любов към теб, припомни си този стих. Напомни си, че мярката на истинската любов е преследване на праведност в обичания. Бог допуска да страдаме защото Той е страстно посветен да ни направи святи. Няма любов в снабдяването на удобство на някой, който е в грях.

Аз допускам, че ако страдаш от повтаряща се болка в главата, ти ще потърсиш съвета на твоя домашен лекар. Представи си, че той предложи, че два аспирина ще са достатъчни да елиминират болката, знаейки че причината за нея всъщност е злокачествен тумор? Твоята обида ще бъде напълно оправдана.

Но какво ще стане, ако той ти отговори казвайки, ”Искам да ти кажа истината, но знам колко тъжно ще те накара да се чувстваш. Знам колко болезнено ще бъде за теб да бъдеш подложен на нужната операция. Знам колко неудобно и финансово скъпо ще ти излезе, така че мисля, че би било по-любящо, ако го напиша като още едно главоболие.”

Аз мисля, че въпреки неговото изразяване на любов, ти ще бъдеш сериозно предизвикан да осъдиш лекарската небрежност. Ако този доктор наистина го е грижа за теб той ще предприеме всички необходими мерки за да запази твоя живот, дори ако тези стъпки носят болка. По същия начин нашия небесен Баща често трябва да извършва малко духовна хирургия за да изреже тумора на греха и бунта и неверието. Това наранява; това е объркващо. Това е неприятно, но над всичко друго, то е любящо.

Когато сме наранени, трудно е да чуем това, което някой има да каже, много по-малко пък да изпее. Но опитайте. Следващия път когато чувствате тежестта на Божията ръка върху вашия живот, слушайте внимателно. Въпреки че песента може да бъде тъжна, Той все пак пее. Тя може дори да звучи нещо такова:

Не се страхувай, Аз съм с теб;
О, не бъди ужасен,
Защото Аз съм твой Бог
и все още ти помагам;
Ще те укрепя, ще ти помогна,
и ще те изправя,
Ще те поддържам с Моята праведна,
всемогъща ръка.
Когато през огнени изпитания
трябва да мине твоят път,
Моята благодат, все достатъчна
ще бъде твоето снабдяване.
Пламъкът няма да те нарани;
Аз само възнамерявам
твоята шлака да погълна
и твоето злато да пречистя.

9 - Пеење в ямата

КОГАТО СЕ ПРЕМЕСТИХМЕ от Далас, Тексас, в Ардмор, Оклахома, ние можехме да купим една много стара, но добре ремонтирана къща. Тя беше с двойно по-голяма квадратура от предишната ни къща и осигуряваше нашата 7 годишна дъщеря, Мелани, с повече от достатъчно голяма стая за бродене.

Една вечер аз позволих на Мелани да ме предума да играем на “криеница.” Ние имахме навика да играем в нашия много по-малък дом в Далас много често,

където не се оказваше да има голямо предизвикателство. Имаше малко места където да се скриеш и играта обикновено свършваше бързо. Но сега нещата бяха различни. Ние изключихме повечето от светлините, и аз се скрих в това, което беше свършеното място. Можех да чуя Мелани възбудено да отваря врати и да гледа зад мебелите, но неуспяваща да ме намери. След време къщата стана тиха. Без да знам дали тя все още ме търси или беше се предала, аз излязох от моето скривалище и слязох на долния етаж .

Аз я намерих в кабинета, свита на леглото, и плачеща. Когато ме видя тя се хвърли в ръцете ми и ме стисна като че ли живота ѝ зависеше от това. “Какво става скъпа?” попитах аз, малко объркан. Треперейки и хълцайки, тя каза, ”аз бях съвсем сама в тъмнината и не можех да те намеря никъде! Уплаших се!”

Силно подозирам, че има времена когато това е точно както ти се чувстваш в твоето взаимоотношение с Бог. Изглежда сякаш Той се е скрил от теб, и без значение къде и колко Го търсиш, Той не е там. Ти си съвсем сам в тъмнината и Бог не може да се намери никъде.

Някои хора наричат това депресия. За други това изглежда повече като безнадеждност. Каквото и име да му слагаш, чувството е непогрешимо: Бог не е там когато най-много се нуждаеш от Него. Неговата любов е скрита някъде си в тъмнината и не може да бъде намерена или почувствана.

Може би точно сега се чувстваш по този начин. Дори може това да е причината да си взел тази книга, надявайки се да откриеш усещането на Божието любящо присъствие в твоя живот. Ти се опитваш да убедиш себе си умствено, че Бог те обича. Ти запаметяваш всичките правилни Библейски стихове. Ти повтаряш отново и отново проповедта на пастора върху Йн.3:16. Но все още се чувстваш напълно сам в тъмнината и не можеш да откриеш Бог никъде. Ако Бог просто играеше на “криеница” с теб Той изглежда е направил дупка и е отишъл далеч. Смелостта, която си свикнал да чувстваш, знаейки, че Той е зад теб, внезапно е изчезнала. Увереността да срещнеш друг живот мощно хвърлен в твоя път те е тласнала в ужасното подозрение, че Бог е забравил кой си и къде си.

Далеч от това да можеш да чуеш Бог да пее, ти се бориш просто да си спомниш последния път когато ти е говорил. Къде е Той сега когато най-много се нуждаеш от Него? Къде е Той когато твоя живот е обвит в тъмнина и ти не можеш да откриеш ключа за светлината?

Тъмната нощ на душата

ДАВИД, ЦАРЯ НА ИЗРАЕЛ, не му беше чуждо това, което чувстваш. Чуй неговия терзаещ вик. Вероятно можеш да откриеш в него другар по душа.

Докога, ГОСПОДИ? Навеки ли ще ме забравиш? Докога ще криеш лицето Си от мен? Докога ще имам грижи в душата си, скръб в сърцето си всеки ден? Докога врагът ми ще се издига над мен? Погледни и ме послушай, ГОСПОДИ, Боже мой, просветли очите ми, да не заспя в смъртта. Да не каже врагът ми: Надвих го! – и да ликуват притеснителите ми, когато се поклата.

Въпреки че е болезнено да четеш за някой страдащ по този начин, аз също те насърчавам чрез това. Това ми казва, че Библията ще се справи с мен там където живея, че аз не трябва да претендирам, че всичко е наред когато не е. Аз намирам надежда във факта, че “няма опит в Писанието да се прикрие терзанието на Божиите хора когато претърпяват страдание. Те спорят с Бог, те се оплакват на Бог, те плачат пред Бог. Тяхната вяра не е такава, която ги води към безразличие, но вяра толкова силна, че се сражава с Бог.”

Досаден ли ти е живота точно сега? Бreme ли ти е? Има ли болка в душата ти, която не иска да си замине? Когато погледнеш виждаш ли надвиснал над главата ти същия черен облак, който е следвал всяка твоя стъпка вчера, онзи ден, и предния ден? Довело ли те е това до мястото когато някой като мен се приближава и казва, ”Бог те обича,” твоя първи инстинкт е да го удариш точно в носа?

“Бог ме обича? Ти се будалкаш! Ако Той ме обича толкова много, защо не си заминава тази болка? Ако ме обича както казваш, защо съм съвсем сам? Него не Го интересува! И ето ме, опитващ се да вярвам, и всички мои врагове си правят шега с моята вяра в Бог, който изглежда е забравил къде ме е оставил!”

Звучи познато? Може би до болка познато? Какво се предполага да правим когато Бог и Неговата любов изглеждат скрити, и ние сме оставени съвсем сами? Давид има някои думи на прозрение и насърчение.

Вик от болка

ЧЕТИРИ ПЪТИ ДАВИД вика, ”До кога, О ГОСПОДИ?” *Четири пъти!* Недей просто да четеш думите. Чуй смущението зад тях. “О Господи, ще свършили някога?”

Важно е да се забележи, че Давидовото чувство на изоставяне не беше свързано с някакъв грях, на който той се беше предал. Ние не четем за никакво изповядване, никакво разкаяние, никакво осъзнаване на лична вина, никакво покаяние, което може да хвърли някаква светлина за това защо Божиите благословения липсват. С това не казваме, че Давид беше свършен. Но поне в този случай причината за неговия смут трябва да бъде проследена до нещо друго, не до явно престъпление.

Както с Давид, ще има времена когато си долу в твоя живот, които не са свързани с някакво специфично грешно действие. За нещастие това прави нещата още по-трудни за да се справиш с тях! Ако си съгрешил ти можеш да разбереш и живееш с отсъствието на Бог, знаейки че заслужаваш да бъдеш наказан. Но когато Бог изглежда да изчезва без видима причина смущението е непоносимо.

Давид се чувстваше като че ли Бог го беше забравил. Беше ли го забравил? “Можели Бога на знанието да Му блокира паметта? Може ли единствения мъдър Бог да е разсеян? Възможно ли е Всезнаещият да може да забрави, дори за момент, едно от Своите деца? “

Давид е убеден, че Той може. Давид е убеден, че Той е! И той се изплашва, че Божията забрава може да трае завинаги.

Но това беше Давидовата грешка. Ние никога не трябва да позволяваме на нашите чувства да бъдат стандарта, по който постановяваме библейска истина. Бог съвсем сигурно *не* го беше забравил, нито пък теб.

Понеделник сутрин може да бъде доста оживено време в нашия дом. Типично той преминава по следния начин: Йоанна е поставила не на място червената си четка за коса и е забравила къде е. Мелани не може да си спомни къде е сложила обещите си. Ан обезумяло търси ключовете си за колата. А една от обувките ми липсва! Царува бъркотия защото всеки е забравил къде е оставил нещо.

Може ли Бог да постави някое от Своите деца не на място? Може ли Бог да бъде толкова зает управлявайки света и поддържайки звездите в пространството, че да не може да си спомни нашата болка и нашата нужда? Във всичките сложности на живота и забързаността на всеки ден, може ли един християнин “да се изплъзне от Божия ум?”

Давид сигурно мислеше по този начин. Той се чувстваше така сякаш Бог е скрил лицето Си от него. Тъй като “светенето” или “показването” на Божието лице означава благословение и благосклонност (Числа 6:24-26; Псалм 4:6; 31:16; 67:1; 80:3), да бъде “скрито” лицето Му е да се изтърпи Неговото оттегляне.

Не отдавна аз говорих с един приятел, който е бил грубо и несправедливо отстранен от пастируването на неговата църква. Няколко семейства напуснали църквата с него и започнали ново служение в същия град. Той ми описа колко лошо го е наранило когато толкова много от неговото предишно стадо излезли от своя път за да избегнат контакт с него. “Месеци наред,” каза той, ”те дори не ме поглеждаха в лицето.”

Това е точно както се е чувствал Давид. Но в този случай е по-лошо. Тук е Бог, който Давид вярва, че е отвърнал лицето Си от него. “Сърцето ми ми каза за Тебе, ’Търси лицето Му!’ Лицето Ти ще търся, ГОСПОДИ. Не скривай от мен лицето Си, не отхвърляй в гняв слугата Си! Ти Си ми бил помощта; не ме напускай и не ме изоставяй, Боже, Спасителю мой!” (Псалм 27:8-9).

Давид лежеше буден през нощта “борейки се” със своите мисли, претърсвайки ума си за някакво обяснение за Божието отсъствие. Но безполезно. “През цялото време, като бавно, обикалящи лешояди, неговите врагове кръжаха над него, чакайки го да падне – и да стане тяхна храна!”

Давид не беше по никакъв начин единствения от Божиите хора, който да се чувства забравен и изоставен. Помислете за Мойсей. Първите 40 години на неговия живот не бяха нищо друго освен отегчителни. Той беше отгледан и възпитан в двореца на Фараон. Той имаше достъп до всичката власт, престиж, богатство, забавление, и образование, които най-великият монарх на земята може да осигури. Но това не беше краят.

Следващите 40 години бяха различни. След като уби един египтянин, той избяга в Мадиам за да спаси кожата си (Изход 2:11-15). За следващите 4-ри десетилетия той се трудеше в абсолютна неизвестност, наглеждайки овцете и козите на Йотор, неговият тъст. Ден след ден, седмица след седмица, месец след месец, година след година, овце и кози, кози и овце, за 40 дълги, скучни, мълчаливи, досадни години.

Изгубен? Да. Забравен? Не. Просто защото някой от Божиите хора за момента не е използван не означава, че не е обичан. Дж. И. Пакър ни казва, че “една от дисциплините към които Господ ни призовава е готовността, от време на време, да *не* бъдем използвани в показно служение.”

Може да изглежда като че ли Бог ни е забравил. Може да изглежда като че ли безкрайно сме стояли на лавицата (без съмнение Мойсей мислеше за себе си по този начин). Но не е така.

Пакър ни дава един пример, който да разгледаме.

Представете си, сега, една посветена и надарена християнка, чието служение е било скъпоценно за нея, открива, че за доста дълъг период Господ я изважда от строя така че нейния потенциал не е използван. Какво става? Това духовен провал ли е? Това вероятно въобще не е духовен провал, но урок в Христовото училище на святост. Господ и напомня, че нейния живот не зависи от откриването, че хората се нуждаят от нея. *Основният източник на нейната радост трябва винаги да бъде познаването на Божията любов към нея* – знанието, че въпреки че Той не се нуждае от нея, Той е избрал да я обича свободно и славно така че тя може да има вечната радост на взаимоотношение с Него. Относно нейното служение, това, което има значение е, че тя трябва да бъде на Негово разположение.

Тогава Той ще реши кога и как да я постави на служба отново, и тя трябва да остави това с Него (курсивът е добавен).

Бог не е забравил тази дама. Той не е изоставил Мойсей или Давид. Нито пък се е отрекъл от теб.

Вик на молитва

ИЗВЕДНЪЖ, ДОРИ, когато всичко изглежда загубено, Давид избухва в молитва. Но защо? Ако е истина, че Бог се е отвърнал, защо се моли на Него? Ако Бог го е забравил, защо се безпокои? Все пак Давид *се* моли. Той не може да си помогне, но вика към Бога, който той знае, че е все още там, обичайки го.

“Погледни и ме послушай, ГОСПОДИ, Боже мой, просветли очите ми, да не заспя в смъртта” (Псалм 13:3). Съмнявам се, че Давид говори за физическа смърт. Буквално това се чете да “заспя съня на смъртта,” сравнение много подобно на депресия или някаква форма на духовно страдание.

Отчаянието често може да бъде видно в лицето на някого. Гласът му може да звучи добре, но очите му го издават. Моя баща често можеше да разпознае дали аз или моята сестра сме болни просто като погледне в очите ни. Ако не изглеждахме добре “в нашите очи” ние вероятно не бяхме добре. Явно емоционалното страдание на Давид беше видимо забележимо. Той моли Бог да

Пеещият Бог

възстанови духовното искрене в неговите очи. “О, Боже, просвети очите ми с Твоята благодат и милост отново.”

Но беше заложено повече отколкото просто Давид да се чувства добре. Божието име беше поставено на карта! Давид се моли, ”О, ГОСПОДИ, не давай на врага никаква причина да хули Твоето име. Не им позволявай да се радват на моето заболяване и да клеветят Твоето име когато видят провала на Твоя слуга.” (Псалм 13:4).

Вик на хвала

ПОНЯКОГА РУХВАНЕТО на настоящето заплашва да подкопае доверието, което идва от припомняне на миналото. Ние сме толкова загубени *сега*, че забравяме какво се е случило преди *това*. “Какво добро е имало вчера когато аз съм наранен толкова лошо днес?”

Там е където вярата идва. Вярата в Бога когато сме виждали да действа в миналото обновява нашата надежда за бъдещето. Давид знаеше това. Така че той направи избор, същия избор, който ти и аз трябва да направим. Той реши да повери себе си на Божия залог за неумираща любов. Ако си чул само едно нещо в четенето на тази книга, нека това да бъдат думите на Давид в Псалм 13:5-6. Направи ги *твои* думи.

“*Но аз се уповах на Твоята неизменна любов*; сърцето ми ликува в Твоето спасение. Ще пея на ГОСПОДА, защото се отнесе благо с мен “ (курсивът е добавен).

Да, понякога Бог изглежда скрит от погледа. Неговото присъствие се чувства като отминал спомен. Неговата любов изглежда да се е изпарила под горещото лятно слънце. Когато това се случва, направи като Давид. Вземи се в ръце, и, противоположно на всяка фибра на твоето същество, която иска да казваш противното, заяви към небесата: ”*Но аз се уповавам на Твоята неизменна любов!*”

Божията любов няма да се провали! Нито пък ще умре. Въпреки че е скрита от погледа, въпреки че е далеч от това, което ти усещаш, Божията любов към теб живее. Върви напред ако искаш и ме удари в носа! Аз мога да спра да те обичам (за момент), но Бог не.

Забележи как Давид реши да се радва в Божието спасение (избавление) въпреки че то все още не беше дошло. Давид е все още депресиран. Това е сякаш казва, ”О, Боже, аз се уповавам на Теб да създадеш обстоятелството когато аз да мога отново да погледна Твоите дела на избавление и да се радвам в спасителната Ти сила.” От това, което той си спомня за Божията вяроност в миналото, се надига в неговото сърце спокойствие на очакване. “О, Боже, Ти Си го правил преди. Аз съм уверен, че ще го направиш отново, защото Твоята любов е непроваляща се!”

Пеене в ямата

НЯКОЙ МЕЖЕ ДА ВЪЗРАЗИ, настоявайки, че е едно нещо да решиш вътрешно да се прилепиш към Божията непроваляща се любов, но друго да “пеш” на Господа като Давид. О, нима?

На една конференция в Бритън, Англия, през 1991, едно забележително свидетелство беше дадено от един пастор от Китай. Той е прекарал 18 години в затвор заради своята вяра. Ето един човек, който изглежда има всяка причина да се съмнява в Божията любов към него. Но той не се съмняваше.

Възложената му задача в лагера била да изпразва човешката помийна яма. Точно така. Това е точно, което си мислиш, че е! Бивайки атеисти, охраната на затвора оказали садистичен натиск давайки тази работа на християнския пастор, чиято вяра те презирали. Те никога не разбрали в какво благословение се обърнало това! Слушайте докато този забележителен мъж на Бога описва своето преживяване:

Тя беше повече от два метра широка и два метра дълга, пълна с човешки изпражнения събрани от целия лагер. Някога тя беше пълна, човешките изпражнения бяха държани докато са готови и после бяха изравяни и изпращани на полетата като тор. Понеже трапа беше толкова дълбок аз не можех да стигна дъното за да го изпразня; аз трябваше да вървя върху купчините и да гребя последователно пластове човешки изпражнения, през цялото време дишайки силната смрад. Охраната и всички затворници минаваха далеч поради смрадта.

И така защо се наслаждавах да работя в ямата? Аз се наслаждавах на самотата. В трудовия лагер всички затворници обикновено са под стриктен надзор и никой не може да бъде сам. Но когато работех в ямата аз можех да бъда сам и можех да се моля на нашия Господ толкова гръмогласно колкото се нуждаех. Можех да рецитирам Писанията, включително всички Псалми, които все още помнех, и никой не беше достатъчно близо за да протестира. Това е причината, поради която се наслаждавах да работя в ямата. Също така аз можех да пея гръмогласно химните, които все още помнех.

В тези дни един от моите любими беше “В Градината.” Преди да бъда арестуван това беше моя любим химн, но в това време аз не осъзнавах истинското значение на този химн. Когато работех в ямата аз познах и открих чудесно взаимоотношение с нашия Господ. Отново и отново аз пеех този химн и усещах присъствието на нашия Господ с мене.

Аз идвам в градината сам,
Докато росата е все още по розите;
И гласът, който чувам, стихващ в моето ухо,
Разкрива Синът на Бога.
И Той ходи с мен, и Той говори с мен,

Пеещият Бог

И Той ми казва, че аз съм негов;
И радостта, която ние споделяме докато се
бавим там
Никой друг не я е познал.

Отново и отново докато пеех този химн в ямата, аз преживявах присъствието на Господа. Той никога не ме остави нито ме забрави. И така аз оцелях и ямата стана моята лична градина.

Следващия път когато започнеш да се чудиш дали наистина Бог те обича, опитай да пееш в твоята яма. Божията любов може да изработва чудеса почти навсякъде!

Вечно насърчение

КОЛКОТО повече размишлявам за преживяването на този китайски пастор толкова повече се убеждавам за истинността на думите на Павел във 2 Солунци 2:16. Там той казва, че поради Божията любов към нас ни е било дадено “вечно насърчение.” Не моментно повдигане нито временно вълнение, но насърчение, което е вечно, непрестанно, постоянно, и за сега и за идните векове!

Това, което трябва да осъзнаем, обаче, е че това насърчение от Господа понякога ще идва в малки дози. То е винаги там, но не винаги е лесно да се различи от пръв поглед. Аз открих истината на това неотдавна в това, което смятам за забележителен пример на вечно насърчение.

Това беше време на духовна сухота. Аз бях депресиран, разочарован, и объркан. Най-лошото от всичко, Бог изглежда не Го беше грижа. Аз бях в скривалище и Той беше в скривалище, или поне така мислех. Тогава нещо се случи, което в началото ме озадачи.

Аз обядвах с един човек, който заедно със жена си и семейството си, живее и служи в Хонг Конг. Ние никога не бяхме се срещали преди този ден. Той никога не беше посещавал нашата църква и не знаеше нищо за мен или служението ми, в миналото или настоящето.

В хода на нашия двучасов разговор, ние дискутирахме редица важни въпроси отнасящи се и до неговата работа на мисионерското поле и до моето пастируване. Изненадващото нещо относно това, обаче, беше, че през целият ни разговор той споменаваше два, и само два, текста от Писанието. Не си спомням контекста на неговите коментари или какво ги подбуди, но той се обръщаше към пасаж в 1Йн., и после към друг в Исус Навин 3.

И какво от това? Ще ти кажа какво! Колко стихове има в Библията? Не знам точно колко, но вероятно има няколко хиляди. “Просто така се случи,” че двата текста, които той спомена бяха същите върху които бях планирал да говоря следващата неделя! Той нямаше представа, че аз щях да проповядвам върху 1 Йоан Неделя сутринта и върху Исус Навин неделя вечерта.

Сега, сметнете случайностите. Беше ли това просто съвпадение? Нямах да бъде ако беше цитирал дюзини текстове и беше включил отнасяне и към тези два. Те бяха *единствените*, които той спомена. Попитайте хората, които се занимават със случайности какъв е шанса това да се случи. Моето предположение е, че вие по-вероятно бихте спечелили държавната лотария отколкото да изберете точно двата текста, върху които щях да проповядвам тази седмица.

Защо се случи това? Аз се борех от дни опитвайки се да разпозная някакъв възвишен духовен символизъм в това, което беше неоспорим шокиращ инцидент. Тогава това дойде до мен. Аз съм убеден отвъд всяко съмнение, че това беше пример за Божието вечно насърчение във време когато Неговата любов беше скрита от погледа. Това беше Божия начин да каже „Сам, Аз все още съм тук. Аз все още съм загрижен. И противно на това, което ти чувстваш точно сега, Аз все още съм в контрол.”

Не знам защо Бог избра този подход. Вероятно Той го направи по този начин за да премахне всяко съмнение от моя ум, че това беше Той, който беше зад всичко това. Можеш да мислиш, че това е незначително. Можеш дори да мислиш, че аз съм завлякъл една проста случка напълно извън съгласуване или тълкувам повече една случайност отколкото тя действително е тук. Мисли каквото си искаш. Но ти грешиш.

Това, което се случи този ден в този ресторант по време на този разговор с този мисионер от Хонг Конг не беше нищо по-малко от щастливо откриване предназначено да насърчи моята тъжна и обезсърчена душа. Това работи!

Не мога да ти обещаая, че Бог ще извърши точно същото за теб. Но мога да те уверя, че Неговата любов, дори във времена когато е скрита, ще снабди за твоята душа точно това, от което се нуждаеш за да те подкрепи през най-печалните изпитания. То може да бъде малко нещо, но ще бъде успешно.

Бог и забравящата майка

ТРУДНО Е за повечето от нас да си представим една майка, която изоставя своето дете. Но това се случва. Неотдавна полицията в Оклахома Сити, Оклахома, откри бебе на два дни в една кофа за боклук зад един жилищен комплекс. То беше обвито в отпадъчна торба, прикрита за да изглежда като многото изхвърлени боклуци. Простата мисъл за това предизвиква лековерие и запалва нашия гняв. Това е рядкост, но се случва.

Когато видях репортажа за този инцидент по вечерните новини, моя ум се обърна към Исаия 49:14-16:

А Сион каза: ГОСПОД ме е оставил и Господ ме е забравил.
Може ли жена да забрави кърмачето си, да не се смили над
рождбата на утробата си? Дори и тези да забравят, *Аз пак няма
да те забравя!* Ето, на дланите Си съм те врязал (курсивът е
добавен).

Мелани беше сигурна, че съм я забравил. Тя се страхуваше, че съм напуснал къщата, изоставяйки я в тъмнината. Но аз бях само скрит, за момент. Радостта й се

върна когато тя отново видя лицето ми и почувства прегръдката ми. Бог не е спрял да те обича. Ти може да не Го виждаш. Но Той не те е забравил.

Когато продължителни буреносни облаци скриват слънчевите лъчи, ние започваме да се чудим: *Ще почувствам ли някога неговата топлина отново?* Тогава ние си припомним законите на природата и чакаме с надежда небето да се изчисти.

Божията любов към теб винаги свети ярко. Но ако облаци на болка и отхвърляне и срам за момент помрачат небето, успокой се уверен, че благите ветрове отново ще задухат силно и топлината на Неговата страстна любов ще обнови твоята замръзнала душа.

В предвкусане, продължавай напред и пей както правеше Давид. Продължавай напред и пей като този пастор в затворническата яма. Кой знае, дали просто няма да чуеш Бог да се присъединява към теб със Своята песен!

10 - Любов, на която можеш да разчиташ

МАЙК ТРЯБВАШЕ ДА се довери на някого. Той беше уморен, но повече не можеше да го таи в себе си. Той се нуждаеше от силата, която идва от разбирането и насърчаването на друг християнин. Така че той разказа своята история на своя най-добър приятел, Джо.

Не беше лесно за Майк да се отвори и да разкаже на Джо за неговата борба със хомосексуални изкушения. Но той се довери на Джо. Освен това, той се нуждаеше някой да се моли за него. Той още не беше се предал на своите похоти, но се чувстваше отслабнал.

Джо обеща да запази тайната на Майк. Но не успя. Това беше дълго преди да изглежда като че ли всеки в града знаеше. Майк беше опустошен и вбесен. Едно доживотно приятелство се разби поради предаденото доверие.

Карла не можеше да си спомни колко голяма е била когато започнала злоупотребата. Тя се опитвала толкова дълго да я забрави, но като потопена плажна топка болезнения спомен отказвал да остане потопен под повърхността на нейната душа.

Терзанието било усилено от факта, че този, който злоупотребил с нея бил един чичо когото тя обожавала. Той се отнасял с нея като кралица. Той я е избрал за специално благоразположение и бил бърз да я защитава винаги когато някой заплашвал да я нарани.

“Как може някой когото обичам да се отнесе с мен по този начин? Аз му се доверявах, а той се облагодетелства от мен. Всички хора ли си такива?”

Тери бил верен като пословичното ловджийско куче. Мисълта да измами съпругата си никога не е минавала през ума му. Той никога не си е помислял, че ще ѝ мине през ума да го измами.

Анжела твърди, че не е преследвала взаимоотношението. Но това не прави разлика и с Тери. Повредата е направена. След като Анжела си признала, Тери се свил в черупката си. “Ако не мога да разчитам на Анжела,” пита той, с насълзени очи, ”на кого мога да разчитам?”

След като съпругът на Сюзън починал от сърдечен удар, тя се обърнала към семейния счетоводител за финансов съвет. Тя никога не е била добра с цифрите. Съпругът ѝ, Стив, винаги се грижел за всичко. Тя дори не знаела колко пари имали.

Когато се разнесли новините, че счетоводителят е отклонявал пари в собствения си джоб, Сюзън се натъкнала на каменно дъно. “Как може някой да използва слабостта на една вдовица и нейните три деца? Какво ще правя сега? Аз съм разорена, и съм съвсем сама.”

Четири различни човека. Четири различни трагедии. Въпреки това всички те споделят едно общо нещо: Те поставят своето доверие в някой, който се оказва недостоеен за доверие. Те залагат на характера на приятел и изгарят. Всичките четири човека са измамани. Всичките четири човека сега намират за почти невъзможно да се доверят на някого за нещо. Като резултат, и четиримата са напълно отчаяни.

Какво мислим, че ще направим когато нашето доверие е съборено? Към кого ще се обърнем когато най-близкия ни приятел се е отвърнал от нас? Това не са приятни въпроси, особено когато отговорите не идват бързо.

Всеки, в един или друг случай, е страдал от загубване на доверие. Хората са загубвали доверие в президента. Ние чуваме за кризи в доверието относно правителството. Доверието в характера и способността на нашите избрани длъжностни лица е било сурово разрушено. Хората не мислят много за нашата образователна система, и икономиката ги плаши много.

Ето ги истинските лоши новини. Когато разочаровани съпрузи и съпруги седят пред мен и ядосано заявяват, че никога няма да обичат отново докато този, който ги е предал се оказва недостоеен за доверие, аз съм принуден да им кажа, че това означава, че те въобще никога няма да обичат. Истината е, че никой не е достоен за доверие.

Аз не съм скептичен, просто съм реалист. Ние всички сме грешници. Никой, дори най-зрелите християни, не могат да гарантират, че винаги ще бъдат там, никога няма да излъжат, винаги ще пазят тайна, и никога няма да се заблудят.

Ако си решил никога отново да не обичаш или да даваш докато някой човек не стане напълно достоен за доверие, ти си обречен на живот на себезащитно подозрение и друго разрушаващо манипулиране.

Така че какво да прави човек? Какво да прави един *християнин*? Ако никой не е непогрешимо достоен за нашето несъмнено доверие, накъде да се обърнем? Към кого в края на краищата да погледнем? В какво да поставим нашата надежда?

Вие трябва да сте прочели със затворени очи (как може някой да направи това?) без да знаете накъде ви вода. Отговора е очевиден. Единственото нещо в живота или смъртта, което заслужава нашето доверие е Божията любов. Долара може да се покачва или да пада, нации могат да залитат на ръба на унищожението, здравето може да се подобрява или да се влошава, но през всичко това увереността на Божието дете би трябвало да стои непроменлива и неповлияна, защото Божията любов никога не се проваля.

Три пъти в Псалм 33 ни се казва за Божията “непровалеща се любов.” Банките се провалят. Бракове се провалят. Но Божията любов към нас не се проваля. Когато всичко и всички потъват, псалмиста ни уверява, че “земята е пълна

с Неговата (Божията) *непровалеща се любов*” (ст.5). Очите на Господа, ни казва той, са “върху тези чиято надежда е в Неговата *непровалеща се любов*” (ст.18). Неговата молитва отива точно да мястото: “Нека Твоята *непровалеща се любов* да почива върху нас, О, ГОСПОДИ, както се надяваме на Теб” (ст.22).

Бог е любов

НИЕ ВСИЧКИ СМЕ ЗАПОЗНАТИ с изявлението в 1 Йоан 4:8, че “Бог е любов.” Това не означава, че няма нищо в Бог освен любов. Когато си казал всичко за любовта на Бог, ти не си казал всичко за Бог. Богът, който е любов е еднакво и свят и истинен и праведен и милостив и мощен.

Вероятно Йоан има предвид, че “Бог е любовник.” Това звучи малко по-безпристрастно отколкото “Бог е любов.” Любовта е това, което Бог *чувства* и *върши*, не само това, което Бог *е*. аз нямам проблем с това.

Каквото и да е точното намерение на Йоан казвайки, че Бог е любов, минимално той има предвид, че любовта е вечно и съществено качество на Божието съществуване и действие. Следователно, Бог никога няма да спре да обича (извинявам се за двойното отрицание). Божията любов е неизменна защото тя е *Божия* любов. Божията любов ще се провали когато Самия Бог се провали. Както казах в една по-предна глава, докато Бог живее, Бог обича.

Може ли нещо да бъде по-достойно за нашето доверие от това, което трае винаги? Ако Божията любов никога не се проваля, къде е най-добре да поставим нашата вяра? За разлика от “приятеля” на Майк, чичото на Карла, Съпругата на Тери, и счетоводителя на Сюзън, Божията любов идва с гаранция.

Каквото и да се случва в този свят, който и да ти обръща гръб когато се стигне до критичния момент, ти можеш да бъдеш сигурен за това: Този чието упование и надежда и увереност е в непровалещата се любов на Бог никога няма да се посрамя.

Това е, за което се отнася Псалм 33. Той е написан за да напомни на теб и на мен, че има едно убежище, което е недостъпно за разочарование и предателство. Ти може да мислиш, че напълно си изчерпал доверието си, но колкото и малко да ти е останало, вложи го в непровалещата се любов на един не умиращ Бог.

Има добри причини за това увещание. Псалмиста не прави само шум или да пише привлекателна поезия. Има няколко неща, които той ни казва за Самия Бог, които правят това действие на доверие крайно приемливо. Нека да ги погледнем.

Божите неопетнени принципи

Защото словото на ГОСПОДА е право и цялото Му дело - в истина. Той обича правда и правосъдие, земята е пълна с ГОСПОДНАТА милост.

-Псалм 33:4-5

Каквото и да прави Бог е праведно защото Бог го прави. Бог не прави праведни неща защото това е, което праведността изисква. Праведността се

определя от това кой е Бог и от това какво прави Той. Не само това, но Той *обича* праведност. Той не просто я върши; Той *се наслаждава* да я върши!

Когато чувам Бог да казва, ”Сам, обичам те,” аз се подслонявам под факта, че “словото на ГОСПОДА е право и истинно.” Другите могат гръмогласно да заявяват своята обич към мен. Те могат да се кълнат до смърт, че нищо няма да намали тяхното посвещение към мен. Надявам се, че са честни. Но аз знам, че Бог е, защото “Той е верен във всичко, което върши.”

Божията неограничена сила

Чрез словото на ГОСПОДА бяха направени небесата и цялото им войнство – чрез дъха на устата Му. Той морските води събира като куб и бездните прибира в съдове. Нека се бои от ГОСПОДА цялата земя, нека се боят от Него всичките жители на света! Защото Той каза и стана; Той заповяда и се утвърди.

-Псалм 33:6-9

Както повечето родители, понякога аз говоря до посиняване на лицето когато се справям с моите деца. Поради някаква странна причина аз действително очаквам от тях да направят веднага това, което им казвам. Това не винаги работи по този начин!

Но Бог говори и то става! Толкова е лесно (по-лесно) за Бог да създаде всичко от нищо както е за теб да изречеш една дума. И така това е Богът, който подтиква към увереност! Бог казва *Бъди!* И става! Бог каза *Светлина!* И стана светлина! *Земя!* И стана земя; *Цветя!* и станаха цветя; *Крави!* И се чу първото му!

Този Бог на сила е този в чиято любов ние намираме убежище. Един анонимен псалмист заявява за себе си и за нас, че “който обитава под закрилата на Всевишния, той ще живее под сянката на Всемогъщия. Ще казвам на ГОСПОДА: Ти Си моето прибежище и моята крепост, моят Бог, на когото се уповавам” (Псалм 91:1-2).

Не много далеч от къщата, в която израснах в Шавни, Оклахома, има една област наречена Горите Бродуей. Тя трудно може да бъде класифицирана като гора, но за едно 9 годишно момче изглежда голяма и обширна като големите, тъмни джунгли на Африка.

Аз обичах да играя в Горите Бродуей. Приятелите ми и аз построихме малко грозно и тайно място за среща там, използвайки такива материали каквито можехме да откънем. Ние събрахме няколко изоставени шперплата, покрихме ги с клони, и си направихме скрито клубно помещение. Всичко, което искахме беше да намерим убежище от родители, големи сестри, и по-големи момчета в махалата, които ни биеха. Беше велико.

Това е, за което Псалм 91:1-2 говори: тайно скрито място, намирайки убежище и защита от врагове; обитавайки в безопасност и сигурност. Но не в някоя лошо конструирана колиба. Нашата духовна крепост е Самият Бог! Той е нашето скрито място. Давид казва приблизително същото нещо в друг псалм:

Пеещият Бог

Колко голяма е добрината Ти, която Си запазил за онези, които Ти се боят, която оказваш на онези, които се уповават на Теб, пред човешките синове! Ще ги скриеш под покрива на присъствието Си от човешките кроежи; ще ги запазиш тайно в шатър от препирането на езици.

-Псалм 31:19-20

И отново:

Защото Ти ми стана прибежище, здрава кула пред врага. Ще живея в Твоя шатър вечно, ще прибягна под защитата на Твоите криле.

-Псалм 61:3-4

Опитай се да си представиш Божията сила като събираща неговата любов в силна и непревземаема крепост. Бог не ни е построил колиба от останали и загнили дървета. Божията *любов* е нашето прибежище. Самият Той е нашето скришно място, нашата защита, нашия подслон.

За кого е това? То е за този, който “обитава” в прибежището на Всевишния. Живееш ли в Божието присъствие всеки ден, или просто Го посещаваш за един час в неделя? Обещаните благословения на този псалм не са за тези, които понякога бягат при Бог за помощ когато са в неприятности. Нито е за постоянните, които от време на време се молят. Бог е убежище за тези, които постоянно търсят своя дом в Него.

Нека да се върна към Горите Бродуей за момент. Накрая, приятелите ми и аз трябваше да напуснем нашата тайна крепост. Комфорта на нашата дървена къща траеше само за кратко. Дойде време за нас да изплуваме от потайността на нашето скривалище и да се върнем в реалния свят.

Но това никога не се случва с тези, които търсят прибежище във Всемогъщия. Бог е нашето постоянно убежище докато сме на работа или на училище или където и да е. Ние никога не трябва да напускаме Бог и да си отиваме в къщи. В Него и в Неговата любов е където ние се движим и живеем и имаме нашето съществуване.

Божията неспираема цел

ГОСПОД събаря съвета на езичниците, осуетява плановете на народите. Съветът на ГОСПОДА пребъдва до века, мислите на сърцето Му – от поколение в поколение. Блажена онази нация, чийто Бог е ГОСПОД, народът, който Той е избрал за Свое наследство.

-Псалм 33:10-12

Има много мисли в сърцето на човека, но намерението на ГОСПОДА ще устои.

-Притчи 19:21

Няма мъдрост и няма разум, и няма съвет срещу ГОСПОДА.
Конят се приготвя за деня на битката, но победата е от ГОСПОДА.

-Притчи 21:30-31

Който от началото изявявам края и от древността – не станалите още неща; който казвам: Намерението Ми ще се извърши и ще направя всичко, което Ми е угодно.

-Исаия 46:10

Супер силите свикват срещи на високо равнище, мултинационални корпорации формулират техните стратегии, но намерението на Господа е, което ще устои. Дори твоя дневен ред “Да направя това” не се съединява с изпълнението на Божието намерение. Човешките планове и проекти винаги са обект на божествено ограничаване.

Нищо не е по-безсмислено от това хората да се противопоставят на намерението на Бог. Спърджън казва, ”Техните преследвания, клевети, лъжи, са като кълбета дим хвърлени срещу гранитна скала.” Каузата на Бог никога не е в опасност. Дори в този единствен случай в историята когато изглеждаше, че Божието намерение беше в опасност, Той имаше всичко в ръката Си.

Него [Исус], предаден според определената Божия воля и предузнание, вие разпънахте и убихте чрез ръката на беззаконници.

-Деяния 2:23

Разпъвайки Исус тези хора просто “извършиха всичко, което Твоята [Божията] сила и воля са предопределили да стане” (Деяния 4:28).

Когато Джони Ериксон Тада посети Оклахома Сити, Оклахома, за да говори на конференция за инвалидност и църквата, тя обясни как нейната първоначална перспектива за “нещастния случай,” който я оставил инвалид се променила. В началото тя си представяла, че Бог Си е обърнал гърба мигновено за да се погрижи за някой проблем в далечна земя. Сатана, завзема момента, поставя крака си на кръста ѝ и я блъска в плитките води на залива Chesapeake.

Бог потресен от нейния вик, се втурва...но твърде късно. Той е оставил да се съединят заедно разбитите останки на нейния живот. Не! И отново тя казва, *не!*

Джони не твърди, че разбира всичките сложности на Божия суверенитет, но нито пък е свободна да Го освободи от някаква роля в нейния “инцидент.” *Можем да Му се доверим, дори когато Неговото намерение за нас не е еднакво с нашето.*

Божие универсално предвиждане

ГОСПОД гледа от небето, вижда всичките човешки синове.
От мястото на обиталището Си Той гледа всички земни

жители. Този, който е създал сърцата на всички тях, внимава на всичките им дела.

-Псалм 33:13-15

За няколко години аз бях сезонен наемател на всички университетски футболни игри в Оклахома. Рядко пропусках някоя. Играчите от Университета на Оклахома често чуваха споменаване на “Окото в Небето,” стратегически поставена камера за да документира всичко на полето. ”Окото в небето не е лъжа,” както казват те. Но понякога е. Понякога един играч може да се размине с разправия или наказание. Понякога той може да се скрие.

Но има едно друго “Око в Небето,” което никога не пропуска която и да е сърдечна пулсация. Дори твоите неизговорени мнения за това, което си прочел в тази книга са знайни за Бог преди да са помислени. Както Давид казва другаде, ”ГОСПОД е в святия Си храм, ГОСПОДНИЯТ престол е в небесата, очите Му гледат, утринните Му лъчи изпитват човешките синове” (Псалм 11:4).

Бог вижда всичко това, едновременно и изцяло. От Северния Полюс до Южния Полюс, без значение дали е в Русия или в полето Рио Гранде, на върховете на хълмите и в речните корита, в пещерите и в палатите.

Божията непроменяема страст

Царят не побеждава с много войска, силният не се избавя с голямо юначество. Конят е напразна надежда за спасение и не отървава с голямата си сила. Ето, окото на ГОСПОДА е върху онези, които Му се боят, върху онези, които се надяват на Неговата милост, за да избави душата им от смърт, в глад да ги запази живи. Душата ни чака ГОСПОДА, Той е наша помощ и наш щит. Защото в него ще се радва сърцето ни, понеже се уповавахме на неговото свято Име. Милостта Ти, ГОСПОДИ, нека бъде с нас, както на Теб се надявахме.

-Псалм 33:16-22

Защо нашите сърца отпадат от страх? Защо има кризи в доверието? Защото повечето са склонни да упоават на човешка сила и разчитат на земни стратегии. Човешката сила и човешките обещания са прословуто незначителни. Не е армията, която в края на краищата спасява царя нито войникът, който му носи победа.

Така че къде трябва да бъде поставено нашето доверие? В кого или в какво трябва да сложим надеждата си? В Божията *непроваляща се любов!* За израилтяните неотдавна освободени от Египет, Мойсей каза, ”С Твоята [Божията] *непроваляща се любов* Ти води народа, който си изкупил (Изход 15:13, курсивът е добавен).

И защо Бог не се удовлетва в коне и колесници и в силата на хората? Не е ли Той, който ги е направил всички? Да, но това, което не се харесва на Господа е тези, които се *надяват* на такива земни опори. Джон Пипър обяснява:

Той е разочарован от хора, които поставят своята надежда, например, в реактивни снаряди или в измислици, в танкове или кабинети, в бомби или в сгради. Бог не се удовлетва в обща продуктивност или в балансиран бюджет или в системи за благополучие или в нови ваксини или красноречие или в артистично превъзходство или в правни процеси, когато тези неща са съкровището, на което ние се надяваме, или постижението, в което ние се хвалим. Защо? Защото когато поставяме надеждата си в коне и опори, тогава конете и опорите получават славата, не Бог.

Какъв е очакваният отговор за всичко това?

Нашето неподтиснато хваление

Пейте радостно на ГОСПОДА, вие праведни; хвалението подобава на праведните. Хвалете ГОСПОДА с арфа, правете музика за Него с десетострунна лира. Пейте Му нова песен, свирете изкусно с радостно възклицание.

-Псалм 33:1-3

Това, което сега знаем за Бога и за Неговата непроваляща се любов ни призовава към силно и тържествуващо ликуване, не защото Бог трудно чува, но защото псалмиста знае, че е естествено за мъжете и жените да се радват силно в това, което са открили възхитително.

Ние трябва да пеем на Бог “нова песен.” Защо? Защото всеки път когато се събираме за да се покланяме като тялото на Христос ние имаме нови и пресни причини да пеем! “Няма да повярвате какво направи Бог за мен вчера!” “О, да, аз ще го правя. Но първо нека да ви кажа какво научих за Божия характер от Римляни!”

От известно време рекламата се появява редовно по телевизията, рекламирайки определено алкохолно питие. Добри момчета са обрисувани седящи около лагерен огън или на плажа, тъпчейки своята любима бира, когато един от тях казва, ”Да знам, не мога да получа нещо по-добро от това!”

Християнинът никога не може да каже това! Не защото има по-добра напитка, която той все още не е опитал, но защото с Бог винаги има свежо излагане на доброта и благодат. Всеки ден носи ново и мощно изявяване на Неговото величие и милост. Самият Бог създава нуждата за нови песни давайки ново прозрение в Неговите дела и пътища. Той постоянно върши нови и свежи неща, за които ние се нуждаем от ново и свежо деклариране в песен!

Одеало на любов

ЕРЕМИЯ ДЕНТОН ПРЕКАРВА 8 години във виетнамски затворнически лагер. Той бил освободен през 1973. Дентон има история, която всеки християнин

се нуждае да чуе. Аз не мога да я разкажа цялата тука, но позволете ми да ви запозная с един случай, който казва малко за Дентон и много за неговия Бог.

Дентон бил подложен на многократно мъчение докато престоявал в затвора. В едно интервю, той описва едно сложно изобретение, което удряло тъп метал в сухожилията му и лост, който се управлявал от краката му. Ръцете му били държани здраво от болезнено заострени белезници наречени “вещици.”

За пет дена и пет нощи Дентон не ял нищо и спал много малко. След като издържал повтарящото се биене, той чувствал, че бил близо до смъртта.

Аз ще му позволя да каже какво се е случило след това:

Една вечер аз бях преминал през всички молитви, за които можех да се сетя... Това беше в края на второто поставяне в петдневно мъчение. Аз казах на Бог, “Господи, Аз нямам воля, никакви средства не са останали, с които да се съпротивя. Ти каза, ‘Искай и ще получиш.’ Аз поисках; но не получих. Аз съм напълно безпомощен...така че аз се обръщам изцяло към Теб. Всичко. Изцяло във Теб е да ме изкараш от това или нека да умра тука.”

Аз бях издържал студ когато направих това действие на пълно себепредаване. В момента, в който свърших тази молитва – аз спрях да треперя; не чувствах никаква болка. Беше като одеало, като топъл въздух...нещо осезаемо, което дойде върху мен...не ми беше студено повече. Не чувствах никаква болка. Никакво безпокойство. Никакъв страх.

Какво се случило? Само Еремия Дентон знае със сигурност, но аз се осмелявам да отгатна. Аз предполагам, че е имало един човек, който няма друга възможност освен да сложи доверието си в Божията непроваляща се любов. Това е всичко, което му е останало. Никакви опори, никаква сила, никакви пари за да си купи пътя към свободата, или медицина за да успокои тази болка. Само Бог. И като топло одеало, любовта на Татко обгърнала тялото и душата на Еремия Дентон и му донесла топлина, която никакви думи не могат да опишат.

Еремия Дентон бил все още в затвора. Но там бил и неговия Бог. И това било достатъчно за този човек за да намери волята да надживее това.

Можеш ли да ми се довериш? Е, поне едно нещо можеш. Довери ми се когато казвам, че винаги можеш да се довериш на Божията непроваляща се любов. Когато всичко друго се проваля, когато всички други се провалят, Бог *все още* ще бъде там пееш за теб.

11 - Здравата хватка на любовта!

АЗ ПРАВЕХ хамбургери в един грил с дървени въглища когато това дойде до мен.
”Да! Това е точно начина, по който повечето хора мислят за Божията любов!” Нека да ви обясня какво се случи.

Аз не съм много търпелив когато идва време да хващам горящи дървени въглища. Аз съм склонен малко да се разочаровам след което минавам през цялата пачка кибрит и канче с лесно запалима течност. Би било толкова лошо, ако чувала дървени въглища не обещавахе, че само един кибрит и никаква запалима течност ще свърши номера. Не вярвайте на всичко, което четете.

Ако не беше за нашите гладни приятели, аз щях да се предам. Но аз исках да бъде добра тълпа. Така че аз намокрях брикетите с много течност и хвърлях същински пожар от кибрити върху купчината (противно на инструкциите и на обикновения здрав разум). Накрая, блясване на надежда. Пламъка постепенно се усилваше и жаравата постепенно ставаше бяло гореща. Топлината изглеждаше добре. Хамбургерите много вкусни.

След малко, обаче, огънят отслабваше. Жаравата изстиваше и топлината се разпръскваше. Всичко, което оставаше беше пепелива мръсотия. Ние често сме склонни да разглеждаме Божията любов като огъня в моя грил. Ние трябва да работим усилено за да я раздвижим. Добри дела – или поне добри намерения – десетък, посещение на църква, плащане на нашите данъци, доброта, и други такива усилия са преследвани в надежда, че те ще запалят огъня на Божията обич.

За малко това изглежда да работи. Ние усещаме топлината на Неговата страст, виждаме светлината на Неговото усмихващо се одобрение, и преживяваме благословенията на Неговата благосклонност. Нищо не се усеща толкова вкусно както аромата на Божията любов.

Но след известно време, няма значение колко здраво опитваме, Неговата любов към нас изстива. Пламъците затихват. Топлината на Неговото присъствие изчезва, и всичко, което е останало е пепелта от объркан живот.

Това ли е начина. По който ти мислиш за Божията любов? Живееш ли сякаш Неговата любов към теб някак си е зависима от твоята любов към Него? Живееш ли в страх, че някой ден всичко това ще свърши и ти ще останеш навън в студа, глада и самотата? Отвратен и уморен ли си от това да работиш да раздуваш пламъците на Неговата любов, отчаяно уплашен, че огъня на Неговата обич някой ден ще угасне?

Аз искам да поставя сърцето ти в почивка. Аз искам да те убедя, че твоите страхове са неоснователни, че те са лъжа на врага, който иска да те изпълни с осакатяващо безпокойство за състоянието на твоята душа. Аз искам да ти демонстрирам от Писанието, от *Божие* Слово, че Неговата любов към децата Му *никога* няма да умре. Аз искам да знаеш с непоклатима увереност, че Неговата любов ще те запази невредим и спасен завинаги и винаги.

Много голямата любов на Бог

ТИ СИ ВЕРОЯТНО напълно запознат с Римляни 5. Ти дори можеш да си я спомняш. Но аз искам да я видим още веднъж. Това, което виждаш може да те изненада.

Понеже, когато ние бяхме още немощни, на определеното време Христос умря за безбожните. Защото едва ли някой ще умре даже за праведен човек; макар че може би някой би

дръзнал да умре за добрия. Но Бог доказа Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас.

-Римляни 5:6-8

Кога умря Христос? Не, нямам предвид в 9 сутринта или в 3 следобед. Павел казва, че Христос умря “на определеното време,” на подобаващото време, още по-точно, на *Божие* време. Неговата смърт не беше инцидент на историята, или каприз на съдбата. Синът умря когато Бащата искаше Той да умре. Това не беше нещо, което се изплъзна сляпо от Бога или Го хвана заспал. Христос умря “на точно *определеното* време.”

За кого умря Христос? Павел осигурява четворно описание.

Исус умря за *немошни* хора, хора “без сила” (KJV), *безпомощни* хора (NAS), духовно грохнали хора. Исус умря за хора, които бяха неспособни да пригответ себе си за нещо духовно и неспособни да извършат нещо духовно. Той умря за хора, които бяха безсилни да направят, да извършат или да кажат нещо, което можеше да накара Татко да даде Своя Син за тях.

Ако Бог помага единствено на тези, които помагат на себе си, Той ще бъде по-безпомощен от нас. Бог помага на тези, които са напълно и абсолютно безпомощни.

Исус също така умря за *безбожните* хора. Той не умря само за един набожен мъж или жена. Той умря за тези, които не просто не приличаха на Бог, но хора, които бяха враждебни на Него. Това не е толкова, че ние сме различни от Него. Ние Го презираме. Все пак за такива хора Той изпрати Своя Син да умре!

Има и по-лошо. Исус също умря за *грешници*. Има две класи хора в света: благочестиви хора, които не грешат и неблагочестиви, които грешат. Всички са неблагочестиви грешници. За такива умря Христос.

Накрая, Той умря за *врагове* (ст.10). Христос умря за бунтовни, нахални, надменни, арогантни, себеправедни, себедостатъчни, отблъскващи, непокорни, във война с Бог грешници.

Защо подчертавам тази отличителна черта? Защото иначе ние ще вземем Божията любов за даденост. Докато виждаме себе си като имащи право на любов Неговата любов никога няма да хване нашите сърца като поразителното и неразбираемо нещо, каквото е наистина. Ние мислим за Божията любов и казваме, “Несъмнено, тя изглежда разумна за мен. Защо да не ме обича? Това създава съвършено разумно и логично чувство.”

Ние мислим по този начин защото представяме себе си не безпомощни, а способни, не безбожни, а богоподобни, не грешници, а светии, не врагове, а съюзници. Същността е, че ние никога няма да разберем любовта на Бог, която не заслужаваме, докато не разберем Божия гняв, който ние без съмнение заслужаваме.

Забележете внимателно аргумента на Павел. Когато той говори за “праведен” човек и за “добър” човек, той говори в човешки термини. Ако се съмнявате за това, вижте Римляни 3:10.

Така нареченият “праведен” човек е този, който изпълнява своето задължение в живота. Той посреща своите ангажменти. Той е законен, но не непременно вежлив. Той е непоколебим, но не винаги приятелски настроен. Павел

казва, че ние можем да почитаме някой такъв, ние вероятно няма да отидем толкова далече като да умрем за него.

“Добрият” човек, от друга страна, има допълнителните качества на добротата и състраданието. Той поражда нашето възхищение и обич. За такъв човек вие може би ще поискате да умрете. Шансовете са малко повече в негова полза отколкото за праведния човек.

Но погледнете какво направи Бог! Бог демонстрира Своята любов към нас като изпрати Сина Си да умре за безсилните, безбожните, грешните, враждебните мъже и жени. Не за праведния, не за добрия, но за неописуемо лошия. Това, което ти и аз само неохотно правим за някой когото смятаме за “добър,” Бог радостно и непринудено го направи за хора, които се считат от всички за лоши! Божията любов прави напречен разрез на структурата на всяко познато или скрито правило за човешко поведение. Това е защото Той е Бог!

Майко, чуй ме. Аз знам, че ти с готовност би умряла заради твоята дъщеря. Но били умряла заради перверзния човек, който я е изнасил и удушил?

Татко, чуй ме. Знам, че ти би дал живота си за твоя син. Но какво би направил за бруталния човек, който го е отвлякъл и го е убил?

Това е, което Бог направи. Той не изпрати Исус да умре за тези, които Го обичаха или Го търсеха или Му помагаша и служеха на Него. Той изпрати Своя Син да умре за Своите убийци, за тези, които плюеха в лицето Му и Го презираха. Това е природата на Божията любов към нас!

Правителства често са бързи да плащат пари за случаен заложник уловен от вражеска нация. Но колко пари изхарчват търсейки освобождението на вражески затворници държани затворени в други страни?

По-рано ви разказах историята на Ах Пинг, малолетен гангстер, чийто криминален живот в Хонг Конг бил драматично променен когато чул за Божията прощаваща любов. Ах Пинг бил също така член на Тройките. Той бил дълбоко пристрастен към хероина и финансирал своята наркомания чрез доходите на една 14 годишна проститутка, която продал веднъж във живо секс шоу.

В опит да запазят живота на приятел от бандата, Ах Пинг бил свирепо пребит от няколко мъже с ножове и водопроводни тръби. Той чудотворно оцелял.

Няколко години след нападението, Ах Пинг се скитал в младежкия клуб на Джаки Пулинджър в сърцето на Оградения Град, отчаян за помощ да изрита своето пристрастяване към хероина.

Джаки сграбчила възможността. “Ах Пинг, какво мислиш за това да умреш за някой от другата банда?” попитала тя.

“Хъм!” Съскане се изстреляло от неговата уста докато гледал злобно мисионерката от Англия. “Ти трябва да се шегуваш! Твоя брат е едно нещо, но никой не умира за своите врагове!”

“Исус го направи,” казала Джаки, и с това тя се опитала да му каже за любовта, която той никога не е мечтал, че съществува. Ах Пинг бил първоначално зашеметен и шокиран, но накрая спасен чрез тази неестествена любов. Той прибавил Ах Пинг като член на една нова “банда,” църквата на Исус Христос.

Какво е това, което е привлякло Бог към този свят и неговите обитатели? Какво е това, което го е подтикнало да направи жертвата на Своя Син за хора като Ах Пинг? Хора като теб и мен? Беше ли това в отговор на някакъв апел от

човечеството за помощ? Погледна ли Бог надолу от небето към морето от издигнати ръце апелиращи за помощ? Не! Той видя само стиснати юмруци на подло съпротивление. Беше ли задвижен той от нашата хубава външност? Или видяли Той божествена “искра” мъждукаща в нашите души? Не!

Единственото обяснение защо Бог ни възлюби толкова, че да даде Своя Син е, че Той ни възлюби толкова, че да даде Своя Син. Не, това не е многословно. Бог ни възлюби защото Бог избра да ни обича защото Бог е Бог, който обича.

Надявам се, че съм направил ясно това. Исус не умря за теб когато или защото обичаше Бог, но въпреки факта, че ти и аз бяхме Негови горчиво установени врагове. Ако разбираш това, ти си готов Павел да направи своето най-трогателно посочване.

Логиката на любовта

Затова много повече сега, като сме оправдани чрез Неговата кръв, ще се спасим от гняв чрез Него. Защото, ако бяхме примирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, когато бяхме неприятели, колко повече сега, като сме примирени ще се избавим чрез Неговия живот.

-Римляни 5:9-10

Ако е истина и е сигурно, че си бил оправдан чрез вяра в Христос в миналото, *много повече* е истина и е сигурно, че ще бъдеш спасен от Божиия гняв в бъдещето.

Защо това е много по-сигурно? Защото, ако Христос умря за Своите *врагове* ти можеш да се обзаложиш на последния си долар, Той ще спаси Своите *приятели!* Ако Бог направи най-великото нещо изпращайки Своя Син да умре за нас докато бяхме Негови неприятели, колко по-лесно ще бъде за Него да ни спаси сега когато сме Негово семейство!

Ако Христос *умря* за теб когато беше *чужд*, колко повече Той ще *живее* за теб сега когато си *съюзник!* Ако Бог ни възлюби когато бяхме все още безпомощно грешни, безбожни врагове, няма ли да ни обича сега когато чрез Неговата благодат сме оправдани и праведни в Христос?

Ще обърне ли Богът, който ни възлюби и ни спаси когато бяхме сираци Своя гръб и ще ни остави ли сега когато сме Негови деца? Разбира се, че не! Посочването на Павел е, че ако Бог е направил най-великото нещо за нас Той напълно сигурно ще направи и последното.

Ако някога е имало време когато Бог е можел да не те обича, това би трябвало да е било докато си бил враг и чужденец, бездомник и сирак, враждебен и не свят. Но дори тогава Той те възлюби с вечна любов и направи най-великата жертва, която можеш да си представиш давайки единствения Си възлюбен Син за твоята грешна душа. Сега, обаче, ти вече не си чужденец, а член на Божието домочадие; вече не си не примирен, а си дете на Татко; не си вече определен на гняв, а си в любов с Господа на твоя живот.

По-късно в Римляни, Павел прави посочването още веднъж:

И така, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Той, който не пощади Своя Собствен Син, а Го даде заради всички нас, как няма да ни подари заедно с Него и всичко?

-Римляни 8:31-32

Ако Павел просто беше попитал, “Ще ни даде ли Бог всичко?” ние можехме да се чудим. Ние можехме да си кажем, *Е, знаеш, аз се нуждая от толкова много неща. Как мога да бъда сигурен, че Бог ще ги снабди?* Но това не е въпроса на Павел. Бога за когото Павел говори е Бога “който не пощади Собствения Си Син, но Го даде заради всички нас!” Бога за когото питаме дали ще ни даде всичко е Бога, който вече ни даде Собствения Си Син!

Представете си, че един човек притежава всичките пари на света. Той свободно и любящо ти написва чек със сумата от 5 билиона долара. Въодушевен, ти го молиш за 25 цента за да можеш да се обадиш на жена си и да разпърснеш добрите новини. Но той стиснато отказва. Абсурдно? Да. Но далеч по-абсурдно е да предположиш, че добрият и вечно благосклонен Бог, който ти даде Своя Син някой ден ще откаже да ти даде това, от което се нуждаеш за да предпази твоята душа.

Както Дж. У. Александър изразява това:

Ако един цар, който е обрал със силната си ръка робите дава на своята годеница, всичките си притежания, и споделя цялото си царство, със сигурност тя може да разчита на него за парче хляб или глътка вода.

Аз не казвам, че ти винаги ще се чувстваш уверен в Божията любов. Бог иска ти да се чувстваш така, както показвам в следващата глава. Понякога бурността на твоя емоционален живот подкопава основите на твоето чувство за сигурност. Но Божията любов към теб е обект действително независещ от личното ти състояние на ума. Бог обича дори тези, които се съмняват, че Той ги обича.

“Но какво да кажа за моя грях? Не се ли насища Бог някога от моите неуспехи така че да оттегли Своята любов?” “ Дж. И. Пакър отговаря на твоя въпрос:

Когато един християнин се подхлъзне в грях, не го ли отделя това от любовта на Бог? В основен смисъл, отговора е не, защото християнина, който е оправдан чрез вяра е бил приет от Бог за цялата вечност в божественото семейство. Така че, ако той съгреши, той не спира да бъде дете на Бог; той просто започва да се държи като лошо дете вместо като добро. Неговото взаимоотношение с баща му не е разрушено, но е повредено докато грешката е осъзната, простена, и оправдана. Лошите деца пропускат добрите неща, които родителите им планират за тях и те трябва да бъдат дисциплинирани така че да могат да се научат да бъдат по-

добри деца. Така е и с Божиите деца. Но християните блудници, се окайват когато правят себе си, да престават да бъдат деца на Бога или да бъдат обичани от Него.

Аз знам защо се безпокоите за оставащата сила на Божията любов. Вероятно ти си стоял пред един олтар преди много години и си слушал когато човека когото обичаш със цялото си сърце да обещава своята неумираща страст към теб. Сега той обича някой друг.

Вероятно ти си спомняш обещанието на твоя баща, че той винаги ще бъде там да те завива през нощта и да те гледа като играеш на училище. Тогава една студена сутрин той си е заминал, и ти никога не си го виждал и не си го чувал през годините.

Трудно е да се повярва, че Божията любов е някак различна от любовта на другите, които накрая се оказват необичащи. Ние сме били опарени от празните обещания на други хора и се страхуваме, че Бог е като всеки друг.

Джордж Матесън е роден в Глазгоу, Шотландия, на 27-ми март, 1842 г. От 18 годишна възраст той бил напълно сляп. Въпреки тази недъгавост, той успял да стане блестящ библейски учен, пастор, и проповедник.

Матесън поел ангажимента да бъде женен докато неговата годеница научила за неговата неизбежна слепота. Тя го напуснала. Ненужно е да казвам, че Матесън бил опустошен. Страданието причинено от такава променлива обич има потенциала да огорчи и нашите души за Божията любов.

Но не и Джордж Матесън. След тази трагедия, той написва един от най-покрътителните химни на 19-ти в. Първия стих казва всичко това:

О, Любов, която не ме оставя да замина,
Аз облягам моята изтощена душа на Теб;
Аз Ти давам обратно живота, който дължа,
Така в Твоите океански дълбини нейния поток
Може да бъде по-богат, по-пълнен.

Когато медения месец никога не свършва

НА ЕДНО НЕОТДАВНАШНО пътуване до Далас аз силно желяех нашите деца да видят хотела където майка им и аз прекарахме нашия меден месец. Когато пристигнахме в района ние бяхме съкрушени откривайки, че “прогреса” беше превърнал нашия спомен в паркинг!

Много хора скоро забравят своя меден месец. Спомена от обичайното е много повече отколкото те могат да носят. Страстта от тези първи няколко дни на брачно блаженство си е отишъл. Интимността, която те са се надявали да трае вечно е била краткотрайна. В апатичен опит да прикрият своята болка, те шеговито казват, “Е, медения месец свърши!”

Ти може би си склонен да мислиш, че развитието на твоята любовна история с Бог също е свършило. Но за Него медения месец никога не свършва! Неговата любов не намалява с времето. Нещо повече, “Както младоженец се радва на невеста, така твоя Бог ще се радва на теб” (Исая 62:5).

Аз съм напълно сигурен, че има неща относно мен сега, които Ан никога не може да предвиди, неща, които правят доста по-трудно за нея да ме обича по начина, по който ме е обичала преди 25 год. Както Джон Пипер ни напомня, “Ние не можем да поддържаме интензивността и обичта на нивото на медения месец. Ние не можем да предвидим раздраженията, които идват от дългите близки отношения. Ние не можем да идваме с достатъчно нови неща за да поддържаме взаимоотношението свежо.”

Но Исая 62:5 заявява, че Божията любов към теб сега не е по-малко пламенна отколкото е била първия ден когато си станал Негово дете. Бог е точно толкова възбуден и ентусиазиран за теб днес колкото е бил вчера. Както Пипър казва, Бог “няма проблем да поддържа интензивността на нивото на медения месец; Той може да предвиди всички бъдещи капризи на нашата личност и е решил, че ще поддържа това, което е добро за нас и да промени това, което не е; Той винаги ще бъде толкова благороден колкото винаги е бил, и ще гледа на това, че ние ставаме повече и повече красиви завинаги; и Той е безкрайно творчески за да измисля да правим заедно нови неща така че да няма отегчение за следващите трилиони векове.”

В хватката на Божията любов

БОГ НЕ ИСКА да седиш с маргаритка в ръка, и неспокойно да късаш листчета, и да казваш, “Той ме обича; Той не ме обича. Той ме обича; Той не ме обича.” Чуй как Павел забива в целта на нашите сърца непогрешимостта и неизменността на Божията любов към нас:

Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? Скръб ли, или страх, или гонение, или глад, или голота, или беда, или меч? Както е писано: “Заради Теб сме убивани цял ден; считани сме като овце за клане.” Но във всичко това сме повече от победители чрез Този, който ни е възлюбил. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили, нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божията любов, която е в Христос Исус, нашия Господ.

-Римляни 8:25-29

Всеки път когато чета това аз си представям Павел претърсващ страниците на някой древен речник или енциклопедия, търсейки други думи, други синоними, за да направи своето посочване достатъчно ясно. Не оставяйки никакъв теологически камък не обърнат, Павел смело набляга, че просто няма абсолютно нищо – никъде, по никакъв начин, по никое време – което да може да те отстрани от здравата, но нежна прегръдка на Божията любов.

“Но аз не се чувствам като победител,” идва отговора. “Аз съм толкова често побеждаван.”

Но погледнете отново, защото това е “чрез Този, който ни възлюби,” че ние побеждаваме всички врагове и всички препятствия. Това в края на краищата не е силата на твоето хващане на Бог, което те държи сигурен, но Божието хващане.

Преди няколко години Ан и аз заведохме нашата дъщеря, Мелани, на щатското изложение в Тексас. Ние прочетохме стряскащ доклад за това, което се случило на едно дете, което било оставено да се скита из мястото на изложението не придружавано от никого. Не е нужно да казвам, че държах здраво слабата ръчичка на Мелани.

Понякога тя се бореше да се отскубне. Ако ѝ беше даден шанса тя би се скитала в места на потенциална опасност. Но моята любов към нея вдъхваше една неразрушима сила в това да продължавам да държа нейната ръка. Нейната сигурност не зависеше от нейното решение да се държи за мен. То зависеше от моята непоколебимост да я държа.

Аз обичам децата си много. Дори самата смърт не може да подтикне да охлабя моята хватка. Но моята любов към Мелани напълно може да бъде наречена омраза когато се премери с любовта на нашия небесен Баща към Неговите деца.

Мислиш ли наистина, че Бог някога ще пусне ръката ти и ще позволи да се скиташ в духовно разрушаване? Мислиш ли наистина, че Божията любов към теб, демонстрирана в смъртта на Исус докато ти беше все още Негов враг, може да отслабне сега когато си Негов възлюбен и най-добър приятел?

Няма значение колко усилено можеш да се бориш за да се освободиш, Божията любяща хватка те държи здраво. Няма значение колко привлекателни може да са удоволствията на този свят, твоя Баща никога няма да позволи да бъдеш прелъстен толкова, че да отпаднеш окончателно и напълно от Него. Имай почивка и радост в успокоителните думи на Исус:

Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват. И Аз им давам вечен живот; и те никога няма да загинат и никой няма да ги грабне от ръката Ми. Моят Баща, който Ми ги даде, е по-голям от всичко; и никой не може да ги грабне от ръката на Татко.

-Йоан 10:27-29

Елиминиране на последната вратичка

“НО КАКВО АКО аз реша да отделя себе си от Бог? Не мога ли да извърша такива грешни дела, че Бог да няма друг избор освен да ме отхвърли настрана?” Не. И отново, не!

Павел знаеше, че можеш да зададеш този въпрос. Ето защо той включва фразата “нито каквото и да е в цялото творение” (Римляни 8:39). Нека да те попитам един глупав въпрос: “Ти творение ли си?” Е, разбира се, че си. Има само две съществуващи класи същества: Твореца и творенията. Ако не си Бог, Твореца, тогава ти си едно от Неговите творения, част от Неговото творение. Следователно, тази фраза включва теб. Следователно, няма нищо, което *ти* можеш да направиш, което да те отдели от любовта на Бог в Христос Исус твоя Господ.

Павел се мъчеше да бъде толкова изчерпателен колкото е възможно. Всяка възможна празнота е запълнена. Всички теологични основи са покрити. Нищо каквото и да е, било то най-малката молекула или най-мощния човек, демони или смърт, преследване или сили, не могат да направят нищо за да намалят или да разрушат Божията любов към теб.

Бог ти е пял за известно време сега. Надявам се, че си спрял за да Го послушаш. Ето още една от Неговите любими песни!

Душата, която се обляга на Исус за отдих,
Аз няма, Аз няма да я оставя на нейните неприятели.
Тази душа, въпреки че целия ад ще положи усилия да я
разклати,
Аз никога, не, никога, не, никога няма да я забравя!

Част трета: Да бъдеш обичан и обичаш

12 - Да се чувстваш обичан

АЗ ПИША ТАЗИ глава в средата на юли в Мисури. *Много* е горещо. След около две седмици семейството ми и аз ще направим пътуване в планините на Колорадо търсейки по-студени температури и малко отдих. Ние възнамеряваме да прекараме около една седмица в Eastes Park, както направихме преди две години.

Всеки, който е бил там ще ти каже, че няма много места в Америка по-красиви и по-освежаващи. През нашата първа ваканция там аз бях особено впечатлен от крайпътните потоци и реки. Трудно е да си представиш, че нещо някъде ги превъзхожда по красота и спокойствие. Те бяха предмета на нашия разговор в колата когато шофирахме през планините.

Ние говорехме за това колко бистра и чиста е водата и колко студена трябва да бъде. Ние снимахме пейзажи през прозореца на нашата кола. Ние се чудехме на висок глас за това каква риба може да бъде уловена и за това колко опасни могат да се окажат бързеите за някой с кану. Типичен туристически разговор.

Но той не беше достатъчно добър за моите две дъщери. Те просто искаха да излязат навън и да играят във водата. Така че ние паркирахме колата и се приготвихме да се намокрим. Няма нужда да казвам, че има огромна разлика между това да гледаш тези потоци от движещата се кола и действително да влезеш в един от тях. Няма значение колко впечатляващо могат да изглеждат от пътя, нищо не се сравнява с преживяването да се потопиш във водата.

Едно нещо е да ги гледаш, но съвсем друго е да заседнеш в един от тези студени освежаващи потоци. Гледането е добро, но потапянето е още по-добро. Да се правят снимки отдалеч е очаквано от хора на ваканция в Колорадо. Но навеждайки се на ръце и колене посред един планински поток и утолявайки жаждата си е съвсем друго нещо.

И така какво общо има това с Божията любов? Просто това. Аз не искам да четеш тази книга и да останеш с идеята, че Божията любов към теб е нещо

очарователно, за което да мислиш, да говориш, или да я разглеждаш като че ли е нещо нарисувано в художествена галерия. Аз искам да я *преживееш* от първа ръка.

Бог иска да отидеш отвъд това просто да знаеш, че Той те обича. Той иска да се придвижиш по-нататък просто вярвайки и заявявайки чрез вяра, че Той те обича. Той иска да *вкусиш* това! Той иска да излезеш от колата си, да си събуеш обувките и чорапите, да скочиш вътре, и да се намокриш! Той иска да *чувстваш* радостта от това да бъдеш обичан. Той иска да *приемеш* Неговата любов лично и мощно по начин, който променя живота. Той иска да се намокриш в нея, да плуваш в нея, и да бъдеш освежен пиейки от нея за да се наслаждава сърцето ти и да бъде изпълнено.

Аз съм изумен да чувам, че Бог ме обича. Проповедите за Божията любов са ободряващи и назидаващи. Писането на книга за това е допринесло неизмеримо за моето разбиране и оценяване на обширните измерения на Божието посвещение към крайното и трайно благополучие на моята душа.

Но това не е достатъчно. Това не е защото съм изискваща личност по природа. Аз не мисля, че моето отношение е родено от грешно негодувание. Аз честно вярвам, че Светия Дух е отговорен за моето ненаситно желание да *усещам* Божията любов. Аз копнея в дълбочините на моето сърце да преживявам по страстен и мощен начин реалността и присъствието на Божията обич.

Аз знам, че съм избягнал риска да бъда обвинен за анти-интелектуализъм или вероятно емоционален фанатизъм. Но ако си обърнал внимание въобще на това, което има предимство в тази книга ти знаеш колко далеч от истината е това. Аз съм бил внимателен да се справям честно с текста на Писанието. Аз съм се обърнал към твоя ум и съм те предизвикал да мислиш разумно за значението и съдържанието на Божията любов към нас.

Но има повече от това. Ние сме повече от нашите умове. Има повече от това да бъдеш обичан от Твореца на вселената отколкото виждаш в страниците на Библията или четеш в страниците на тази книга. Истинската любов, действителната любов е преживяна любов. Любов, която не се чувства несъмнено може да бъде истинска, но тя е несъмнено точно толкова неумела.

Аз искам да отидем отвъд Божията любов като обикновено зрелище. Има измерение на това да бъдеш обичан от Бог, което надминава схващането на това интелектуално. Това е повече от обективен факт, повече от нещо, "външно" на което да се възхищаваш и да наблюдаваш. То е също така лично преживяване, нещо "вътрешно," което да се почувства и на което да се наслаждаваш.

Моя страх е, че толкова много християни преживяват Божията любов по същия начин, по който го правят с великото рисуване. Ако някога си посещавал изложба на прочута колекция на изкуството ти знаеш, че обширните мерки се употребяват за да държат гледката общодостъпна. Често, както с Мона Лиза (в Лоувър в Париж, Франция), картината е държана зад стъклено ограждение. Поставена е охрана за сигурност така че никой да не може да се приближи твърде близо. Стратегически поставени белези предупреждават за последствията, че ще бъдат строги за тези, които се осмелят да пресекат оградените места.

Резултата е, че публичното представление е ограничено именно до това: представление. Те са само наблюдатели. Аз мисля, че в една художествена галерия, която помещава безценни шедеври това е единствената приемлива политика. Но

това не е така когато идваме до Божията любов към Неговите деца. Ние не можем, не трябва, да позволяваме на себе си да ставаме само наблюдатели. Божията любов не е за да бъде наблюдавана от далеч, но за да се прегърне дълбоко и интимно. Приблужи се, докосни, помириши, почувствай, и се наслаждавай на топлината от взаимоотношението с автора на тази небесна обич.

Има, обаче, две принципни препятствия, които трябва да бъдат преодоляни преди някои от вас да приемат това, което казвам. Първо, има страх на хората от емоционализъм. Повечето евангелски християни се плашат от техните чувства. Те са подозрителни към своя емоционален живот и към всичко от лично естество. Аз ще трябва да се занимавам с това изчерпателно.

Второ, аз трябва да ви убедя от самото Писание, че *Бог иска да се чувствате обичани*. Има няколко ключови текста, които потвърждават това, за което съм говорил, и ние ще ги погледнем по-отблизо в следващата глава.

Но нека първо да разгледаме природата и мястото на емоциите в християнския живот. Имат ли нещо общо нашите чувства с нашата вяра? Или те са смъртни врагове?

Чувствата на вярата

ДР. МАРТИН ЛУИД-ДЖОУНС, дългогодишен пастор на Westminster Chapel в Лондон, Англия, веднъж си спомнил един инцидент по време на развитието на евангелска кампания в Лондон. Известна религиозна фигура го приближила и попитала, “Беше ли на кампанията?”

“Не, още не,” отговорил Луид-Джоунс.

“Удивително е,” казал той, “направо удивително! Хората отиват напред със стотици, ... и няма никаква емоция. Това просто е удивително!”

Луид-Джоунс не бил впечатлен. Неговия отговор към одобрението на този човек на кампанията е поучителен:

Какво може да каже някой за такова едно отношение? Аз задоволявам себе си задавайки няколко въпроса. Може ли човек да види себе си като осъден грешник без емоция? Може ли човек да слуша гърмежите на Закона и да не почувства нищо? Или обратно, можели човек наистина да размишлява за любовта на Бог в Христос Исус и да не чувства никаква емоция? Цялото становище е напълно смешно. Страхувам се, че много хора днес в своята реакция срещу невъздържаността и емоционализма поставят себе си в позиция, в която, накрая, те фактически отхвърлят Истината. Евангелието на Исус Христос се занимава с цялостния човек, и ако това, което претендира, че е евангелието не прави така то не е евангелието. Евангелието е предназначено да прави това, и то го прави. Целия човек е включен защото евангелието води към възстановяване; и така аз казвам, че този елемент на патос и емоция, този елемент да бъдеш раздвижен, трябва винаги да бъде виден и проповядван.

Аз съм съгласен с Луид-Джоунс. Но се страхувам, че ние сме в непълнолетието. Докато мнозина могат теоретически да се съгласяват с неговата преценка, когато дойде до собственото им религиозно преживяване, “емоцията е смятана като нещо почти неподобащо.”

Има широко разпространено схващане, че хора, които *чувстват страстност* правят това като извинение за това, че не *мислят дълбоко*. Евангелистите се плашат от чувствата си, като че ли емоциите са чужд елемент в тяхната природа, натрапване, вероятно последствие от Падението вместо даден божествен аспект от образа на Бога в човека.

За много християни емоциите в най-добрия случай са неизбежно и необходимо зло. Те трябва внимателно да се контролират и безмилостно да се подтискат. Всичко, което има потенциала да събуди или да раздвижи чувства в някого, в най-добрия случай, е гледано с подозрение, а в най-лошия, е смятано за демонично.

Преди няколко години аз посетих една църковна служба с няколко приятели, всички от които бяха с мен на значителна теологическа конференция. Църквата беше известна с много неща, едно от които беше нейното посвещение към предимството от общото хваление и поклонение. След около 30 минути на това, което аз смятах, че беше славно и издигащо Христос поклонение, един човек в нашата група се обърна към един мой близък приятел и прошепна, “Забелязваш ли *полюляването* в музиката?”

Полюляване? Каква странна дума за да опише време на поклонение. Но аз знаех защо я използва той. Той беше подозрителен към всичко, което носеше потенциала да го раздвижи емоционално. Той гледаше на такава музика като на заплаха за неговото установено решение да запази контрол над своите чувства. Той се съпротивяваше на емоционалната сила и уязвимост, които песните на хваление можеха да пробудят в собственото му сърце. Това, което ние можем да наречем “духовната атмосфера” в службата изглеждаше противоречиво с неговото посвещение към превъзходния интелект (да не споменавам образа, който той желаше да проектира в своите академични колеги присъстващи на службата).

Това е просто един пример за това, което чувствам, че е истина за много, ако не и повечето, евангелски вярващи. Ти не трябва да бъдеш професор по семинария или в Библейски колеж за да поддържаш това отношение. Аз го виждам в християни от всеки слой на църковния живот. Хората са уплашени до смърт от своите емоции. Те са били предупреждавани и мъмрени, много често от амвона, че всяко “чувство” отвъд нивото на контрол е опасна заплаха за “балансирания” християнски живот.

Но защо да не можем да се доверим на Бог с нашите емоции точно както можем да Му се доверим с нашите умове? Изглежда като че ли евангелистите вярват в Божия суверенен контрол над всичко *освен* в Неговия ефект над техните чувства. Това, за което се боря е, че на Бог може да Му се уповава да насочва и да надзирава нашето *преживяване* на Неговата сила точно както и нашето *потвърждаване* на тази сила.

Джак Хайфорд, пастор на Църквата На Пътя във Ван Нуис, Калифорния, има някои полезни думи на мъдрост за нас относно този въпрос:

Започна да ми става ясно, че в една обстановка където Божието Слово беше *основно* и Личността на Исус беше фокусът, можеше да се уповава на Святия Дух и да – просвети разума и да възпламени емоциите. Скоро открих, че да Му позволя това голямо пространство изисква повече отказване от моите безсмислени страхове отколкото отказване от здравомислещия контрол. Бог не иска никога от нас да изостави здравия разум или да се поддаде на някаво оптимистично чувство. Той, обаче, ни призовава да Му се доверим – достатъчно за да Му дадем контрола.

И така какво става с това да се “чувстваш ” обичан от Бог? Трябва ли да оставим всяка надежда за едно такова преживяване? “Небалансирано” и “крайно” ли е дори да мислим, много по-малко да търсим, радостта и възторга от Божията обич към нас? Това е различен въпрос, който изисква нашето предпазливо внимание.

Какво означава емоцията?

ЕМОЦИЯ Е усещане на ума, което често, но не винаги има въздействие върху тялото. Една емоция или привързаност е повече от една проста мисъл или идея или интелектуално понятие в нашите глави. Това е живо и енергично действие на ума, в което ние, в различни степени, или се наслаждаваме или не се наслаждаваме на нещо.

Такива емоции като любов, радост, желание, признателност, омраза, съжаление, скръб, отвращение, и гняв обикновено, но не винаги, имат физическо влияние. Бог “чувства” дълбоко и страстно, но няма физическо тяло. Четириногото, което има тяло, но няма физически чувства в тези области, в които са парализирани, все пак преживява дълбоки емоции. И “мъртвите в Христос,” тези в небето с Господа в *безплътно* състояние, със сигурност преживяват радост и наслада. (Виж Филипаяни 1:21-26.)

Там където хората се отклоняват е в приписването на техния емоционален живот власт, която Бог никога не е възнамерявал. Това е истина главно в две области.

Преди всичко, нашите емоции не са непогрешим белег за установяване на това, което е истинско или фалшиво. Доктрината не произлиза от нашите чувства или изблици. Библията и само Библията е крайния стандарт, чрез който можем да открием безпогрешна истина.

Със сигурност нашето преживяване може да *потвърди* истината и дори да хвърли допълнителна светлина върху нейното значение. Понякога ние не оценяваме заключенията на някой теологичен принцип докато не усетим неговото въздействие в тежките условия на ежедневния живот. Но нашето преживяване на това само по себе си *не създава* истина.

Имало е времена когато моето преживяване ме е събуждало за някоя библейска истина, която въпреки че съм знаел, че е *истина*, никога не е била

жизнена част от моето разбиране, за това, което означава да се живее християнски живот. Мисля си веднага за Як.5:13-18 и така наречената “молитва на вяра.”

Аз вземах текста, определях термините му, но никога напълно не разбирах неговата сила докато Бог не ми даде възможност да се моля точно с такава молитва в един случай когато Той изцели едно бебенце в нашата църква от сериозно чернодробно заболяване.

Но отново, нека да запомним, че единствено чувствата не са решаващи за определяне на доктринални истини. В противен случай, мнозина биха заключили, че съществуването на ад е мит. Трудно е да се “чувстваш добре” относно идеята за вечно мъчение! Но ние знаем, че ада е реален защото Библията казва така.

Това, което виждам да се случва с много християни е тенденцията да употребяват своите емоции за цели, които Бог възнамерява Библията да осъществи. Бъдете много внимателни, следователно, да не се осланяте на това как се чувствате за да решите кое е истинско и кое е фалшиво.

Второ, нашите емоции не са непогрешим стандарт за определяне на Божието отношение към нас. Просто защото се чувстваш депресиран не означава, че Бог ти е ядосан. Чувства на самота, страх, съмнение и други подобни не са винаги белези за Божието неодобрение.

Нито пък винаги когато се чувстваш добре и щастливо е плодът от Божието благоволение. Греха ни кара да се чувстваме добре. Ако греха не беше способен да произведе наслада, ние не бихме се предавали на него! И така, отново, не използвайте вашите емоции за да ви казват това, което Библията е предназначена да каже.

Какво е мястото за нашите изблици на чувства?

МНОЗИНА ТВЪРДЯТ, че на нашите емоции и изблици на чувства трябва да им бъде дадено, в най-добрия случай, второстепенна роля в християнския живот. Аз не съм съгласен. Следвайки убеждението на пуританския пастор и теолог от 17-ти век Джонатан Едуардс, аз искам да спомена, че истинската религия, истинското християнство, се състои от удоволствието от *осветени емоции*. Едуардс ги нарича *святи привързаности*.

Вижте внимателно какво казва апостол Петър в своето първо послание. След като описва нашето спасение в Христос и надеждата за влизане в пълното наследство на това, което Бог е обещал, Петър казва:

В което вие се радвате, макар и за малко време да поскърбите сега, ако е потребно, в различни изкушения, така че изпитването на вашата вяра – по-скъпоценна от златото, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън – да излезе за хвала и почест, и слава, когато се яви Исус Христос, когото любите, без сега да сте Го видели, в когото като вярвате, без сега да Го виждате, се радвате с неизказана и преславна радост, като получавате следствието на вярата си – спасението на душите.

-1 Петрово 1:6-9

Ако сте гледали внимателно това, което Петър казва вие ще видите, че той описва *любов* към Христос и *радост* в Христос, две “осветени емоции,” като съществено нещо за това да бъдеш християнин.

Петър пише на вярващи, които издържали преследване и опресия. (Вж. 1 Петрово 2:20-21; 3:17; 4:12-18.) Той първо ги насърчава с напомнянето, че такива изпитания са временни (“за кратко,” ст.6). Много важно е обаче, че техните страдания служат за да пречистят тяхната вяра. (Виж Псалм 119:67, 71, 75.) Това, което той им казва, в последствие, е че Бог никога не похабява страданието.

Той прави това чрез описване на една аналогия между това, което страданието прави за един християнин и това, което огъня прави за златото. Огъня изгаря шлагата и примеса от златото, оставяйки го чисто и цялостно. По подобен начин, пламъците на трудността, изпитанието и скръбта изгарят шлагата от нашата вяра. Лицемерие, гордост, и други фалшиви елементи са погълнати, оставяйки цялостен елемент на неразредена зависимост единствено от Христос. (Виж Псалм 66:10; Исаия 48;10; Малахия 3:3.)

Така че когато Петър идва до ст.8 той ни описва християнския живот и вяра в неговата най-чиста форма (тази страна на небето). Този стих е изображението на едно дете на Бог, което е било избавено от толкова много грешни примеси колкото е възможно преди прославянето.

Ето вяра каквато никога не е виждана преди, с неподрязани груби ръбове. Това е християнина без никакви добавени вещества или средства за запазване – качествена *Първокласна* вяра!

Друг начин да се опише това е да се види християнина като блокче гранит или мрамор, което идва под атаката на чук и длето (понасяйки своите множество фигури). Това, което намираме в ст.8 е това, което остава след като скулптора свърши своята работа.

Помислете за един атлет, който нищо не е правил за цели седмици. Той е с наднормено тегло. Мускулите му са атрофирани. Той е с тежки крака; капацитета на белия му дроб е много отслабнал. Но строгите тренировки довеждат в отлично-наточено-тяло, готово за състезание. Това, което тренирането прави за атлетическото тяло страданието прави за християнската душа.

Така че това, което характеризира християнската вяра и живот в неговата най-чиста форма, толкова свободен от грешки, зло и нечистота колкото е възможно, е искрена *любов* към Христос и неизразимо славна *радост* в Христос. Това е просто друг начин да се каже, че същността на християнството е наслаждаването на осветени емоции!

Аз не казвам, че нашата радост е в радостта, но в *Бога*. Аз не внушавам, че ние поставяме нашата радост над Божията слава, но по-скоро *в* Божията слава. “Нашето търсене,” казва Джон Пипър, “не е просто радост. Това е радост в Бог. И няма никакъв начин за едно създание съзнателно да изяви безкрайното достойнство и красота на Бог без да се наслаждава в Него.”

Така че много от това, което минава за християнство днес не е нищо повече от религиозно заболяване. Евангелистите изглеждат да се страхуват да се

наслаждават в Бог. Те са парализирани от страха от емоционализъм. Но нека да помислим за това за момент.

Грешката на емоционализма

ЕМОЦИОНАЛИЗМА Е изкуствено манипулиране на чувства заради чувствата. Аз видях един пример за това преди няколко години по време на религиозно празненство в Теран, Иран. Няколко мюсюлмани възбуждаха себе си в емоционално и безсмислено безумие за да се приготвят за едно действие на себеосакатяване. Когато достигнаха точката където те очевидно крещяха от болка, те започнаха да разрязват скалповете си с бръснари и се удряха по главата с ръба на един меч, всичко в почит на един мъртъв герой.

Но единствените емоции и изблици на чувства, които удоволстват Бог са тези, които са вкоренени в библейската истина. Те трябва да се надигнат от мислене, възприемчиво разбиране за това кой е Бог и трябва да бъдат плодът от лична среща с Него. Религиозни привързаности, които не идват от разсъждаващо мислене за Бог са нито полезни нито святи.

За да бъде една емоционална разпаленост свята тя трябва да бъде продукта от теологична светлина. Духовните чувства трябва да се надигнат от нашето възприемане на духовните факти. Възвишените и благородни мисли за Бог са неразделимо свързани с дълбоки и приятни чувства към Него. Святите привързаности са завършената последица на един просветен ум.

Удоволствието от емоциите

ТОВА, КОЕТО ТРЯБВА да запомним е, че да се напълни умът е да се развълнува душата! Бог те е конструирал с капацитета да чувстваш и да преживяваш екстаз така че Той да може да бъде прославен в твоето удоволствие от Него! Емоциите са за да им се наслаждаваме. Чувствата са за забавление.

Не вземайте моите думи за това. Чуйте какво препоръчва и заповядва Бог относно вашия емоционален живот:

Ще ми изявиш пътя на живота, в Твоето присъствие има пълнота от радости, отдясно на Теб – веселия навеки.

-Псалм 16:11

Наслаждавай се в ГОСПОДА и Той ще ти желанията на сърцето ти.

-Псалм 37:4

Ще се наситят от тлъстината на дома Ти, ще ги напоиш от реката на Своите сладости.

-Псалм 36:8

Другаде псалмиста говори за страстния копнеж за Бог, който единствено може да бъде сравнен с непреклонното търсене на вода от един жаден елен (Псалм

42:1-2; 63:1). Ние трябва да “опитаме и да видим, че ГОСПОД е добър” (Псалм 34:8) и да намерим в Него “превъзходна радост” (Псалм 43:4, NAS).

След като Исус разкри Своята самоличност на двамата ученика по пътя за Емаус те възкликнаха, “Не гореше ли в нас сърцето ни, когато ни говореше по пътя и когато ни откриваше Писанията?” (Лука 24:32). Техните умове бяха просветени за да разбират и те *почувстваха* ефектите в цялото си същество. Това е, което наричам случай на “духовно запалване на сърцето.” Но каквото и да правите, не правете гробни могили! Наслаждавайте се на разпалеността!

Какво чувстваха те? Вероятно преживяваха бързо сърцебиене, студени тръпки ги побиваха по гърба, може би дори телесна слабост, която правеше трудно за тях да стоят изправени. Дишането им може да се е ускорило когато са започнали да се чувстват не на себе си. Вероятно са треперели и са плачели и са се радвали.

“Гори” ли твоето сърце в теб когато мислиш за Бог пеещ с любов за теб? Трябва. Това е ок. Бог го иска. Дълбоко вътре аз подозирам, че ти също го желаеш. Бог копнее да чувстваш дълбоко и трайно задоволяване в Него. Това е принципния начин, по който Той е прославен в теб. Така че наслаждавай Му се. Приеми Неговата любов към теб и се весели в нея. Нека Неговата обич към твоята душа да те издигне до непознати височини на духовен екстаз. Почитай Го като бъдеш щастлив в Него.

Нека да завърша като се върна към историята на нашето пътуване до Колорадо, с която започнах и просто да кажа: Излез от колата! Излез на твоите колене и пий прохладните, освежаващи води на Божията любов! Нейният вкус е толкова добър! Тя утолява жадната душа и възстановява отпадналия дух! И най-доброто от всичко, тя прославя Бог.

13 - Радостта от това да приемаш Божията любов

НЯКОЙ ВЕДНЪЖ се отнесе към един мой приятел като към човек, който “не приема добре.” В началото това ме удари като странен начин да се опише някой, но с по-нататъшния коментар аз трябваше да се съглася. Дамата, която той имаше в ума си беше даваща. Тя обичаше да дава и го правеше толкова щедро. Тя даваше неща, които й струваха скъпо, и физически и финансово. Но той беше прав. Тя не “приемаше” добре.

Не съм сигурен защо тя имаше трудност да позволи на другите да правят за нея това, което тя толкова милостиво правеше за тях. Вероятно тя се чувстваше недостойна или не заслужаваща техните дарове. Аз съм я наблюдавал когато хора са й предлагали своята помощ, и беше очевидно, че й е неудобно и се чувстваше неловко с всичко това. Подозирам, че има мнозина точно като нея.

Аз *знам*, че има когато става въпрос да приемаме Божията любов. Повечето християни се наслаждават в това да казват на другите, че Бог ги обича. Но им е трудно да седят тихи и да си отпочиват в любовта, която Бог има лично към *тях*.

Това беше особено убедително за мен една събота вечер по време на развитието на хвалебствената служба в църквата. В тази особена вечер ние изпяхме няколко песни, които потвърждаваха нашата любов към Татко. Изглеждаше естествено и правилно да правим това. Но към края на службата ние пяхме нова

песен, в която ние трябваше да приемаме любовта на Татко към нас. Това беше мощно раздвижващо време, което няма скоро да забравя. Припевът беше кратък и прост. Ето ги стиховете:

О, Господи, Твоята нежност,
Стопява всичката моя горчивина,
О, Господи, аз приемам Твоята любов.
О, Господи, Твоята прелест,
Променя моето недостойнство,
О, Господи, аз приемам Твоята любов.
О, Господи, аз приемам Твоята любов,
О, Господи, аз приемам Твоята любов.

Докато ние пеехме нежно, Святия Дух правеше това, което никой човек не можеше да извърши. Той възцари Себе Си върху нашето хваление и се движеше мощно в сърцата на всички, които присъстваха. Сълзи течаха свободно и всяка съпротива се стопи във всеки от нас, някои за първи път, приемаха Бащината любов. От този момент ние спряхме да даваме. Бог беше единствения, който даваше. Ние стояхме, седяхме, и коленичехме в зашеметяващ захлас докато Татко прегръщаше Своите деца. Това беше един неизговоримо славен и животопроменящ момент.

Никой от присъстващите тази вечер не беше недокоснат. Това беше емоционално наситено и неминуемо осезаемо. Най важното от всичко беше, че Бог беше почетен. Нашите души намираха неопишуемо задоволяване в Неговата обич към нас, и тогава децата възхваляваха Бащината вседостатъчност.

Това е, за което се отнасят тези две глави да се чувстваш обичан. Аз съм убеден, че Библията ни казва, че Бог иска да почувстваме Неговата любов, и че Той е направил всички необходими стъпки за да види, че ние го правим. В глава 12-та аз обсъждах, че не е само добре да се наслаждаваш на Божията любов – това е съществено.

В тази глава аз искам да изследвам с вас няколко текста от Писанието, които потвърждават тази истина и също и предлагат какво да се прави, ако Божията любов се усеща отдалечена, като че ли е мъртва.

Наводнен с Бащината любов

ПЪРВИЯ НИ ТЕКСТ е вероятно най-важния от всички. Той се намира в Римляни 5:5.

А надеждата не посрамя, защото Божията любов е изляна в сърцата ни чрез Святия Дух, който ни е даден.

Как знаем, че нашата надежда в Христос няма да се разпадне? Как знаем, че всичко това няма да свърши безславно накрая или да бъде погълнато от огньовете на Божия гняв в последния ден? Ние знаем, казва Павел, въз основа на действието,

което Бог е направил за да ни увери в Своята вечна и непроменяща се любов. Тази любов Той изля в нашите сърца чрез Святия Дух.

Други английски преводи са неясни дали това е Божията любов към нас или нашата любов към Бог, която Павел е имал в ума си. Но NIV е със сигурност правилен, и то поради две причини.

Първо, “любовта на Бог” е предназначена да бъде доказателство за сигурността на нашата надежда. Как може *нашия* любящ Бог да направи това? Нашата любов към Бог е променлива и често нерешителна. Ако моята надежда е съградена върху това колко добре обичам Бог, ще има времена когато аз ще бъда напълно безнадежден.

Второ, стихове от 6 до 11 са очевидно разширение на природата на тази любов в ст.5. Там, несъмнено това е Божията любов към нас, която е демонстрирана чрез благодатния дар на Неговия Син да умре на наше място.

Сега когато установихме факта, че това е Божията любов към нас, забележете как Павел описва това, което Бог е направил за нас за да направи възможно за нас да я преживеем “отблизо и лично.”

Той ни казва, че Бог “изля” Своята любов “в нашите сърца.” Глагола *изля* е използван другаде за разливането на вино (Лука 5:37), проливането на христовата кръв (Мт.26:28), и за изливането на Святия Дух на Петдесятница (Деян.10:45). Много графична обаче е неговата употреба в Деян.1:18 за съдбата на Юда: “Той придоби нива със заплатата на своята неправда и като падна презглава, се пукна през средата и всичките му черва *изтекоха*” (курсива е добавен).

Павел набляга на изобилната щедрост, с която Бог е наводнил нашите сърца с чувството за Неговата любов към нас.

“Сърцата на вярващите,” пише Джон Мъри, “са разглеждани като такива, които да бъдат покрити с любовта на Бог; тя управлява и пленява техните сърца.”

“Като преливащ поток в суха земя,” казва Гифорд, “така богатия поток на божествената любов е изляна и проляна в сърцето.”

Това е продуктивна връзка на Божията любов.

Любовта на Бог, пише Чарлз Ходж, “не слиза върху нас като капчици роса, но като поток, който простира себе си надлъж и нашир през цялата душа, изпълвайки я с усещането за Неговото присъствие и благосклонност.”

Бог желае *твое* сърце да бъде наводнено от вълна след вълна от Неговата бащинска обич, така че възторжено я изля за да се чувстваш заставен да искаш да я отдръпне за да не би да се удавиш в Неговата страст!

Павел не говори “за слаби и колебливи впечатления,” казва Пакър, “но за едно дълбоко и изумително впечатление.”

Аз предполагам, че известния евангелизатор Дуайт Л. Муди (1837-1899) е знаел точно какво е имал в предвид Павел. Муди често не му се е искало да говори за това какво се е случвало, но той отстъпва да даде следващото сбито описание:

Един ден, в Ню Йорк – о, какъв ден! – Не мога да го опиша, аз рядко споменавам за това; то е почти толкова свято преживяване за да се назове... Мога само да кажа, че Бог ми разкри Себе Си, и аз имах такова преживяване на Неговата любов, че трябваше да Го помоля да спре ръката Си. Аз

отидох да проповядвам отново. Проповедите не бяха различни; аз не представих никакви нови истини, и все пак хиляди бяха обърнати. Аз сега не искам да бъда поставен обратно там където бях преди това благословено преживяване, дори и да ми дадете целия свят – това ще бъде незначителен боклук в сравнение.

Също е важно да се отбележи, че Павел използва завършено време на глагола. Това означава, обяснява Пакър:

Установено състояние вследствие на завършено действие. Идеята е, че познаването на любовта на Бог, е наводнила нашите сърца, *изпълва ги сега*, точно както едно поле веднъж наводнено остава пълно с вода. Павел приема, че всички негови читатели, като него, ще живеят в насладата от силното и постоянно чувство за Божията любов към тях.

С други думи, Божията любов не изтича! За разлика от водите на Ной, които се оттеглиха след известно време, Божията любов остава постоянно в наводняваща фаза в нашите души!

Святия Дух работи за да пробуди и да стимулира в твоето сърце поразителното убеждение, че Бог те обича. Простора и необятността на Божието посвещение не са отвлечени и общи, но конкретни и лични...не за всеки общо, но за тебе лично.

Аз винаги намирам за трудно да опиша по-точно това, което Павел казва тука. Вероятно това е защото той не говори за знание, което се добива чрез заключение от доказателства в тялото. Нито умозаключение или индукция могат да обяснят това, което той има в ума си. Практичното наблюдение не носи увереността на това да бъдеш Божия възлюбен.

Обективното доказателство за Божията любов е пожертвователния дар на Неговия Син (Римляни 5:6-8). Като много от вас аз съм израснал в църква пеейки, “Исус ме обича, това аз знам, защото Библията ми казва, че е така.” Аз все още се наслаждавам на тази истина. Но феноменалното обрисувание в Рим.5:5 е напълно *лично* по природа. Това е една увереност, че си Божия възлюбен, което в основата си е *интуитивно*. Някой знае, че това е истина защото чрез вътрешната работа на Духа някой може да знае, че това е истина!

Обичани като Исус

ЗНАЕТЕ ЛИ, че Божията любов има цел? Бог не ни обича безцелно. Апостол Йоан говори за съвършенството на Божията любов или за идването ѝ до пълно изразяване в нас. Вижте какво казва той:

Чрез това, любовта е усъвършенствана в нас, че можем да имаме увереност в деня на съда; защото както Той [Исус] е, така сме и ние в този свят.

Аз вярвам, че Йоан казва повече за същото нещо, за което Павел казва в Рим.5:5. Башината любов към Неговите деца достига до своята предназначена цел когато произвежда в тях чувство за сигурност толкова мощно, че те загубват всеки страх от осъждане. Когато нашето чувство за това, че сме обичани от Бог стане толкова *силно вътрешно*, че ние можем само да се усмихваме в очакването на съдния ден, Неговата страст е изпълнила своята цел!

Някой може да мисли, че това е самонадеяност да загубиш всеки страх от съда. Но Йоан ясно казва, че нашата увереност е основана на *факта*, че вярващия е “както Той [Исус] е.”

Какво може да означава това? В какъв смисъл християнина е “като Исус” в света?

Йоан може би има предвид, че ние сме праведни както Исус е праведен. Чрез вяра в Него ние сме оправдани, обявени за праведни пред Бог, и за това ние гледаме напред към съдния ден уверени, че сега няма никакво осъждане за тези, които са в Христос Исус (Римляни 8:1). Това е възможно, но аз мисля, че отговора лежи някъде другаде.

Погледнете отново 1 Йоан 4:17. Йоан казва, че нашата увереност и свързана с Божията любов към нас, и че в някакъв смисъл ние сме както Исус е. Тези две парчета от пъзела са поставени заедно в Йоан 17:23 където Исус потвърждава, че Татко обича учениците “както Си [Татко] възлюбил Мене [Исус].”

Това е поразително! Исус казва, че Татко ни обича *точно както* или *както* Той обича Исус! Помислете за момент за размера на обичта, която Бог Бащата има към Бог Сина. Ето това е колко много Бог те обича!

Следователно когато Йоан казва, че нашата увереност е основана на факта, че *ние* сме както *Исус е*, той има в предвид, че *ние сме обичани от Татко както Исус е обичан от Него!*

Не е чудно, че всеки страх е изхвърлен (1 Йоан 4:18).

Няма нужда да се страхуваш от този, който знаеш, че чувства само любов към теб.

Уверения вик на детето

АЗ ВЕЧЕ говорих за Божията осиновителна любов и радостта от това да знаем, че ние сме Негови деца. Но погледнете отново какво казва апостола за това в Римляни 8:15-16.

Защото не сте приели дух на робство, за да се страхувате отново, а сте приели Дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва, Татко! Така Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца.

Съмнявам се, че нещо може да конкурира на възхищението, което избухва в нашите сърца когато най-накрая осъзнаем, че сме Божии деца. Тук Павел говори за знание, дълбоко вътре, че Бог е наш Баща. Това не е нещо, за което ние се

раздвижваме, или за което работим, или към което се придвижваме. Това е работата на Святия Дух в нашия дух.

Бог ни казва, че който вярва в Христос Исус е спасен. Ние вярваме. И тогава, като че ли за да ратифицира, да заздрави, и да подсили тази увереност Святия Дух казва на нашия дух, “Да! Да! Ти наистина си Божие дете. Той наистина е твой Баща!” Той не прави това чрез текста на Писанието, но директно и лично в нашите сърца.

Тази непоколебима увереност, че ние сме синове и дъщери на Бог не е резултат от това, че ние сме привлечени от факта, че викаме “Авва! Татко!” По-скоро, нашия детски вик “Авва!” е плода от това убеждение. Наистина уверен вик.

Знаейки незнaйнoтo

НЕКА ДА ПОДСЛУШАМЕ апостол Павел когато се моли за теб и мен в Ефесяни 3:16-19.

Аз се моля да ви даде според богатствата на Неговата слава да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек, чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, така че, вкоренени и основани в любовта, да бъдете в състояние да разберете заедно с всичките светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината и да познаете Христовата любов, която превъзхожда всяко знание, за да се изпълните в цялата Божия пълнота.

Павел се моли за няколко неща тука, всяко от които има връзка с нашето *сетивно преживяване* на личността на Христос. Той се моли ние да можем да бъдем укрепени чрез Духа така че Христос да може да обитава в нашите сърца. Но как може да бъде това, ако ние *вече* сме приели Христос в нашите сърца когато сме били новородени?

Единственото жизнено обяснение е, че Павел се отнася към едно *преживяно разширяване* на това, което вече теологично е истина. Той желае ние да бъдем укрепени чрез духа така че Исус да може да упражни прогресивно по-голямо и интензивно лично влияние върху нашите души.

Резултата от това разширяване на божествената сила и присъствие в нашите сърца е способността да “разберем колко широка и дълга, висока и дълбока” е наистина Христовата любов към нас. И отново, това е Павловия начин да каже, че Бог има намерение за нас да почувстваме и да преживеем и да бъдем емоционално раздвижени от страстната обич, която Той има към нас, Неговите деца. Д. А. Карсон, според мен, уцелва право в целта когато казва:

Това не може просто да бъде едно интелектуално упражнение. Павел не се моли неговите читатели да могат да станат по-способни да говорят по-ясно за величието на Божията любов в Христос или да схванат единствено с интелекта колко значителна е Божията любов в плана за

изкуплението. Той моли Бог те да могат да имат силата да схванат измеренията на тази любов в тяхното преживяване. Безспорно това включва интелектуално размишление, но не може да бъде сведено единствено до това.

Но как да пресметнем такава любов? Какви са нейните измерения? В метри ли са или са в мили? Да я измерим ли в ярдове или в паунди? Има ли в предвид Павел да мислиш в термини на математически пропорции, като че ли внушава, че Бог те обича сто пъти повече отколкото обича ангелите или 50 пъти по-малко отколкото обича тези, които претендират, че са по-благочестиви християни?

Напълно обратното, казва Павел. Има широчина и дължина, височина и дълбочина на Христовата любов към теб отвъд човешките мерки. Необятността и величието на тази любов е неизмерима. Нейните размери не се подчиняват на ограничение. Тя е отвъд знанието. Все пак Павел се моли да можем да я *познаем*! Това задълбочено внимание служи за да задълбочи това, което е вече е толкова дълбоко схванато.

Андрю Линкълн я преценява много добре като казва, “Най-висшия предмет на християнското знание, Христовата любов, е толкова дълбока, че нейните дълбочини никога не могат да бъдат измерени и е толкова необятна, че нейния обхват никога не може да бъде обхванат от човешкия ум.”

Живее в любовта на Бог

ПРЕЗ НОЩТА когато Исус беше предаден, Той изговори тези думи на утеха на Своите ученици:

Както Баща Ми възлюби Мен, така и Аз възлюбих вас; стойте в Моята любов. Ако пазите Моите заповеди, ще стоите в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Своя Баща и стоя в Неговата любов. Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да бъде пълна.

-Йоан 15:9-11

Какво има предвид Исус когато ни казва да “останем” или “да пребъдваме” в Неговата любов? Той не може да има предвид, че ние трябва да вършим неща за да Го убедим да ни обича. Любовта е изцяло от благодат, както видяхме отново и отново. Тя изтича от Божия суверенен и свободен избор. Нито пък може да има предвид, че ние трябва да работим така че Божията любов да не отслабне или да изчезне. Неговата любов е вечна.

Тогаваш изглежда, че когато Той ни казва да живеем в неговата любов, това означава, да ѝ се наслаждаваме, да се наслаждаваме на нейната успокоителна и насърчителна топлина. Ключът да се отключи вратата за тази наслада на душата е покорство. Това не внушава, че нашите дела уговарят Бог или в някакъв смисъл спечелват Неговата любов.

Божията любов е като светлината на слънцето. Тя свети постоянно и непрекъснато. Понякога тя е скрита от погледа, както облаците, които правят един

облачен ден. Ние трябва да бъдем особено старателни да не се крием под сянката на непокорство и неверие. Правенето на това, което Христос ни е заповядал ни дава възможност да се наслаждаваме и да чувстваме любовта, която никога не си отива.

Друга причина поради която вярвам, че Исус имаше предвид нашето *преживяване* на божествената любов е споменаването на “радост” в 11ст. Радостта на Исус е неговата наслада в това да бъде обичан от Неговия Баща. Той също остана в тази любов (Йоан 15:10). Нашата радост, следователно, е нашата наслада в това да бъдем обичани и от Бащата и от Сина. (Виж Йоан 14:23). *Исус иска да се наслаждаваме в радостта от това да се наслаждаваме от Бог!* Каква радост!

Това е, което мисля, че Юда описва в 21ст. на своето кратко послание. Там той ни заповядва да “пазим” себе си “в Божията любов.” Той не може да има предвид, че ние трябва да направим себе си достойни за любов. Както вече видяхме в Рим.5:6-8, това беше докато ние бяхме напълно недостойни за любов когато Той ни възлюби с вечна и безусловна любов.

И още веднъж, ние трябва да си напомним, че Божията любов към нас в Христос е обективен факт, който нищо в цялото творение не може да промени (Римляни 8:35-39). Това ни оставя с една единствена алтернатива. Юда, както Исус, трябва да има предвид личното схващане на Божията любов. Какво трябва да направите, казва Юда, за да се възползвате от несравнимата радост от това да приемете Божията любов.

И така това преживяване, което в основата си е работата на Бог Бащата, чрез Святия Дух, е потвърдено от молитвата на Павел във 2 Солунци 3:5:

И нека *Господ* упъти сърцата ви към Божията любов и в Христовата твърдост.

-Курсивът е добавен

В края на краищата, ако ние ще се “чувстваме” обичани от Татко това е Самият Татко, който трябва (и ще) действа за да премахне всяка пречка и да даде пътя на всяка спънка за това неопишимо преживяване. Аз не мога да го направя. Четенето на тази книга не може да го направи. Бог трябва да го направи.

Пречките за това са много реални в действителност. Превъзходните сред тях са тези съчинявани от самия Сатана. Приемането на Божията любов е трудно когато врагът е напълнил ума ти с лъжи за това колко много те мрази Той. Най-голямата радост на Сатана е да измами християнина да мисли, че той или тя е емоционално затруднение за Татко, нещо по-малко от негодно, мъртво бreme за тялото на Христос.

Сатана ще направи всичко според своята дяволска сила за да посее семената на безпомощност и безнадеждност в твоето сърце. Той ще ти напомня непрекъснато минали неуспехи, заявявайки, че Бог не може да обича никой, който толкова често се е измърсявал с такива неща. Той ще направи легло с това, което аз наричам “сатанинското твърде” – “Ти си *твърде* противен за Бог, че да те обича, *твърде* тъп, *твърде* дебел, *твърде* беден, *твърде* слаб, *твърде* неталантлив, и най-лошото от всичко, дори ако победиш тези недостатъци, *твърде* си закъснъл!”

Молитвата на Павел е Самият Бог да подейства за да премахне всички тези пречки за наслаждаването от това да си обичан. Със сигурност, тогава, ние трябва

да започнем да се молим за себе си и един за друг както Павел се молеше за солунците.

Последно слово за “Как да”

АЗ ПОСВЕТИХ ДВЕ глави на важността от това да се усеща Божията любов. Все пак, обаче, има мнозина, които даже сега си казват, “Но какво да правя когато не се чувствам обичан?” Ето някои предложения.

Първо: *Припомняй си и си опреснявай факта за Божията неумираща любов*, въпреки твоята неспособност да я усещаш. Върни се и прочети първите 11 глави на тази книга. Семето на усещането е винаги във вяра. Така че започни като потвърждаваш това, което знаеш, че е истина. Въпреки че може да изглежда лицемерно и напразно, прави го. Не се поддавай на това, което чувстваш и се прилепи във вяра към Софония3:17.

Докато правиш тази първа стъпка, нека да ти припомня нещо абсолютно решаващо. Както казах преди, Божията любов към теб не зависи от твоята способност да вярваш в нея или да я чувстваш. Не прави грешката да мислиш, че Неговата любов е окачена със слабия конец на твоето посвещение към Него. Божията любов към теб не е възвратен отговор на твоята любов към Него.

Вероятно най-голямата пречка да се наслаждаваме на Божията любов е нашето погрешно вярване, че ние трябва да се наслаждаваме на себе си преди да можем да бъдем наслада за Бог. Ние познаваме себе си до болка. Ние гледаме на нашите недостатъци и провали и казваме, “Ако аз бях Бог никога нямаше да обичам себе си!” Ние мислим, че само след като сме направили тези неща, които ни правят способни да се наслаждаваме на себе си тогава Бог може да ни се наслаждава. Но Бог не ни вижда както ние се виждаме. Той ни вижда в Своя Син. Никога не позволявай на твоите чувства за теб да бъдат барометъра за Божията способност да обича.

Второ: *Покори се.* Исус каза в Йоан 15, че ключът да се наслаждаваш на радостта от това да бъдеш наслада за Бог е покорство. Възможно е грях да е втвърдил твоята душа и да е умъртвил твоите духовни чувства. Така че изпитай себе си, изповядай греховете си, и отново изяви чрез вяра, че твоя Баща ги е простил (1 Йоан 1:9).

Трето: *Моли се.* Ела пред Господа и Го моли да възстанови радостта от твоето спасение. Моли Го за свежо изливане и вливане на Неговия Дух така че да можеш още веднъж да познаеш непонятните измерения на Неговата любов към теб.

Четвърто: *Покланяй се по твоя начин в преживяването на Неговата любов.* Вземи си името на Бог на твоите устни и Му припиши славата дължима на името Му. Бог е обещал да възцари Себе си в нашата хвала и да освободи Своята непреодолима сила върху звука на нашите песни.

Понякога ние пеем толкова унило, че трябва да се покланяме *до* радост вместо *от* радост. Това е често “от дълбочините” когато хвалим Бог, и не винаги от “върха на височините.” Така че разказвай за неговото достойнство, уверен, че когато Бог те чува да пееш за Неговата любов Той, рано или късно, ще ти позволи и да я почувстваш.

Пето: *Чакай*. Другите четири стъпки са по-лесни в сравнение с петата. Но ние трябва да чакаме. Ние трябва търпеливо да постоим, знаейки, че Бог ще възстанови и ще даде нов живот и ще съживи и ще запали отново пламъка, който някога е горял бляскаво. Така че чакай. И размишлявай върху думите на Еремия:

Спомни си скръбта ми и скитането ми, пелина и жлъчката!
Душата ми ги помни непрестанно и се е смирила в мен. Това ще влагам в сърцето си, затова ще се надявам: Заради милостите на ГОСПОДА ние не се довършихме, защото милосърдията Му не свършват. Моят дял е ГОСПОД, казва душата ми, затова ще се надявам на Него.

-Плачът на Еремия 3:19-24

Притурка - Усещаната любов в живота на Сара Едуардс

АЗ ЧУВСТВАМ ИСТИНСКА неотложна нужда да сложа плът и кръв и кости на последните две глави. Това от което се нуждаем не е просто истина, а *въплътена* истина. Това означава, че ние се нуждаем да видим тези истини как изглеждат когато украсяват душата на едно човешко същество като теб и мен.

Аз имам някои в ума си. Нейното име беше Сара Едуардс, съпруга на пуританския пастор и теолог, Джонатан Едуардс. Преживяването на Сара на Божията любов дошло в резултат на съживлението познато като Първото Велико Пробуждане, което избухнало в Нова Англия в края на 30-те и началото на 40-те години на 17 век.

Джонатан бил толкова впечатлен и вдъхновен от това, което Бог направил в нейния живот, че я убедил да го напише. Свидетелството на Сара е твърде дълго за да се предаде тука в своята пълнота, така че аз ще извадя само тези части, които имат връзка с това, което съм нарекъл “усещана любов.” Аз те насърчавам, все пак, да отделиш време да прочетеш пълното описание на нейното преживяване.

Моля ви не мислете, че аз поставям Сара Едуардс като образца за всички християни от всички векове. Казвайки това, аз трябва да призная, че й завиждам. Моето сърдечно желание е да бъде “изпълнен до мярката на цялата пълнота на Бог” както е била тя (Ефесяни 3:19). Но ние трябва да позволим на Бог да се справи с всеки от нас като индивидуалности.

Мненията за Сара и нейното преживяване на Божията любов са различни. Някои, като, аз, го прочетох и казах, “Аз искам това!” Други са по-неохотни: “Хайде, Сара, дръж си го за себе си!” Моите лични убеждения са, че това е бил наистина Бог, който е “повлиял” на Сара Едуардс. Но ти отсъди.

Преживяването на Сара започнало с подновеното чувство за това, което тя наричала “богатствата на пълната увереност” в спасението. Това било породено от размишление върху Римляни 8:34. Денят бил 20-ти януари, 1742 г.

Докато бях усамотена, думите дойдоха към моя ум с далеч по-голяма сила и сладост; след което аз взех Библията, и четох думите до края на главата, докато те се отпечатаха в сърцето ми с неизмеримо още по-голяма сила и сладост. Те

ми изглеждаха с безспорна сигурност като думите на Бог, и като думи, които Бог беше изговорил за мен. Аз повече нямах съмнение за това, отколкото имах за моето съществуване. Струваше ми се като че ли това беше да чуя великото Божие заявяване на света относно мен: “Кой ще постави нещо в твое обвинение,” и това силно се отпечата в мен, колко невъзможно беше за нещо на небето или на земята, в този свят или в бъдещия, някога да ме отдели от любовта на Бог, която беше в Христос Исус. Не мога да намеря думи за да изразя, колко сигурно изглеждаше това – вечните планини и хълмове бяха нищо повече от сянка в сравнение с това. Моята сигурност, и щастие, и вечна наслада в Божията неизменна любов, изглеждаше трайна и непроменима като Самия Бог. Смекчена и победена от сладостта на тази сигурност, аз изпаднах в голям поток от сълзи, и не можех да се въздържа да не плача на висок глас. Изглеждаше ми сигурно, че Бог беше мой Баща, а Христос мой Господ и Спасител, че Той беше мой и аз Негова.

В един случай думите на един химн пробуждат Сара за реалността на Божията любов към нея.

И докато произнасях думите, моя ум беше толкова дълбоко повлиян от любовта на Христос, и чувство за Неговото най-близко присъствие, че трудно можех да се въздържа от това да стана от моята седалка и да скачам от радост. Аз продължих да се наслаждавам на това прочувствено, живо, и освежаващо усещане на Божиите неща, придружено със силни емоции, за почти един час; след което, преживях удивително спокойствие, и мир и почивка в Бог, докато се усамотих за нощта; и през нощта, и бодърствайки и спейки, аз имах радостни схващания за божествени неща, и самодоволна почивка на душата в Бог. Аз се събудих сутринта в четвъртък, на 28 януари в същото щастливо състояние на ума, и се заех със задълженията в моето семейство със сладкото усещане, че Бог присъстваше с мен, и с искрените копнежи на душата за продължителността и умножаването на благословените плодове на Святия Дух в целия град.

Тогава Сара пристъпва да опише това, което се случило тази нощ, “най-сладката нощ, която някога съм имала в моя живот.” Нейния език е малко необикновен и образността ѝ поразителна, но такава е усилието, което среща някой, който се опитва да изрази “неописуема радост и пълна със слава” (1 Петрово 1:8, NAS).

Никога преди това, за толкова дълго време, не съм се наслаждавала на толкова много светлина, и почивка, и сладост от небето в моята душа, но и без най-малката агитация на тялото през цялото време. Аз спестявам най-великата част от нощта, понякога заспала, а понякога между спане и бодърстване. Но цялата нощ аз продължих в непрестанно, ясно и живо усещане на небесната сладост от Христовата превъзходна и надвишаваща всичко любов, на Неговата близост до мен, и на моя копнеж към Него; с неописуемо сладко спокойствие на душата в една пълна почивка в Него. Струваше ми се, че долавям излъчване на божествена любов идваща от сърцето на Христос в небето, в моето сърце, в непрестанен поток, като поток или сноп лъчи от сладка светлина. В същото време, моето сърце и душа изцяло изтичаха в любов към Христос; така че изглеждаше, че има постоянно вливане и преливане на небесна и божествена любов, от сърцето на Христос към моето; и ми изглеждаше, че се нося или плувам, в тези светли, сладки лъчи на любовта на Христос, както пращинките плуват в лъчите на слънцето, или потоците на Неговата светлина, които идват през прозореца. Моята душа остана в някакъв небесен рай. Така че доколкото мога да направя сравнение, аз мисля, че това, което чувствах всяка минута, през продължителността на цялото това време, беше по-ценно от всеки външен комфорт и удоволствие, на които съм се наслаждавала през целия си живот. Това беше удоволствие, без ни най-малко терзаене, или някаква задръжка. Това беше сладост, в която моята душа се загуби. Това изглеждаше всичко, което моето слабо тяло можеше да понесе, от тази пълна радост, която е усещана от тези, които гледат лицето на Христос, и споделят Неговата любов в небесния свят. Имаше само малка разлика, дали спях или бях будна, толкова дълбоко беше отпечатването направено в моята душа; но ако имаше някаква разлика, сладостта беше по-велика и по-постоянна докато спях.

Както казах, това са само малко подобрени изречения от много голямото свидетелство. Но те са достатъчни за да илюстрират и да изразят това, което имам предвид с термина “усещана любов.”

Ако все още считате нейното преживяване за прекалено и небалансирано, поне чуйте това, което нейния съпруг, Джонатан, казва за него. Той беше, според мнозина, най-великия теоложки ум след апостол Павел. Той не беше предаден на фанатизъм или на заблуда. Разгледайте неговата преценка внимателно. Колкото до мен, аз съм съгласен.

Сега, ако такива неща [като преживяването на Сара] са ентузиазъм [думата на Едуардс за “емоционализъм”], и резултата от болен мозък, нека моя мозък да бъде завладян постоянно от такава щастлива болест! Ако това е умопомрачение, аз моля Бог света на човечеството да бъде изцяло хванат от това любезно, смирено, благотворно, блажено, славно умопомрачение!

14 - Пеещият светия

БОЖИЯТА ЛЮБОВ НИКОГА не ни напуска където и да сме. Тя винаги ни води на места където никога не сме били. Тя никога не стои скрита в душата. Тя прониква дълбоко и оплодява своя стопанин с непреодолимия подтик да обича другите с това, с което той е обичан.

Божията любов променя грешниците в светии и обичащите себе си в себепожертвователни хора. Тя обръща вземащите наопаки и ги прави радостни дарители. Хората, които обичат да питат, “Какво ще ме ползва това?” сега казват, “Какво ще ме ползва мен не може да се сравни с радостта, която идва от това да бъда по-заинтересован за това какво ще ползва тях!”

Казвам всичко това за да кажа, че Божията любов никога не е вертикална. Божията любов е по-малко като мълниеносен гръм, който удря от небето и повече като дъжда, който първо пада вертикално и после се разлива хоризонтално докато всичко е намокрено.

Това е, което имаше апостол Йоан в ума си когато каза, че “никой никога не е видял Бога; но ако любим един другото, Бог обитава в нас и Неговата любов е съвършена в нас” (1 Йоан 4:12). Други текстове също заявяват, че Бог никога не бил видян. (Виж 1 Тимотей 1:17; 6:16; Изход 33:20.) Как, тогава, Бог може да бъде познат? В Йоан 1:18 е даден отговора: “Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, който е в лоното на Татко, Той Го изяви.”

Факта, че Бог не може да бъде видян освен в лицето на Исус е изцяло задоволителен и основателен. Това прави увлекателен теологичен разговор. Но какво може да направи това за теб и мен да обичаме другите хора?

Очевидно това, което апостола казва е, че невидимия Бог, разкрит веднъж в Неговия Син, “сега е разкрит в Неговите хора ако и когато те се обичат един друг. Божията любов се вижда в тяхната любов защото тяхната любов е Неговата любов придадена на тях чрез Святия Дух.”

Идеята изглежда да е, че въпреки че Бог Самият не може да бъде видян, Той *може* да бъде видян в тези, в които Той обитава когато те обичат другите със същата тази любов, с която са били възлюбени и те! Говорейки в един смисъл, Бог е невидим. Но ако ти искаш да знаеш какво представлява Той, погледни на обичащите се християни. В тях, и по-специално в тяхната любов, пълнотата на Божията обич взема телесна форма.

Божията любов ни обсипва със спасение. Ние се наслаждаваме в новия живот, който Той милостиво ни даде. Но единствено живота не е крайната цел на Божията благодат. Любовта е. Божията любов е съвършена в нас когато ние се

покорим на Неговото Слово да обичаме другите както Той ни възлюби (1Йн.2:5). Тогава, и само тогава, Божията любов постига своята предназначена цел.

Любовта е изстрелваща ракетна площадка

ПО-РАНО НИЕ ВИДЯХМЕ, че Божията любов създава една атмосфера на мир, в която ние можем да намерим утеха (Псалм 91). Божията любов е нашето скришно място, непревземаема крепост срещу която никога атака на врага не може да успее.

Но Божията любов е повече от крепост. Тя също е изстрелваща ракетна площадка! Християнина никога не трябва да мисли, че е получил Божията любов като спечелване на златен медал в олимпийските игри. Любовта на Бог никога не е края на християнското преживяване. Тя е началото. Тя не е финалната линия, но стартовия блок.

Да бъдем обичани от Бог ни изстрелва в служба и провъзгласяване и благородство. Аз не искам ненужно да засягам никого, но намирам трудно за вярване, че човек, който е бил докоснат от любовта на Бог може някога да стане монах. Оттеглянето, тишината, и усамотяването не са в речника на човека, който е усетил хващането на Божията любов.

Божията любов ни занася навътре в нас само толкова колкото да се чудим как толкова болни с грях души могат да я получат. Тогава тя ни отвежда навън при онези, които не знаят нищо за нейните динамични качества.

Божията любов е непреодолима сила, която ни тласка по-далеч от нас и в живота на другите. Тя никога не е предназначавана да бъде тайна, здраво пазена от някакъв религиозен елит. Истината на Божията любов не е като загадъчните тайни на масонската ложа или братството. Напълно обратно, “Христовата любов ни принуждава” да разгласим нейното послание на изгубения и не обичащ свят (2 Коринтяни 5:14). Тя разчупва мълчанието причинено от страх и строшава черупката на пасивността.

Обичане на не обичащите

“ИМА ‘ПРОСЯК,’ Татко,” извика Йоана, нашата най-малка дъщеря.

“Виждам го, скъпа.”

“Къде живее той? Изглежда толкова студен,” трепереше нейния глас загрижено.

“Той не живее никъде,” отговорих аз.

“Имаш в предвид, че няма дом?” попита тя, в шокиращо неверие.

“Не. Не, няма.”

С това, въпросите й свършиха. Объркана, тя седеше мълчаливо в колата, очите й бяха заковани върху просяка без дом.

Уолтър беше позната гледка на почти всеки в града. Всеки ден, в слънце или дъжд, той можеше да бъде видян да бута своята работна количка надолу по улицата, намирайки алуминиеви кофи като негово единствено средство за издръжка. Неговата количка беше отрупана с няколкото притежания, които той

имаше. На върха имаше мъничък американски флаг, а в страни табела от твърд картон, на която пишеше, “Бог те обича.”

Понякога хората спираха и даваха на Уолтър няколко долара или чанта за боклук пълна с всевъзможни неща. Ние му купихме едни чорапи. Някой друг го снабди с нов спален чувал. Въпреки това, объркания поглед на Йоана ме преследваше: “Ти имаш в предвид, че той няма дом?”

Един месец по-късно тъкмо бяхме приключили една специална служба за хваление и молитва в една студена съботна нощ когато Линда, един член от нашата църква, се доближи до мен.

“Сам, Господ иска да помогнем на Уолтър.”

“Чудесно,” отговорих. “Ще направим каквото можем.”

“Ти не разбираш,” каза Линда. “Той има предвид веднага!”

Ние всички се натоварихме в микробуса и тръгнахме за там където мислехме, че може да бъде намерен. Той спеше край железопътните релси, под надлеза на между щатската магистрала. Беше тъмно, студено, и повече от малко страшно.

Ние носехме на Уолтър малко храна. Нямайки повечето от своите зъби, варените и меки кифли бяха почти единственото нещо, което той можеше да дъвчи. Тогава Линда каза това, което всеки от нас знаеше, но нямаше смелостта или състраданието да го приеме: “Господ иска да нахраним и да облечем и да намерим дом на Уолтър. Спомнете си какво каза Той: ‘Истина ви казвам: понеже сте направили това на един от тези Мои най-малки братя, на Мене сте го направили’ (Матей 25:40).”

Линда веднага се захвана за работа. Със собствените си пари тя осигури един апартамент за 200\$ на месец, напълно удобна цена. Тя използва дъската за съобщения в църквата, описвайки и нуждите на Уолтър и нашето библейско нареждане да ги посрещнем. Един буркан за дарение беше поставен там. Удивително е колко много може да бъде направено за бедните с обикновени джобни пари! Двестата долара никога въобще не бяха възстановени.

Просека беше спечелен и беше поставен близо до дъската за съобщения. Скоро хората започнаха да идват в църква с Библия в едната ръка и с чанта пълна с консерви в другата. Децата вършеха своята част, носейки консервите всяка неделя, радвайки се да знаят, че Уолтър беше нахранен и имаше дом.

Аз никога не съм виждал Йоанна толкова развълнувана колкото беше тази неделя когато възкликна, “Татко, познай кого видях в църквата днес? Просякът! Уолтър е тук!”

Това, което току що описях има различни имена, зависи кого питате. Някои го наричат добруване. Други го наричат благотворителност. Някои твърдят, че това е разточително и безполезно. В края на краищата, казват те, хора като Уолтър не заслужават нашето подпомагане. Не знам каква дума идва във вашия ум, но аз наричам това милост. Мисля, че и Бог го нарича по същия начин.

Историята за Уолтър е просто един пример за това какво се случва когато хората осъзнаят, че милостта е нещо, което ти правиш. Да се чувстваш милостив е важно, но това трябва да донесе плода на творческо действие. Състраданието трябва да бъде действително и реално. Трябва да се вземе пример от

християни, като Линда, правещи за “най-малкият от тези братя” на Исус това, което може и трябва да бъде направено.

Защо? Защото “ако някой има благата на този свят и види, че брат му е в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще обитава в него Божията любов? Дечица, да не любим с думи, нито с език, а с дело и истина” (1 Йоан 3:17-18).

Милостта на Господаря

КОГАТО МИСЛИТЕ за Исус, какво е това в Него, което намирате за най-привлекателно? Какво е това, което ви привлича и ви притегля към Него? Неговите умения като учител ли? Вероятно вие сте много впечатлени от Неговото проявяване на сила, или Неговото знание, или властта, с която Той отговаряше на религиозните лидери по Неговото време.

Говорейки единствено за себе си, аз най-много съм раздвижен от състраданието и милостта на Исус. Когато един човек прояден от проказа Го приближи, Марк ни казва, че Исус беше толкова “изпълнен със състрадание,” че направи това, което никой друг в древното общество не смееше да направи. Той го *докосна*, и човека беше очистен.

Отново, това беше към Христовата милост към която се обърна бащата на едно демонизирано момче, искайки да види своя син свободен. И той беше (Марки 9:22-27). Когато Исус приближи град Наин, Лука ни казва, че Исус срещна погребална процесия. Единствения син на една вдовица щеше да бъде погребан. Когато Исус я видя Той почувства състрадание към нея и пристъпи да възкреси нейния син към живот (Лука 7:13-15).

Ние всички сме запознати с този случай когато Исус нахрани четири хиляди човека само със седем хляба и малко риба. Но защо го направи? Той не беше като хората да прави чудо просто за забавление. Той на използваше силата Си за да увеличи Своите последователи или за известност. Матей ни казва, че Исус беше пълен със *състрадание* към множеството защото те бяха останали толкова дълго с Него и нямаха нищо за ядене (Матей 15:32).

И защо Исус изцеляваше болните, куците, слепите, и глухите? Отново, защото Той чувстваше състрадание към тях (Матей 14:14).

Ние сме призвани да бъдем като Христос. Така че къде е нашето състрадание? Къде е милостта на Господаря в живота на Неговите последователи? Къде е нашата любов към не обичаните?

Опасността от религиозни държавни клубове

ОТГОВОРА на тази дилема е сложен, но нека да се фокусираме на това, което вярвам, че е едно от главните нарушения: нашата изопачена концепция за църквата.

Опитайте се да си представите себе си със счупен кървящ крак, накуцвайки в спешното отделение на вашата местна болница. Докторите и сестрите са високо образовани и умели практикуващи. Те са красиво снабдени с прясно изгладени униформи. Екипировката е условие за занаята. Стаите са били почистени и ремонтирани.

Все пак при всичко това, при влизането ти си приет с реакции на отвращение и презрение когато без да искаш подочуваш персонала да казва, “О, не, не и друг наранен човек! Можем ли някога да имаме някакви здрави хора тук? Искате ли да не хабим тези нови устройства за болни хора. Ако нещата скоро не се подобрят, аз ще започна да си търся работа в друга болница!”

Разбира се това звучи абсурдно. В края на краищата, за какво са болниците, ако не за да помагат на болните и да изцеляват наранените? Но по-малко абсурдно ли е когато обърканите, страдащи, бедни, нуждаещи се, и болни души влязат в нашите църкви и усетят отблъскване за това, че са омърсили високата духовна издигнатост на нашите служби?

Когато Исус обеща да изгради Своята църква Той я видя не като музей за светии, а като болница за грешници. Църквата трябва да бъде диспансер на милост, но ние сме я направили религиозен държавен клуб. Вместо поддържащо се и чувствително семейство, някой често открива църквата да бъде много по-малко от духовна привързаност, всички отиват за да убедят другите колко добре се справят.

Хората с проблеми са карани да се чувстват долнокачествени християни. В нашата себичност ние ги схващаме като малко повече от неудобство. Те изискват повече време отколкото ние желаем да дадем. Говорейки с тях за нещо друго освен за времето може да ни замотае в техните борби, така че ние минаваме през няколко шегички и бързо си намираме нашето място. Ние се хвърляме в проповедта, по-заинтересовани за футболния мач по телевизията отколкото за човека до нас чийто живот е разбит.

Апостол Йоан ни принуждава да си зададем някои неудобни въпроси за себе си. Може ли любовта на Бог да обитава в такъв човек? Как можем да казваме “Бог ме обича и аз обичам Бога” когато нашето взаимодействие с нуждаещите се управлявано от такова себично служене на себе си, не-разрушавай-моя-рутинен-снобизъм? Измамили ли сме себе си за любовта на Бог? “Скъпи приятели,” умолява Йоан, “понеже Бог така ни възлюби, то и ние сме длъжни да любим един другия” (1 Йоан 4:11).

Така че какво практично може да бъде направено за това? Как някой действително обича някой друг? Как милостта изявява себе си? Нека да направя само няколко предложения.

Първо, *започни като си зададеш няколко мъчни лични въпроса.* “Аз такъв човек ли съм, с който някой би се чувствал удобно да споделя своите борби? Такъв християнин ли съм, който хората се чувстват насърчени да молят за помощ? Или съм заплашващ? Привличам ли тези, които са в нужда или ги отблъсквам? Казва ли моето държание, ‘Да, аз искам да ти помогна; да, аз съм загрижен.’? Или предавам, без думи, ‘Стой далеч; ти си позорен.’?”

Какви сигнали изпращаш до другите? Когато хората в нужда те видят, какво идва в ума им? Състрадание или осъждение? Очакват ли те успокоителна прегръдка или презрителен поглед, който казва, “Не мога да повярвам, че имаш наглостта да покажеш лицето си в тази църква след това, което си направил?”

Чувстват ли те приемане и сигурност, или отхвърляне? Рекламираш ли себе си като човек, който намира другите за бреме или за благоприятна възможност?

Вероятно, тогава, ние всички трябва да започнем с тази молитва:

Много милостиви небесни Татко, аз изповядвам, че съм бил по-посветен да запазвам собствения си мир отколкото да превързвам сърцесъкрушените. Аз съм сложил по-висока награда на личното удобство отколкото на раните на Твоите хора. Прости ми. Изпълни ме с любовта на Господаря. Направи моя път да се пресече с пътя на тези, които се нуждаят най-много от това.

Бъди внимателен, обаче. Не се моли с тази молитва, ако я нямаш в предвид, защото това е видът молитва, на който Бог се удовлетва да отговаря!

Второ, *направи нещо удивително просто, но въпреки това духовно дълбоко.* Потърси страдащите и се моли за тях. Не казах да им *кажеш*, че ще се молиш за тях. Казах да се молиш за тях. Точно така. Сега. Точно където си. Точно където са те.

Преди няколко години аз посетих една Библейска конференция в Калифорния и си тръгнах доста впечатлен от хората, които срещнах. В самолета по пътя за в къщи аз се опитах да очертая ясно кое беше това относно тях, което ме беше докоснало толкова дълбоко. Аз установих три неща относно тяхното християнство, на които аз завиждах и обожавах.

На първо място, тези хора имаха една безсрамна, екстравагантна обич към Исус. Тяхната любов към Спасителя беше удивително и освежаващо неподтисната. Друго нещо, което ме впечатли беше усещането за близост в тяхното взаимоотношение с Него. Те ходеха с Него и говореха с Него както ти и аз можем да прекарваме една вечер заедно. Те живеяха всеки момент като в директно лично общение с Бог, който наистина присъстваше за да действа и да се намесва в тяхна полза.

Но това, което ме докосна най-дълбоко беше тяхния навик да се молят за всеки, навсякъде, по всяко време. Аз съм се уморил да слушам хората да казват, на раздяла, “Ще се моля за теб.” Уморил съм се самият аз да го казвам. Тези хора в Калифорния не правят това. Вместо това, те се молят! Точно там където са, те се молят. Това може да бъде на опашка за хот дог или чакайки да влязат в обществената тоалетна или всред стаята за конференция през почивката.

Нашата любов към другите никога не прави въздействието, което Бог желае, ако тя не успява да отиде отвъд удобството, но често изважда прощалните думи, “Ще се моля за теб.” Така че не го казвай. Прави го.

Един ден получих обаждане от една скъпа дама в нашата църква, която беше пострадала от суров херпес. През сълзи, тя говори за благодарността, която чувстваше за служението на милост, което аз и жена ми бяхме в нейния живот. Какво направихме за да подбудим такава страст? Ние се молихме за нея. Това не изглеждаше толкова много, но за нея това беше всичко. “Вие бяхте толкова благословение,” каза тя. “Не мога да ви благодаря достатъчно за това, че носихте този товар с мен.”

Това е едно от великите неща относно любовта. То много често идва в капчици вместо в огромни вълни. Малки неща, като молитва, добър телефонен разговор, картичка изразяваща твоето отношение, любезна прегръдка или

потупване по гърба на някого, който се чувства недокоснат, спонтанна вечеря, не съобщено посещение.

Третото нещо, което да правиш е да *търсиш* “Уолтъровци” в *твоето общество*. Не се изисква много за да се мобилизира милостта на една църква в полза на един бездомен човек. И запомни, твоя успех не е измерен чрез техния отговор, а чрез твоята инициатива. Когато нещата се обърнат, Уолтър в края на краищата може да напусне нашия град и църква. Но аз съм убеден, че ако нищо друго не е извършено, той знае нещо за любовта на Бог, което в противен случай никога нямаше да знае.

Четвърто, *търси* “Уолтъровци” в *собствената ти църква*. Ти често не трябва да гледаш по-далеч от човека седящ до теб в неделя сутрин. Както Давид, техният тих вик е, “Никой не го е грижа за моята душа” (Псалм 142:4, NAS). Погледни отвъд красивите облекла и решителните усмивки. Бог може да ти покаже някой отчаян, умиращ брат или сестра, които се нуждаят само от уверението, че някой наистина го е грижа дали те са живи или умрели.

Това не отнема много. Една насърчителна дума, кратка молитва, искрено разпитване за това какво се случва в тяхния живот, работят чудесно. Спомням си за един случай когато моята жена случайно се обърна към един човек седящ до нея в неделя сутрин и го попита как върви работата му. Тя нямаше идея, че аз бях съветвал съпругата му, която го заплашваше с развод. Днес те са помирили, и съпругът използва всяка възможност за да припомни на Ан колко прочувсвана е била нейната заинтересованост от неговия живот в това критично време на емоционално страдание.

Пето, *мобилизирай младежката група в църквата да вършат дворна работа, незначителни ремонти, и други прости помагания за тези, които са неспособни да се грижат за себе си*. Не бъди неподвижен чрез мисълта, че такива дела са нищожни или незначителни. Това, което може да ти изглежда обикновено често е смазващ товар за тези, които са в нужда.

Това е, което имах предвид когато казах, че Божията любов никога не ни напуска където и да сме, но ни води на места където никога не сме били. Понякога тя дори ни завежда там където не искаме да ходим! Но Божията любов прави повече отколкото само да води. Тя трансформира. И когато веднъж си чул Бог да пее върху теб, изглежда просто естествено да се обърнеш и да пееш върху някой друг.

15 - Обичай тези, които не отвръщат с любов

ЕДИН ПО ЕДИН, те свалят робите си и ги слагат в нозете на един човек на име Савел. Свободни да се движат без ограничение, те хващат инструментите за екзекуция и ги мятат върху определената мишена. Това не са просто камъчета за подигравка, но камъни, които нараняват, трошат и разкъсват... и убиват.

Камъните нараняват дълбоко тялото на Стефан. Камъкът троши костта. “Да! Прави го! Хвърля още един!”

Стефан пада на коленете си. Бурята от камъни взема своята жертва. Въпреки това посред яростните викове, неговия глас може да бъде чул. Със своя умиращ дъх той вика, “Господи, не задържай този грях срещу тях” (Деяния 7:60).

Аз не разбирам. А ти? Защо един човек (в същност, как *може* един човек), един *невинен* човек, се моли за своите екзекутори? Разтрошен, окървавен, умиращ, Стефан умолява Бог да благослови тези, които толкова несправедливо изтискват живота от неговото тяло. Защо? Как?

Отговорът на въпроса *защо?* се намира в думите на Исус, на които Стефан беше решил да се покори. “Обичайте неприятелите си,” каза Исус, “и се молете за онези, които ви гонят, *за да бъдете синове на вашия Баща, които е на небесата*” (Матей 5:44-45, курсивът е добавен).

Стефан обичаше своите врагове защото Бог, Бащата на Стефан, обича Своите.

Ще го кажа отново. Това подобава да се повтори. Бог обича Своите врагове. Ние сме Божии синове и дъщери. Следователно, ние трябва да обичаме нашите врагове. Нашето взаимоотношение с Бог се показва когато ние, като Него, обичаме тези, които не отвържат с любов.

Бог “прави слънцето Си да изгрива и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните” (Матей 5:45). Нашия небесен Баща е “благ към неблагодарните и злите” (Лука 6:35). Неговите милости ваят не само върху тези, които Го обичат, но също и върху онези, които са недоволни, че са се намокрили.

“Бъдете милостиви,” каза Исус, “точно както вашия Баща е милостив” (Лука 6:36).

Бог е съвършеният главен пример. Факта, че Той е любов поставя всеки от нас в необикновена позиция когато това се отнася до нашите врагове. Той благославя тези, които Го проклинат. Така трябва да правим и ние. Как иначе можете да обясните молитвата на Стефан? Как иначе можете да обясните неговия отговор към тези, които заглушиха неговата молба с вихрушка от камъни?

Но *как* направи той това? Да се знае задължението на някой е едно нещо. Но да се направи нещо толкова привидно жестоко е съвсем друг въпрос.

Отговора на въпроса *как?* трябва да бъде открит в живото променящото въздействие от това да бъдеш възлюбен от един пеещ Бог. Приемането на Божията любов дава възможност на хора като Стефан (и като теб) да вършат неща, които иначе дори не биха се осмелил ли да мечтаят да правят.

По-напред в Деяния се казва за Стефан, че той беше пълен с вяра и със Святия Дух и с Божията благодат и сила (Деян.6:5, 8). Като резултат, той “вършеше големи чудеса и знамения сред народа” (Деяния 6:8). Най-голямо все пак беше чудото, знаменията, че *обичаше своите врагове!*

Ето как Стефан показва себе си, че е син на своя небесен Баща (Матей 5:45). До тази степен, той беше съвършен както неговия небесен Баща е съвършен (Матей 5:48).

Трудна любов

“ТРУДНА ЛЮБОВ” е позната фраза за повечето хора. Това се отнася за строгостта когато обичаш някой, който е упорито своеволен. *Любов, която прави*

лесно за човек да съгрешава не е любов. Истинската любов понякога трябва да бъде трудна за обичания. Трудната любов призовава обичания да даде отчет за своите действия и да срещне последствията от своите необмислени решения. Това може да бъде болезнено. Това дори може да постави взаимоотношението в опасност.

Но най-трудната любов от всички е любовта към нашите врагове. По-лошо от болезнена, тя изглежда направо глупава. Тя е скъпа (ти можеш да пострадаш, като Стефан), нелогична (според човешкото мислене), и не отплащаща се (ако всичко, което търсиш е одобрението на другите).

Това, което я прави особено трудна е, че изисква да бъдем различни от света около нас. Изумен съм с какво желание хората започват тежки и изтощителни задачи, ако знаят, че няма да бъдат сами в техните усилия. Но малко хора желаят да започнат отделно и от другата страна на структурата на нормалното. Малцина желаят да ходят не в крак със стандартите на тяхното общество. Но няма избягване на факта, че християните са призовани да бъдат необикновени. Божието дете, казва Мартин Луид-Джоунс, "...е човек, който никога не може да бъде обяснен с човешки термини. Самата същност на християнската позиция е, че той е загадка. Има нещо необикновено, нещо необяснимо, и нещо неуловимо относно него от гледната точка на естествения човек. Той е нещо напълно различно и отличаващо се."

Нищо не отделя християнина от света така както любовта към враговете. Света казва, "Мрази ги! Отбягвай ги! И най-доброто от всичко, оправи си сметките с тях!"

Исус казва, "Обичай ги. Моли се за тях. Благославяй ги." Не очаквай света да разбере това. Дан Алендър ни напомня, че в най-добрия случай понятието някой да обича враговете си е "осмивано като патетично, пренебрегвано като неподходящо, или почитано като благородно, но със сигурност не е гледано като практично." Ето защо ти познаваш хора, на които трябва да им се говори с дни за този човек Стефан и за неговата предсмъртна молитва!

В предната глава ние говорихме за това как Божията любов към нас е трансформираща и завладяваща. Тя ни променя отвътре и ни тласка към другите. Но какво да кажем за "другите," които не могат ни най-малко да обичат? Трябва ли да обичаме тези, които не отвръщат с любов? Трябва ли да обичаме тези чийто единствен отговор е да хвърлят камъни? Попитайте Стефан. Още по-добре, нека да попитаме Исус.

Изопачаване на закона на любовта

ИСУС КАЗА:

Чули сте, че е било казано: "Обичай ближния си, а мрази неприятеля си." Но Аз ви казвам: обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Баща, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрива и над злите, и над добрите; и дава дъжд и на праведните, и на неправедните. Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и

бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете свършени и вие, както е свършен вашият небесен Баща.

-Матей 5:43-48

Старозаветния произход, за който Исус говори се намира в Левит 19:18. “Да не отмъщаваш и да не храниш злоба против синовете на народа си, а да обичаш ближния си както себе си. Аз съм ГОСПОД.” Фарисеите, обаче, не можеха да прощават достатъчно добре сами. Те изопачаваха текста по три начина.

Първо, *те преднамерено отслабиха стандарта на заповедта пропусвайки думите “както себе си”* (както се вижда в Левит 19:18). Вероятно те знаеха твърде добре точно колко много действително обичаха себе си и осъзнаваха невъзможността на задачата да обичат другите по същия начин.

Второ, *те ограничиха обектите на любовта твърдейки, че думата “ближен” се отнася само до юдейските приятели.* Езичниците бяха изключени, и следователно те не трябваше да бъдат обичани. Някои фарисеи отидоха твърде далеч твърдейки, че само другите фарисеи бяха ближните! Притчата за Добрия Самарянин е отговора на нашия Господ към такива погрешни разсъждения. (Виж Лука 10:25-37.)

Трето, и вероятно най-лошото от всичко, *едно прибавяне беше направено към заповедта да обичаш.* Изглежда достатъчно логично, че ако трябва да обичаме нашите ближни ние трябва да мразим нашите врагове. Това е изопачаването към което Самия Исус се обръща.

Старозаветна “омраза”

НО НИЕ ИМАМЕ проблем. Какво да правим с всички тези молитви на *клетва* в Стария Завет? Термина *клетва* означава “действие на обръщане към или призоваване на зло или проклетии върху друг човек.” Ако не сте запознати с този термин, погледнете внимателно един от вашите любими псалми.

О, да би убил безбожните, Боже! Отдалечете се от мен, кръвожадни мъже! Защото те говорят против Теб безбожно и враговете Ти вземат Името Ти напразно. Да не мразя ли, ГОСПОДИ, онези, които мразят Теб? Да не се ли отвращавам от онези, които се надигат против теб? Мразя ги с крайна омраза, станаха ми врагове.

-Псалм 139:19-22

Аз не мога много добре да те увещая да обичаш враговете си без да кажа нещо за “омразата” на Давид. Аз не искам да си затваряш очите пред Псалм 139 като че ли 19-22 ст. са петно върху иначе славната възхвала на Бог.

Не се опитвай да изоставиш проблема като твърдиш, че такива молитви се намират само в Стария Завет. Подобни отношения се намират в текстове като 1 Коринтяни 16:22; Галатяни 1:8; 2 Тимотей 4:14; Откровение 6:10. И помни, да се

молиш, “Твоето царство да дойде” (Матей 6:10, KJV) е да призовеш божествено осъждение върху тези, които се противопоставят на царуването на Бог.

Това, което четем в Псалм 139 не е емоционален неконтролируем изблик от иначе разумен и състрадателен човек. Клетви като тази се намират във висшата поезия и са продукта от основателно размишление (да не казвам божествено вдъхновение). Те са умишлени молби, а не спонтанни избухвания на лош характер.

Как, тогава, да ги обясним? И как да ги свържем със заповедта на Исус да обичаме нашите врагове? Нека да направя няколко предложения, които могат да помогнат.

1. *Тези молитви не са изразяване на лично отмъщение.*

В същност, повечето клетви са в псалми написани от *Давид*, вероятно най-малко отмъстителния човек в Стария Завет (разгледайте как се справи той със Саул, Навал, Авесалом, Семай, и други). Давид никога не се моли да му бъде позволено да “се разплати” или да “си върне” на своите врагове. Неговата молитва е *Бог* да постъпи справедливо справяйки се с нарушителите. Има голяма разлика между отмъщение и отмъстителност. Страстта на Давид беше триумфирането на божествената справедливост, не задоволяването на лична злонамереност.

2. *Ние също трябва да помним, че клетвите не са нищо повече от човешки молитви основани на божествени обещания.*

Някой просто моли Бог да извърши това, което Той вече е казал, че ще извърши. Например, в Матей 7:21-23, Исус заявява, че в Деня на Съда Той ще каже на лицемерите, “Никога не съм ви познавал. Идете си от Мен, вие, които вършите беззаконие!” Грешно ли е да се молим Исус да извърши точно това? Грешно ли е да изграждаме молитва върху обещание? “О, Господи, отстрани от Себе Си тези, които вършат зло” изглежда да е напълно законна молба.

3. *Клетвите са изразявания подбудени от отвращението от греха.*

Давид се моли по този начин поради неговата дълбока чувствителност за грозотата на злото. Вероятно гавната причина защо той не се безпокоеше да се моли с молитви на клетва, а ние се безпокоим, е че той се дразнеше от греха, а ние не се дразним! Стръскащо е да мислим, че ние можем да стоим в присъствието на злото и да не бъдем задвижени да се молим както Давид правеше.

4. *Мотивацията зад такива молитви е ревност за Божията праведност, Божията чест, Божията репутация, и триумфа на Божието царство.*

Дължи ли се нашата готовност да пренебрегнем богохулството и да не забелязваме злото на недостиг на нашата любов към Бог и към Неговото име? Може ли нашата реакция към проклинащите псалми да бъде проследена до факта, че ние обичаме хората и тяхната благосклонност повече от Бог и Неговата благосклонност?

5. *Друг фактор, който трябва да се има в предвид е, че Давид, бивайки цар, беше Божия представител на земята.*

По този начин една атака срещу Давид беше, в същност, атака срещу Бог. Враговете на Давид не бяха негови лични опоненти, но противници на *Бог*. Яростта на Давид беше събудена защото те “говорят против Теб [Бог] безбожно и враговете *Ти* вземат Името *Ти* напразно. Да не мразя ли, ГОСПОДИ, онези, които мразят *Теб*? Да не се ли отвращавам от тези, които се надигат против *Теб*?” (Псалм 139:20-21, курсивът е добавен; сравни с Псалм 5:10).

6. *Молитвите на клетва са рядко, ако въобще са, за унищожението на някой човек.*

Те винаги са използвани за да призват унищожението на категория или група, наречена “нечестивите” или “тези, които се опълчват срещу Теб.”

7. *Всички тези молитви предполагат, че нечестивите са закоравени и непокаяни.* С други думи, псалмиста призовава божествено осъждане срещу тях *докато* те упорстват в своя бунт. Както ще видим, ние обичаме нашите врагове като се молим за тяхното покаяние. Но ако те коравосърдечно и последователно отказват, нашето единствено средство е да се молим Божието осъждане да бъде пълно и безпристрастно.

Давид знае, че се нуждае от духовна протекция за да не би “да мрази” Божиите врагове поради лични причини. Ето защо той завършва Псалм 139 с молитвата Бог да изчисти неговия мотив и да пази сърцето му: “Изследвай ме, Боже, и познай сърцето ми; изпитай ме и познай мислите ми. И виж дали има в мен оскърбителен път и води ме във вечния път” (23-24 ст.).

Следователно, когато Давид говори за “мразене” на тези, които се противопоставят на Божието царство той е нито злонамерен, нито огорчен, нито отмъстителен, нито движен от себе-центрирана обида. Но много вероятно е ревностен за Божието име и е твърд във всяко отношение с тези, които богохулстват.

Въпреки че може да е противоречиво, ние трябва да “обичаме” тези, които “мразим.” Ние обичаме нашите врагове като им правим добро (Лука 6:27). Ние ги обичаме като им даваме храна когато са гладни и вода когато са жадни (Римляни 12:20). Ние обичаме нашите врагове като ги благославяме когато ни гонят и ни подтикат (Римляни 12:14). Ние ги обичаме като отговаряме на тяхното лошо държание с молитви за тяхното спасение (Лк.6:28).

И да, ние трябва да “мразим” тези, които “обичаме.” Когато те упорито се противопоставят на царството на Христос и не се покаяват, нашата ревност за името на Исус трябва да ни подтикне да се молим: “О, Господи, няма ли да убиеш нечестивите? Защити името Си, о, Господи, и нека правдата да възтържествува в унищожението на тези, които са закоравили сърцата си показвайки презрение към Твоята слава.”

Дори езичници обичат езичници!

ПО-РАНО СЕ ОТНЕСОХ към любовта към враговете като към “трудна” любов. Няма нищо особено “трудно” относно това да се обичат тези, които отвръщат с любов. Дори езичниците правят това.

Исус каза, “Защото, ако любите онези, които любят вас, каква награда имате? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците?” (Матей 5:46-47).

Ако Божията любов ни прави способни да обичаме само тези, които отвръщат с любов, защо е всичката врява? Ние можем да правим това в силата на нашата плът. Защо Бог Си даде труда да пожертва Своя Син и да изпрати Своя Дух за да помага на хората да правят това, което те вече напълно желаят и са способни да вършат? Какво огромно прахосване на божествена енергия!

Защо си даваме труда да въобще да бъдем християни, ако любовта в нашия живот е не се различава от любовта в живота на не-християните?

Призива на Исус към бирника е поучителен. Ако си мислите, че бирниците са имали лош обществен образ, погледнете “митничарите” от първи век!

Римската империя не се интересува особено как се събирали данъците докато те получавали своя дял. Всичко повече от това отивало директно в джоба на бирника. Ненужно е да се казва, че корупцията, кражбата, и рушветите били необуздани. Факта, че повечето бирници били юдеи, които служели на Рим против собствения си народ само прибавял към тяхната вече опетнена репутация. Да бъдеш крадец е едно нещо. Да бъдеш заклеймен като *изменник* правело нещата неизмеримо по-лоши.

Трудно било да се мисли в древния юдейски свят по-презрително отколкото за бирника. Според закона му било забранено да има някакво социално взаимодействие с други юдеи. Той бил класифициран като религиозно нечист, заедно със свинете и прокажените. На никой митар не му е било позволено да дава свидетелство в съдилището. “Бирниците и грешниците” обикновено били свързвани с изметта на земята. (Виж Матей 9:10-11; 11:19).

И въпреки това тези хора живеещи ниско равнище на живот, отхвърлени като изменници имали приятели: други бирници! Дори бирниците обичат други бирници. Дори езичниците поздравяват други езичници. Така че как един последовател на Исус е различен, ако обича само други последователи на Исус?

Практиката да се отнасяме любезно към тези, които се отнасят любезно с нас е напълно светска. Няма нищо необикновено или особено “духовно” във връзка с това. Това, което прави християнина различен е неговата любов към необичаните и омразните и тези, които са озлобени срещу тях и ги преследват!

Ключовата дума, която Исус използва е “особено” (Матей 5:47). Ако ние обичаме и се молим и се отнасяме любезно само за тези, които първо правят това за нас, “какво *особено* правите в сравнение с другите?” С други думи, “Не е достатъчно християните да приличат на не-християните; нашето призвание е да ги превъзхождаме по добродетели. Нашата праведност трябва да превишава тази на фарисеите... и нашата любов трябва да превъзхожда, да бъде по-голяма от тази на езичниците.”

Побеждавайте злото с добро

НАШАТА ЛЮБОВ трябва да бъде такава, която да не може да бъде обяснена с чисто човешки термини. Не е достатъчно просто да се въздържа от отмъщение. Ние трябва да благославяме и да се молим за тези, които ни раняват. Не знам кой е казал това, но съм съгласен с него: Да се връща зло за зло е демонично. Да се връща добро за добро е човешко. Но да се връща добро за зло е божествено!

Това със сигурност е и отношението на Павел! Апостола казва често когато ни говори да не търсим отмъщение за тези, които ни презират. Обаче, мнозина разбират погрешно Павел, като че ли казва, че всяко отмъщение е зло. Но той не казва такава неща. Причината, поради която ние не търсим отмъщение е защото

Бог е казал, че Той ще отмъсти (Римляни 12:19), и Той може да свърши много по-добре това отколкото нас!

Да обичаме враговете означава, че вместо да отговаряме на злото със зло от себе си ние трябва да вършим добро. “В много случаи,” казва Дан Алендър, “да се върши добро е просто да бъдем просто вежливи и любезни. Това не се свежда до нищо повече от това да налеем чаша кафе на някого или сърдечно да го приветстваме в църквата и да го попитаме за неговата почивка.

Добротата е дара на вежливост (Позволи ми да видя за начини, по които мога да ти послужа.) и състрадание (Позволи ми да узная как мога да проникна в твоето сърце.)”

Ако искаш да изброя допълнителни конкретни начини как да обичаш твоя враг, аз вече го направих. Прочети предната глава. Начина на любовта е същия. Само обекта е променен. Ние трябва да обичаме нашите врагове по същия начин, по който обичаме нашите приятели.

Павел ни казва, че правейки това ние ще “победим злото.” Дан Алендър обяснява как става това в своята прекрасна книга *Смела Любов*. Той посочва, че когато твоя враг получава добро за зло това го *изненадва* и го *засрамва*, като и двете неща имат потенциала да трансформират неговото сърце.

Врагът изстрелва своята отрова очаквайки да му отговориш по същия начин. Част от порочното удоволствие, което той получава от това да бъде враг идва от това да те провокира да действаш точно толкова порочно както той действа. “Добротата,” обаче, “подлага крак на врага осуетявайки неговите планове за борба. Врагът очаква отстъпване или отбранителна студенина, грубост, или отдръпване.

Последното нещо, което той очаква е нестихваща любезност и непоколебима издръжливост. Затова, когато злото е посрещнато с добрина, то е склонно да отговори или с вбесяваща ярост или със смайваща недоверчивост. Добротата разчупва заклинанието, което врагът се опитва да хвърли и го прави безсилен.”

Добротата, упълномощена от Божията благодат, може дори да отвори пролука в неговото закоравяло сърце. Безсилен да си обясни твоя отговор според това, което знае за човешкото поведение, той е доведен до осъзнаване на животопрменящото присъствие на божествена любов в и чрез теб и твоя отговор на неговото злобно намерение. Алендър обяснява въздействието от това да обърнеш другата буза:

Истинското удоволствие на врага от това да удря е силата, на която той се наслаждава да заплашва и да опозорява. Той се наслаждава да причинява нараняването, до някаква степен, защото това му дава чувство на контрол и фантазията да бъде като Бог. Да обърнеш едната буза на нападението на врага демонстрира, без съмнение, че първият удар е бил безсилен и позорен. Това, което е било предназначено да те пороби е било победено. Като бумеранг, злото пикира и плясва по главата този, който възнамерявал злото. Може би раздразнен, поради работата на Духа на Бог, пита, “Защо ударих този човек?” и накрая пита ударения, “Защо не

отвърна?” Отново, мярката на удивление и любопитство е раздвигана, и пътя към покаяние става по-малко неясен.

Нещо повече, добротата засрамва врагът. Тя го принуждава да погледне себе си вместо теб. Когато светлината на добротата светне в лицето на тъмнината, последната е изложена какво в действителност е. Вниманието е отклонено от обиждания към грубиянина. Срамът, който чувства за това да бъде “разкрит” или ще закорави или ще размекне неговото сърце.

В ранните дни на моето служение аз бях временен пастор на малка църква с история на вътрешни проблеми. Малката деноминация стоеше на ръба на още едно разцепване. Беше свикано събрание на конгрегацията, на което на всеки беше дадена възможност да говори това, което мисли.

Аз бях млад и малко несигурен в себе си, но когато дойде времето аз се изправих на краката си и се опитах да говоря думи на насърчение и единство. Изведнъж, по средата на изречението, аз бях гръмогласно прекъснат от една дама, която продължаваше да ме обвинява, че се опитвам да “открадна” църквата за собствена изгода. Неизвестно за нея, или за който и да е присъстващ, аз преди това бях приел една покана да се присъединя към пасторския персонал на една друга църква в същия град.

Нейните думи бяха остри и се врязваха дълбоко в моето сърце. Аз ясно си спомням, че формулирах в ума си план за атака, който да бъде пуснат в действие веднага когато спре да говори. Нямах ли да е заради Божията благодат, че щях да я унищожа (и вероятно, несъзнателно, и себе си). Но Духът заглуши моята младежка буйност. Веднага след като нейния словесен огън престана, аз продължих коментара си точно от мястото където бях спрял. Аз не отговорих на нейните обвинения. Не направих опит за себе-защита. Беше като че ли тя никога не беше казвала и дума.

Последствието беше шокиращо. Моя отказ да я нападна словесно (решение, което приписвам изцяло на Божията благодат) и за да я накара да млъкне и за да я засрами. Чрез моя отказ да отговоря по същия начин, нейната неоснователна атака беше изложена такава каквато беше. Добротата подейства като щит, който причини нейната отрова да рикошира обратно върху нейната глава. Моето намерение не беше да я унижавам или наранявам по някакъв начин, но нежно да я принудя да се изправи пред мотивацията на своето сърце.

За първи път разбрах това, което Павел е имал в предвид когато казва, “Ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му” (Римляни 12:20).

“Но, Сам, ти не знаеш кои са *моите* врагове. Ти нямаш представа колко подли, отмъстителни и раздразнителни могат да бъдат те. Те се облагодетелстват от моята доброта; те са несправедливи. Те използват факта, че съм християнин. Те постоянно ме карат да се чувствам неудобно пред другите, и лъжат за мен зад гърба ми.”

Не се съмнявам нито за миг, че това, което казваш е истина. Аз все още имам някои врагове като тези. Но ако Стефан можеше да обича тези, които яростно го замерваха с камъни, какво извинение имаме ние за да не обичаме хора чиято атака срещу нас несъмнено не е толкова мъчителна?

А какво да кажем за Самия Исус? Не се ли молеше Той любящо за Своите ексекutori дори когато те забиха гвоздеи в ръцете Му и краката Му? Джон Стот е верен в преценката: “Ако жестокото мъчение на разпятието не можеше да заглуши молитвата на нашия Господ за Неговите врагове, каква болка, гордост, предубеждение, или леност може да оправдае заглушаването на нашите?”

И така следващия път когато някой започне да хвърля камъни в твоя посока, спомни си думите на Петър:

Защото това е благодат, ако някой от съзнанието за Бога претърпява скръб, като страда несправедливо. Защото каква похвала, ако понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е благодат пред Бога. Защото затова сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, като ви остави пример, за да следвате по Неговите стъпки; който грях не е сторил, нито се е намерило лукавство в устата Му; който, когато Го хулеха, с хула не отвръщаше; когато страдеше, не заплашваше, а предаваше делото Си на Този, който съди справедливо.

-1 Петрово 2:19-23

16 - Аз Те обичам, Господи!

ТАЗИ КНИГА СЕ занимава главно с Божията любов към нас. Но няма по-добър начин да се завърши от нашата отговорност да отвърнем на Бог с любов. Това е нашата най-висока и най-святата привилегия. Ние знаем това от достоверността на Самия Исус.

Един ден един религиозен лидер дойде при Исус и Го попита, “Исусе, според Теб, какво е единственото най-важно нещо, което да вършим? От всичко, което Бог е заповядал, кое стои на върха на списъка?” Отговора на нашия Господ заслужава нашето прилежно внимание.

Най-голямата заповед от всички

А фарисеите, като чуха, че накарал садукееите да замълчат, се събраха заедно. И един от тях, законник, за да Го изпита, Му зададе въпрос: Учителю, коя е най-голямата заповед в закона? А Той му каза: “Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с целия си ум.” Това е най-голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тази: “Да възлюбиш ближния си както себе си.” На тези две заповеди висят целият закон и пророците.

-Матей 22:34-40

Фарисеите се наслаждаваха, че Исус беше накарал да замълчат (буквално, “беше им запушил устата) техните религиозни конкуренти, садукееите. (Виж Матей 22:23-33.) Но те все още бяха разочаровани от собствения си неуспех да дискредитират този човек от Назарет. Така че те решиха отново да отидат при Него.

Този път те изпратиха един особено надарен и добре образован човек. Матей го нарича “експерт по закона” или “книжник” (Матей 22:35). Очевидно той беше експерт по закона на Мойсей. Той вероятно беше най-уважавания и проникателен учен в техните редици по това време. *Ако някой можеше да излезе срещу Исус, мислеха те, то това беше това момче.*

“Исусе,” попита той, “в дългия лист на Божиите наредби, кое е номер едно?” Това не беше лош въпрос. Юдеите често водеха дискусии за наредбите на Писанията, разглеждайки някои като “големи” и други като “малки,” някои като “тежки” и други като “леки.” Всички бяха вдъхновени, добри и истинни, но някои имаха първенство над другите.

Равините бяха решили, че имаше 613 отделни букви в еврейския текст на 10-те Божии заповеди. Също така, те имаха 613 отделни заповеди в Петокнижието: 248 позитивни наредби (според общото мнение, по една за всяка част от човешкото тяло) и 365 негативни наредби (по една за всеки ден от годината). Питайки Исус коя беше най-важна от всички, те се надяваха да Го изхитрят да даде смущаваща теологическа грешка.

“Обичай Бога!” каза Исус.

Преди да правиш нещо друго и в правенето на всичко друго, “Обичай Бога!”

Да се обича Бог е превъзходящият всички добродетели. Да се обича Бог е най-типичното християнско действие. Да се обича Бог е най-важното нещо.

Ако най-висока и най-святата отговорност е да обичаме Бог, нашият най-долен и отвратителен грях да не успеем да правим това. Знанието на това без съмнение е подбудило апостол Павел толкова сериозно да заяви, “Ако някой не обича Господ Исус Христос, да бъде проклет” (1 Коринтяни 16:22).

Нашата любов към Бог трябва да бъде всестранна. Тя изтича от нашето сърце, от нашата душа, от нашия ум, и от нашата сила. Това не са отделни способности на базата, на които ние трябва да изградим доктрина за човека. Исус просто имаше предвид, че всяка молекула от твоето същество трябва да обича Бог. Твоето мислене, твоето чувстване, твоето действие, твоето говорене, твоето избиране, всичко, което си или някога се надяваш да бъдеш е предназначено да обича Бог.

Нашата любов към Бог трябва да бъде цялостна. Ние трябва да Го обичаме с “цялото” си сърце, с “цялата” си душа, с “целият” си ум и с “цялата” си сила! Любовта към Бог трябва да бъде от все сърце и от цялата душа.

Спомням си добре първия път когато проповядвах за първи път върху този пасаж от Писанието. След посланието, едно малко момче, на не повече от 10 години, дойде и ме похвали за проповедта. Аз му благодарих и се обърнах за да си вървя, но то не беше свършило.

“Др. Стормс, как да направя това?”

“Извини ме. Какво искаш?”

“Как да обичам Бог?”

Оставих едно 10 годишно момче да провали моята неделя! Но той беше прав. Аз бях прекарал 30 минути. Казвайки на хората колко важно е да обичат Бог, но бях пропуснал да им кажа *как* да го правят! И така, как *да* го правиш? Ако аз наистина обичам Бог с цялото си сърце, душа, ум, и сила, какво ще правя? Какво ще чувствам? Какво ще забелязват другите относно мен?

Обичане на Бог

АЗ МИСЛЯ, ЧЕ НИЕ можем да стигнем до сърцето на това какво означава да обичаш Бог като използваме една аналогия. В различни случаи аз споменах за Ан, моята съпруга от 25 години. Тя наистина е любовта на моя живот. Но как може някой да знае, че това е истина? Просто да ти кажа, че я обичам не работи. В края на краищата, аз мога да лъжа. Какво доказателство има? Къде е доказателството? Как може *тя* да знае, че аз я обичам?

Ако аз наистина обичам моята съпруга, има определени неща, които аз ще правя, ще чувствам и ще казвам. По същия начин, ако аз наистина обичам Бог, ти ще го знаеш по същия начин. Помисли за следващите доказателства на моята любов към Ан и, чрез съпоставяне, за доказателството на моята любов към Бог.

1. Ан – Всепоглъщащата Страст

Първо, ако аз наистина и с цялото си сърце я обичам, тя ще бъде *всепоглъщащата страст* на моя живот. Ако я обичам, ще има дълбоко, емоционално привличане в моето сърце към нея.

Както можете да видите, аз решително не се съгласявам с тези, които казват, че любовта не е чувство, а решение. С това не казвам, че няма истина в твърдението, че любовта е това, което вършиш. Както Джон Пипър посочва: “Доброто в това популярно учение е двойния стремеж да се покаже 1) че простите топли чувства никога не могат да заменят истинските действия на любов (Яков 2:16; 1 Йоан 3:18); и 2) че усилия на любов трябва да бъдат правени дори в отсъствието на радостта, която някой може да иска да присъства.”

Но да се съглася, че любовта е просто това, което ти правиш, а не и това, което чувстваш е безотговорно. Това също е и досадно.

Аз говорих за ролята на емоциите и чувствата в една от предните глави и няма да се повтарям тука. Но нека никога да не забравяме, че докато любовта може да бъде повече от чувства, това по никакъв начин не я прави по-малка от чувства. За да съществува истинска любов във своята най-висока и чиста форма трябва да има и привързаност и действие.

Така че нека да ви попитам нещо. *Наслаждаваш* ли се в Бог (Псалм 37:4)? *Радваш* ли се в Него (Филипяни 4:4)? Търсиш ли в Бог и в Неговото присъствие *удоволствията*, които траят вечно (Псалм 16:11)? Когато размишляваш за Неговата красота бие ли твоето сърце по-силно? Когато разсъждаваш за спасителната Му благодат плачеш ли от благодарност?

Когато съм с Ан аз се чувствам богат, завършен и цялостен. След 25 години мен все още ме побиват тръпки когато я видя. Аз я обичам. Аз обичам Бог повече. Не, не *винаги* чувствам това. Аз живея в паднал свят и в паднало тяло. Моите страсти не винаги са пламтящи. Аз се депресирам и се чувствам самотен и бездеен, точно както всеки друг. Но когато го правя, аз се моля Бог да ми върне *радостта*

от моето спасение (Псалм 51:12). Аз се моля Духът да запали отново в моето сърце огъня на страстта за Бог, който ме обича и предаде Себе Си за мен. И докато чакам, аз прилежно ще *върша* това, което Бог казва.

2. Вярност и Преданост

Второ, ако аз наистина и с цялото си сърце обичам моята съпруга, тя ще бъде единствената, която получава моята обич. Това е като да се каже, че ще ѝ бъда *верен*. Аз ще обичам *единствено* нея.

Аз не мога да претендирам, че я обичам, ако съм въввлечен в извънбрачна афера с друга жена. Доказателството за моята страст е *преданост*. Любовта, която не е върна не е истинска любов.

Ако обичам Бог аз ще Му бъда верен. Аз няма да спя с други богове. Няма да тичам след друг любовник. Няма да давам себе си, в тяло или в дух, на някой съперник. Аз ще напусна всички други и ще се прилепя само към Него. Няма да се предавам на идолопоклонство. Няма да обичам парите. Няма да ламтя за похвалата от хора над одобрението от Бог.

Ако го правя, аз рискувам да подтикна Бог към ревност. Ако оскверня моята любов към Ан като предам себе си и моите чувства на някой друг, нейния отговор ще бъде възмущение и божествена ревност, и това ще е правилно. По същия начин, ако се предам на духовно прелюбодейство, аз запалвам ревнивата ярост на Бог. “Прелюбодейци и прелюбодейки!” пише Яков, “Не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И така, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога” (Яков 4:4).

Бог просто няма да толерира една изневеряваща съпруга. “Яростта на Бог към Неговата съпруга е страшен. Той няма да живее кротко с изневярата на своята съпруга. Той не може да го прави. Той я обича твърде много, но Той уважава Себе Си твърде много. Той никога няма да бъде доволен от един лош брак; Той ще ѝ е ядосан докато тя не се промени.”

Как, тогава, се показва моята любов към Ан? Тя се вижда в моето неотстъпчиво посещение да бъда верен на нашите брачни обещания. Когато се спасихме в началото, ние, в следствие, обещахме на Бог да Му бъдем верни, “и да забравим всички други за да се прилепим към Него.” Така че запомнете, че вие не можете да обичате Бог и да не пазите неутралитет.

3. Любяща Защита

Трето, ако аз истински и с цялото си сърце обичам Ан, аз ще се противопоставя и ще се съпротивя на всичко или на всеки, който се стреми да я нарани. Аз ще се наслаждавам да я защитавам. Аз ще защитавам нейното име. Каква любов би било това, ако стоя лениво и безразлично докато нейните врагове хвърлят върху нея обвинение?

Моята любов към Бог разкрива себе си в интензивността, с която аз ценя Неговото име. Ако наистина обичам Бог, аз ще се свивам всеки път когато чувам това скъпоценно име да се използва богохулно. Моята любов се измерва чрез моята реакция към публичното презрение на Неговата чест. Ако чуя някой да клевети моята съпруга, можеш да бъдеш сигурен, че аз ще се втурна да я защитавам. Обаче толкова често ние се правим на глухи за богохулните ругатни срещу името на Исус Христос. Той е станал малко повече от ругатня за мнозина. Как може една истинска любов да не направи нищо когато Любимият е опетнен?

Псалмиста не ни оставя никаква алтернатива: “Мразете злото, вие, които любите ГОСПОДА” (Псалм 97:10). Защо? Защото злото е отхвърляне на Бог. Злото, в каквата и форма да е, без значение дали е в дума или в действие, е атака срещу Спасителя. Да се обича Бог е да се мрази злото. Да се обича Бог е да се съпротивява и противопоставя на злото без значение от цената. Любовта ще плати всяка цена за да защити Любимият.

4. Време Прекарано Заедно

Четвърто, ако истински и с цялото си сърце обичам моята съпруга, аз ще искам да *прекарвам време с нея*. Ние не трябва да правим нещо специално. Просто да бъдем заедно е достатъчно.

Има време когато тя поставя под въпрос искреността на моята любов. Ние само определяме времето, но аз вече съм потвърдил моята любов към нея. Нейните съмнения са предизвикани от моята склонност да я вземам по-рано за да мога да се върна в дружеството за да ям пица и да играя билиард с момчетата.

Колко време прекарваш с Бог? Посещаваш ли Го за кратко в неделя, или живееш в неговото присъствие всеки ден? Колко често размишляваш върху неговото слово (Псалм 1)? Изпълваш ли ума си с Неговите принципи? Преразглеждаш ли в сърцето си Неговите мощни дела? Наслаждаваш ли се на Неговото приятелство?

Аз се наслаждавам на присъствието на Ан поради това, което е тя. Тя е любезна. Тя е интелигентна. Тя ме обича. Тя засища моята душа както никой друг човек на тази земя.

Аз се наслаждавам на Божието присъствие още повече. Той е любезен. Той е интелигентен. Той ме обича повече. Той засища моята душа както никоя друга личност във вселената. Не е чудно, че псалмиста казва на Бог, “Ще ми изявиш пътя на живота, в Твоето присъствие има пълнота от радости, отдясно на Теб – веселия навек” (Псалм 16:11).

“Едно поисках от ГОСПОДА, това ще търся – да живея в дома на ГОСПОДА през всичките дни на живота си, за да съзерцавам прелестта на ГОСПОДА и да размишлявам в Неговия храм” (Псалм 27:4). Ето един човек, който обича Бог!

Денис Джерниган е един от най-помазаните псалмисти и хвалебствени лидери в църквата днес. Той знае какво означава да бъдеш обичан от Бог. Той също знае какво означава да се обича Бог. Това означава:

Когато не мога да усетя,
Когато моите рани не са изцелени,
Господи, аз смирено коленича,
Скрит във Теб.
Господи, Ти Си моя живот,
Така че не възразявам да умра,
Докато съм
Скрит във Теб.
Когато знам, че съм съгрешил,
Когато ще трябва
Да викам, “Боже мой!”

Скрит във Теб.
Господи, нуждая се от Теб сега,
Повече отколкото предполагам,
Така че, смирено се покланям,
Скрит във Теб.
Ако мога просто да седя със теб за известно време
Ако можеш просто да ме държиш.
Нищо няма да може да ме докосне,
Дори и да съм наранен – дори и да умра!
Ако мога просто да седя със теб за известно време...
Нуждая се да ме държиш,
Миг след миг,
Докато завинаги премина.

5. Общение

Пето, ако истински и с цялото си сърце обичам Ан, аз ще говоря с нея толкова често колкото мога. Колко пъти сме чували, че общението е жизнено важно за успеха на всяко взаимоотношение? Това е истина. Моята любов към нея е разкрита в моето усилие да отворя сърцето си и да накарам и тя да направи това така че тя да може да сподели моите борби и да чуе за моите рани.

Моята любов към нея се вижда когато аз отделям време за да слушам това, което тя казва. Тя знае, че аз съм загрижен когато дори съм оставил най-важните задачи за да чуя това, което е в нейното сърце или това, което изпълва нейния ден.

И така, как е твоя молитвен живот? Твоята любов към Бог се измерва чрез дълбочината на твоето общение с Него в молитва. Чувал съм това много пъти от огорчени съпруги: “Как може да ми казва, че ме обича когато никога не ми говори?” Това е добър въпрос. Как можеш да казваш, че Обичаш Бог когато толкова рядко *Му* говориш?

Как можем да казваме, че обичаме Бог когато толкова рядко *слушаме* това, което Той иска да каже? Следващия път когато се молиш, затвори си устата. Правилно го прочете. Затвори си устата ... и слушай. Позволи на Бог да сподели сърцето *Си* с теб. Взаимното, двупосочно общение е душата за всяка любовна афера. Така че кажи на Господа това, от което се нуждаеш, това, което мислиш, това, което те плаши. Тогава млъкни, и *Му* позволи да утеши твоята душа със Своите думи на нежна любов.

6. Покорство

Шесто, ако истински и с цялото си сърце обичам моята съпруга, аз ще се стремя да правя тези неща, които я удовлетват и увеличават нейната радост. Аз ще правя най-доброто за да изхвърля боклука преди нашата кухня да се вмирише. Аз ще помня за да запомня нашата годишнина. Аз ще пазя устните си от необмислен и сърцераздирателен критицизъм.

Как, тогава, ние обичаме Бог? Исус го каза най-добре: “Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди” (Йоан 14:15). Това доста добре установява това, не мислите ли! Ако имате някакви възпиращи съмнения, чуй отново: “Исус в отговор му каза: Ако Ме люби някой, ще пази словото Ми; и Моят Баща ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим жилище у него. Който не ме люби, не пази

думите Ми; а словото, което слушате, не е Мое, а на Татко, който Ме е пратил” (Йаон 14:23-24).

7. Хвалене в Бог

Седмо, ако наистина и с цялото си сърце обичам Ан, аз ще се хваля с нея пред другите. Аз ще се хваля с нейната красота и ще говоря възторжено за нейния благочестив живот. Аз ще бъда бърз да разказвам колко чудесна майка е тя на нашите две дъщери. Аз ще бъда внимателен никога да не я унижавам или да поставям под въпрос нейното достойнство публично (или насаме).

И ако наистина обичам Бог аз ще *се хваля в Него!* Точно така. *Нашата хвалба е в Бог!* “Славете ГОСПОДА, призовавайте Името Му; известявайте сред народите делата Му” (1 Летописи 16:8). Това безспорно звучи като хвалете се с Мен. Кажете на света колко велик е Той. Хвалете се на висок глас за Неговата доброта. “Хвалете се с Неговото свято име” (1 Летописи 16:10).

Човека, който наистина обича Бог ще хвали Бог. Влюбеният в Бог ще копнее с очакване за тези времена когато, с вярващото общество, може да издигне своето сърце и глас за да възвеличи красотата на Господа: “Колко прекрасни са Твоите обиталища, ГОСПОДИ на Войнствата! Душата ми копнее, дори примира за ГОСПОДНИТЕ дворове; сърцето ми и плътта ми радостно викат към живия Бог. ... Блажени онези, които живеят в Твоя дом, те винаги ще Те хвалят” (Псалм 84:1-2, 4).

8. Говори за Твоята Любов

Осмо, ако истински и цялото си сърце обичам моята съпруга, аз ще ѝ го казвам! Най-смайващото нещо, което някой мъж може някога да каже е, “О, няма нужда да казвам, че я обичам. Тя го знае от моите действия.” Абсурдно! Любовта е повече от просто да се “казва това,” но със сигурност не е по-малко от това!

Съпругите имат всяка причина да се съмняват в любовта на своите съпрузи, ако те никога не ги чуват да казват това. Вероятно аз отивам малко извън борда относно това, но аз казвам на Ан, че я обичам поне половин дузина пъти на ден. Но никога не съм я чувал да се оплаква. Тя никога не ми е казвала да млъкна. Тя никога не ми е дала и най-слабо загатване, че това е стандартно или дразнещо.

Трябва да призная, обаче, да казвам на Ан колко много я обичам не винаги е лесно. Когато в началото започнахме да се срещаме в колежа аз често казвах на *другите* колко много се интересувам от нея. Аз се връщах в моята квартира след среща и казвах на моя съквартирант колко чудесна е тя и колко бях сигурен, че никога не мога да обичам друга жена.

Но когато бяхме заедно, аз намирах за трудно да ѝ казвам това, което свободно казвах за нея в присъствието на други приятели. Аз никога нямаш проблем да бъда привързан към нея когато другите бяха наоколо. Но когато идваше време да погледна Ан в лицето и да кажа, “Обичам *те*,” стомаха ми се свиваше, гърлото ми се свиваше, устата ми пресъхваше, и обикновено се чувствах като глупак.

Защо? Защото ние се страхуваме да позволяваме нашите истински чувства да бъдат познати от човека когото обичаме. Ние се страхуваме, че те няма да чувстват към нас същото, което ние чувстваме към тях. Възможността да не ни бъде отвърнато с любов е ужасяваща. Никой не иска да бъде оставен в емоционална безизходица. Поставяйки себе си в такава уязвима позиция с някой

чийто отговор ние не сме сигурни, че можем да понесем е твърде плашещо за повечето хора.

Но това повече не е проблем. Аз все още казвам на другите колко много обичам моята съпруга. Аз говоря *за* нея във всяка възможност, в която мога (както можете да се уверите от четенето на тази книга). Но не се страхувам да ѝ го казвам лице в лице. След 25 години брак ние сме израснали до това да си имаме доверие един на друг. Страхът си отиде. Нашата любов е задълбочена, и ние се чувстваме свободни да споделяме най-дълбоките си чувства и мисли.

Сега се опитай да помислиш за това във връзка с твоята връзка с Бог. Да казваш на другите *за* Бог е несъмнено добро. Важно е за нас да се свързваме с други вярващи и да пеем това, което аз наричам хваление “за трета личност”: “Той е добър и милостив,” и “Ние Го обичаме.” Обаче има нещо изключително специално относно хвалението на “втора личност.” Хвалението на трета личност е казване на другите *за* Бог, за Него. Хвалението на Втора личност е говорене на Самия Бог. Едно нещо е да се каже, “Ние обичаме Бог.” Друго и напълно интимно е да се каже, “Боже, аз Те обичам.”

Текущото съживление на хваление и поклонение в евангелското общество носи свидетелство за това. Забелязали ли сте колко много от песните за хваление и припевите, които са много популярни днес се изразяват за едно лице? Изявления като, “Аз *Ти* се покланям, “ “Аз *Те* обичам ,” “Аз *Те* обожавам,” “*Ти* Си всичко за мен,” включват нашите най-дълбоки и лични чувства по начин, по който това “*Ние Го обичаме*” никога не може.

Аз подозирам, че това е причината, че хората все още се съпротивяват на новата хвалебствена музика. На тях не им е удобно да говорят толкова директно и страстно *на* Бог за своите чувства към Него, особено в присъствието на други, които могат да подочуят.

Така че нека да ви задам един въпрос: Колко често казваш на Бог, че Го обичаш? Пълно ли е твоето сърце само с отдалечено и с потенциално безпристрастно хваление към “трета личност?” Или обръщаш очите си към небето, поглеждаш твоя Господ в лицето, и казваш, “О, скъпи Татко, аз *Те* обичам”? Давай, опитай го. Той ще хареса това!

Тази книга е за пеещият Бог. Тя е за Бога, който намира такава наслада в Своите деца, че пее над тях с любов. Аз се надявам и се моля да можете да чуете Неговите песни на обич към вас. Аз също се надявам и се моля вие да изпеете някоя на Него.

Епилог

МАЛКОТО МОМЧЕ не искало нищо повече от това да живее в присъствието на Великия Цар. То особено харесвало да се разхожда с Него. Където и да ходели то се чувствало невредимо и сигурно, като че ли било обгърнато с топло одеало. То не познавало страх, уверено, че Царя ще отблъсне всяка атака на врага.

Тяхното време заедно сега изглеждало някак си специално, защото Царя бил също негов Баща. Докато пътували заедно малкото момче се държало здраво за ръката на Своя Баща. Хватката на неговия Баща достатъчно здрава, но никога вредна. В градините или по хълмовете, в полетата или докато прекосявали някой мост, техните пръсти били здраво преплетени.

Малкото момче знаело сега, че Баща му го обича. То знаело сега, че такава любов никога не може да умре. Неговото сърце се чувствало комфортно когато слушало тананикането на своя Баща, после пеенето, за Неговата любов към детето Му.

Един ден, напълно неочаквано и без предупреждение, Бащата се навел и вдигнал малкото момче. Той го държал близо до гърдите Си и го прегръщал както никога толкова страстно. Сълзи на радост изпълнили Бащините очи. Песента от Неговите устни станала силна и по-емоционална докато Той обсипвал Своето дете с целувки и нежна любов.

Тогава Той нежно го сложил обратно на земята, ръцете им отново се преплели в любов докато те подновили своята разходка заедно.

Моята молитва е, прочитайки тази книга, да знаеш точно какво е чувствало малкото момче. Ти винаги си казвал, че Бог те обича. Ти винаги си се надявал, че Той те обича. Но ти се нуждаеш да бъдеш вдигнат и прегърнат и да почувстваш в дълбочините и на тялото и на душата това, което умът ти ти е казвал през цялото време, че е истина.

Увереността на малкото момче в Бащината любов била без съмнение подсилена от това кратковременно, прочувствено показване на обич. Моята молитва е тази книга по някакъв малък начин да обнови в теб именно тази радост от това да бъдеш обичан, от това да се наслаждаваш, от това да имаш Бог, твоя Баща, пеещ над теб.

Можеш ли да Го чуеш като пее?

Приложение А - Авва! Татко!

КАКВО ИДВА в ума ти когато чуеш думата “Бог?” Каква е твоята представа за Създателя?

Говорил съм с хора, които се отнасят към Бог като че ли Той е нещо като *треньор*. Няма истинско взаимоотношение, поне на лично ниво. Присъединяването към църквата е като участие в тим. Когато Бог избира да общува, това не е с нежно изговаряни думи на любящо насърчение, а с гневен вик “Бягай по-бързо! Скачай по-високо! Две обиколки повече!” За някои отговорността е да се тренира усилено, да се представят добре в деня на състезанието, и вероятно да бъдат достатъчно щастливи неочаквано да седнат на скамейката и механично да им се каже “Добра работа.”

Други мислят за Бог повече като *учител*. За тях, християнин означава усилено изучаване, повече учене, помнене на доктрини и текстове от Писанието, и после възстановяване на всичко в деня на изпита. Важното нещо е да се получи всичко “Докато” и да се завърши до следващия “клас” на духовност. Божията

главна роля е да бъде сигурен, че ние пишем правилно Неговото име и да определи наказание когато се държим зле.

После има такива, за които Бог е *шеф*. Да постигнеш добра работа в царството е приоритет номер едно. Толкова много християни са просто чиновници, които са отговорни за отиване на работа на време и оставайки там осем часа. Бог е там главно за да попълва доклади за постижения и да решава кой ще бъде повишен, кой ще има отпуска, и кой ще изгори!

Да се говори на такива за Бог, че е техен *Баща* може да бъде рисковано. Това не само е недопустимо, то ги обърква и ги ядосва. Причината не е трудна за разбиране. Самата дума *Баща* може да събужда образа на един злоупотребяващ грубиян с пръчка в ръката му. Други мислят само за празнотата в техния дом, никога не присъстващия баща чието пренебрежително незачитане на техните нужди ги наранява точно толкова сега колкото и преди.

Това може да бъде защо при чуването на думата *Баща* ти помирисваш миризмата на алкохол. Вероятно ти чувстваш злоупотребяващата ръка, опипваща там където не трябва, скоро след което заспиваш. Бог знае. Той е силно чувствителен за това колко ти е трудно да си повериш душата на друг когато твоите някогашни рани все още трябва да бъдат изцелени.

Но Той е Баща както никой друг. Неговата любов превъзхожда тази на дори най-грижовния земен родител. Ще Му позволиш да опише Своята любов към теб и потенциала на вашето взаимоотношение заедно? Всичко това е обгърнато в една дума. Исус я използва. Така трябва да правим и ние.

Татко обича най-добре

Исус винаги говори за Бог като “Моя Баща,” без значение дали е формално посочване или обръщение към Бог в молитва. Внимателното изучаване разкрива, че Исус използва това обръщение във *всички* Свои молитви, с едно изключение. От кръста Той извика, “Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?” (Марк 15:34).

Причината за това единствено изключение не е просто защото Исус черпеше от един Старозаветен текст, в който формата на обръщението беше вече дадена. (Виж Псалм 22:2). Неговия вик, “Боже,” вместо “Татко Мой,” беше в следствие от осъждението, на което Той беше подложен.

Когато увисна на дървото на Голгота за греховете на хората, Исус очевидно гледаше на своята връзка с Бог като наказателна и съдебна, а не като на бащинска и синовна. Но в другите 21 случая когато Исус се моли, Той винаги се обръща към Бог като към Свой Баща.

В Стария Завет, Бог се споменава по много начини, но рядко като *Баща*. Думата е използвана за Него само 15 пъти, отделно от няколко текста, в които Бог е сравнен със земен баща. (Виж Псалм 103:13; Притчи 3:12; Еремия 31:20.)

В седем случая Бог е представен като *Баща на нацията Израел* (Второзаконие 32:6; Исаия 63:16; 64:8; Еремия 31:9; Малахия 1:6; 2:10). В пет други пасажа Бог е наречен *Бащата на рода* в изпълнение на един елемент от Давидовия завет (2 Царе 7:14; 1 Летописи 17:13; 22:10; 28:6; Псалм 68:5). Бог е наречен Баща на *сирачето* в една песен на хваление за Неговата нежност (Псалм 68:8). В два

случая където “Татко мой” е използвано като *призоваване на Бог в молитва*, това е молитва, не на някой отделен човек, но на нацията колективно (Еремия 3:4, 19).

Съдейки от тези пасажи, това не е нищо друго освен отличителна черта на Старозаветен духовен живот да се отнесеш към Бог като Баща в лична молитва и общение. Тази дълбочина на интимност с Всемогъщия действително била рядкост.

Обаче, освен изключението споменато по-горе, това е точно, което нашия Господ Исус Христос правеше *всеки път* когато се молеше!

Още по-показателен е факта, че Той използва думата *Авва* когато се обръща към Татко (Марк 14:36; повечето учени са съгласни, че арамейския термин *авва* лежи зад гръцкия термин *баща*). *Авва* бил термин използван в юдаизма за да изрази интимността, сигурността, и нежността на едно семейно взаимоотношение. По специфично, това била дума, която малките деца използвали за да се обърнат към своите бащи. Разбира се, тя не изключвала учтивост и почитание. Но над всичко тя била изразяване на топла обич и доверие.

Ние четем в Талмуда, че когато едно дете било отбивано “то се научавало да казва ‘авва’ (татенце) и ‘имма’ (маменце). Отново, посочването е, че “въобще няма аналогия в цялата юдейска литература (особено в палестинския юдаизъм в дните на нашия Господ) за Бог да бъде споменаван като *Авва*.”

Йоахим Йеремиас спори, че “за юдейския ум това би било непочтително и следователно немислимо да се обърнеш към Бог с тази обикновена Дума. Риска на Исус да предприеме тази стъпка било нещо ново и нечувано. Той говорил на Бог като дете на своя баща: просто, от душата си, уверено. Употребата на Исус на *авва* в обръщение към Бог разкрива сърцето на Неговото взаимоотношение с Бог.”

Когато апостол Павел пише на римските (8:15-16) и галатийските (4:6) християни, казвайки, че ние като Божии деца можем също да се обръщаме към нашия Баща по този начин, дълбочината на тази интимност с Бог осигурена за нас чрез кръста на Христос става радостно доказателство.

Просто помисли за това! Единствения истински Бог, който те повиква с обещанието за съвършена любов не е никой друг освен твоя Баща, *Авва*! Ти не трябва да се страхуваш от злоупотребяващо сграбчване или твърдо отхвърляне. Той копнее да те прегърне, да те освободи от твоите страхове, да облекчи раните нанесени от тези, които са използвали твоята слабост.

Има неизговорима радост в тази истина. Как мога да опиша утехата и вълнението знаейки, че Този в чиито ръце ние се хвърляме и, както е било, в чиито skut ние седим, е нашия Баща, нашият “Татко?” Този, на чието рамо ние почиваме, е нашият *Авва*. Никой земен баща никога не е прегръщал своето дете с такава обич и нежност както Този, който те прегръща с песен.

Приложение Б - Бог обича ли Себе Си?

ЗАЩО ТЕ ОБИЧА БОГ? По-добре е да седнеш преди да отговоря на този въпрос. Удобно ли ти е? Продължава ме. *Бог те обича защото Бог обича Себе Си*. Отново, Бог те обича защото Бог обича Себе Си. Бог е посветен на твоите най-добри интереси защото Той първо и преди всичко е посветен на Своите. Бог ни обича защото правейки това Той прославя Себе Си.

Това звучи доста себично, нали? Раздразнен ли си? Отвратен ли си? В края на краищата, как Бог може да ни обича в пълнота, ако Той е посветен да обича Себе си по този начин?

Много ми помогна да разбирам това нещо, което Дж. И. Пакър написа в своята книга *Hot Tub Religion*. Той казва:

Единствения отговор, който Библията дава на въпросите, които започват: “Защо Бог ...?” е: “За неговата слава.”

Всичко, което Бог прави е за Неговата слава. Всичко, което Бог позволява е за Неговата слава. Всичко, което Бог преследва е за Неговата слава. Когато Бог действа това е заради Неговото име.

Защо Бог създаде и откупи хора, които да се наричат с Неговото име? Той го направи за Неговата слава (Исаия 43:7).

Защо Бог издигна фараон и закорави сърцето му? Той направи това за да направи позната славата Си (Изход 14:4, 18).

Защо Бог се намеси да освободи Израел от робството в Египет? Той направи това заради Своето име (Езекиил 20:21-22; Псалм 106:6-8).

Защо Бог не избра да изостави Израел във Вавилон, въпреки че те със сигурност заслужаваха това? Чуйте Бог обясняващ Своята мотивация:

Заради Името Си ще задържа изливането на гнева Си и *заради славата Си* ще се въздържа за теб, за да не те отсека... *Заради Себе Си, заради Себе Си ще сторя това*, защото как да се оскверни *Името Ми? И славата Си няма да дам на друг!*

-Исаия 48:9, 11, КУРСИВЪТ Е ДОБАВЕН: СРАВНИ С
ЕЗЕКИИЛ 36:22-23

Защо Бог ни води в пътеки на праведност? Той прави това “заради името Си” (Псалм 23:3).

Защо Бог ни прощава нашия грях? Той прави това заради Своето име (Псалм 25:11).

Защо Исус издържа срама и страданието на кръста? Той направи това за да прослави името на Своя Баща, нашия Бог (Йоан 12:27-28; Филипяни 2:6-10).

Защо Бог ни избра в Христос преди създаването на света и ни изкупи чрез неговата кръв? Той направи това “за слава на славната Му благодат” (Ефесяни 1:6, 12).

Защо Бог ни даде Своя дух като залог гарантиращ нашето наследство? Той направи това “за похвала на Неговата слава” (Ефесяни 1:14).

Защо Исус ни заповяда да вършим добри дела? Той направи това за да “могат хората да виждат вашите добри дела и да прославят вашия Баща, който е на небето” (Матей 5:16).

Защо ни е казано да използваме нашите духовни дарби в силата, която Бог снабдява? Това е така “защото във всичко Бог да може да бъде прославен чрез Исус Христос” (1 Петрово 4:11).

Защо Исус планува връщане на тази земя? Какво възнамерява да направи? Той се връща главно “за да бъде прославен в Своите святи хора и да се покаже чуден сред всички, които са повярвали” (2 Солунци 1:10).

Установихме ли това? Искан ли някой да спори, че единствения отговор на въпроса, “Защо Бог...?” е: “Заради Неговата слава”? Ако все още имаш съмнения, има много повече стихове като тези. Но аз не виждам нужда да ги описвам.

Това, което това означава е, че Бог се наслаждава в Своята слава над всичко друго. Той е в центъра на Собствените Си чувства. Любовта на Божия живот е Бог. Той почита Себе Си и Своето име над всичко и над всеки друг.

Да обичаш някой означава да третираш този човек като ценен. Това означава да гледаш на него благосклонно и да действаш за неговата полза и благополучие. Въпреки че ще бъдем предпазливи казвайки, че Бог “трябва” да прави това или онова, за едно нещо съм сигурен: Бог *трябва* да цени Себе Си безпределно. Бог *трябва* да обича Себе Си превъзходно. Джон Пипър обяснява:

Бог има много други цели в това, което прави. Но никоя от тях не е по-решаваща от тази. Те всички са второстепенни. Божията непреодолима страст е да възвеличава ценността на Неговата слава. За тази цел Той се стреми да я покаже, за да се противопостави на тези, които я подценяват, и да я защити от всяко презрение. Той обича Своята слава безкрайно.

Това е просто друг начин да се каже, че *Бог обича Себе Си* безкрайно. Завива ли ти се свят от това? Арогантно и егоистично ли е за Бог да бъде преди всичко заинтересуван от Собствената Си слава? Вероятно е така. Причината защо е трудно да се установи. Ние интуитивно се отдръпваме от хора, които винаги търсят своята си слава.

Представи си един човек, който се премества в твоя град и се присъединява към твоята църква и е попитан защо е направил това. Той отговаря, “Аз дойдох тук търсейки хваление, слава, почит и признание за себе си, и твоя град и твоята църква ме впечатлиха като най-ефективното място и хора, чрез които да постигна моята цел.” Това не е човека, който би поканил на обяд след службата в неделя сутрин!

Ние не харесваме идеята за един войник да постъпи в армията просто за да спечели медал или за разузнавач помагач на възрастна дама само за да заслужи значка. Ние се отвръщаме във възмущение от себе-съсредоточения атлет, който се състезава единствено за лично аплодиране или от учен, който редовно ни напомня за своите академични документи.

И така, как ще избегне *Бог* нашето презрение? Как може да бъде искано от нас да се възхищаваме на Бог, че прави това, което осъждаме в другите?

Моя отговор идва като въпрос. “Правилно ли е да ценим и да възхваляваме това, което е безпределно ценно?” Сигурен съм, че казваш *да*. И Библията и елементарния разум ни казват, че ние трябва да ценим това, което е много ценно и да почитаме това, което е достойно за почит.

Сега, нека да си представим огън, който гори в дома на г-жа Уилсън. Тя се събужда от миризмата на дима и осъзнава, че има само няколко секунди за да грабне нещо преди къщата да се срути върху нея. Така че тя грабва своята сиамска

котка и изхвърква от вратата, оставяйки зад себе си своето шест месечно бебе да умре от задушаване от дима.

Всички сме справедливо оскърбени от избора на г-жа Уилсън. Това, че тя цени повече една котка отколкото едно дете е осъдително и несправедливо. Благодариме, че тя е само една предполагаема дама в една илюстрация. Но тя ефективно изтъква вселенския принцип, че ние сме морално задължени да ценим високо това, което е най-скъпоценно.

Кое е най-ценното същество във вселената? Това е *Бог*, разбира се. *Бог* е превъзходно достойното и най-достопочитаемото същество, което съществува. Поради тази причина ние се покланяме само на Него и приписваме цялата слава на Неговото име (Изход 20:3-4).

Сега проследи внимателно това, което Пакър казва:

Ако е правилно за човека да има славата на Бог като своя цел, може ли да бъде грешно Бог да има същата цел? Ако човек не може да има по-висша цел от славата на Бог, как може Бог да има? Ако е грешно за човека да се стреми към по-малко от това, ще бъде грешно и за Бог. Причината, поради която не може да бъде правилно за човека да живее за себе си, като че ли е Бог, е защото той не е Бог. Обаче, не може да бъде грешно за Бог да търси Собствената Си слава, просто защото Той е Бог. Тези, които настояват, че Бог не трябва да търси Своята Си слава във всичко действително искат да кажат, че Той е престанал да бъде Бог. И няма по-голямо богохулство от желанието да се изкара Бог от съществуване.

Как можем да опишем Бог като праведен и добър, ако Той някога не успява да преследва и да пази това, което е извънредно ценно и с най-голяма стойност? Не можем! Бог “трябва” да получава основна наслада в Собствената Си слава или Той ще бъде неправеден.

“Затова е правилно да се получава наслада в някоя личност според превъзходството на славата на тази личност.” И ако Бог извършеше някое неправедно действие Той щеше да спре да съществува като Бог.

Не виждаш ли сега, че за Бог да пропусне или да се откаже да цени Себе Си превъзходно това ще Го въвлече в греха на идолопоклонство? Ние трябва да помним, че правилата за смирение, които управляват творенията не се прилагат за Твореца. Ако Бог някога действаше по такъв начин, че да не търси Своята Си слава това е все едно, че казва, че нещо по-ценно от Него съществува, а това е лъжа. Още по-лошо, това е идолопоклонство.

Причината защо е грешно за нас да търсим собствената си слава е защото има нещо по-ценно и по-важно от нас. Ние сме само творения.

Поради същата причина е правилно за Бог да търси Собствената Си слава защото нищо не е по-важно или по-ценно от Бог. Той е Творецът.

Да обобщим: *Бог обича Себе Си безкрайно*. Собствената Му слава е главния фокус на цялата Му енергия и усилия.

Това следва от това, че всичко, което Той върши е предназначено да спечели хваление за тази слава от Неговите хора. Пипър казва:

Всички различни начини, по които Бог избра да изяви славата Си в Сътворението и Изкуплението изглежда достигат своята кулминация в хваленията на Неговите изкупени хора. Бог управлява света със слава точно както Той може да бъде почитан, възхищаван, възвишаван, и хвален. Кулминационната точка на Неговото щастие е насладата, която получава в звуците на Неговото превъзходство в хваленията на светиите.

Как, тогава, Той може да бъде Бог на любов? Ако Бог обича Себе Си над другите, как може да обича другите въобще? Ако Той е страстно посветен да върши всичко заради Себе Си, как може да бъде страстно посветен на нас?

И това е тезиса на тази книга – че Бог страстно и горещо *ни* обича.

И така отново, ако Бог е за Себе Си, как може да бъде за нас? Тук е където нещата стават *наистина* интересни.

Ако Бог спреше да обича Себе Си безпределно Той би спрял да бъде Бог, защото щеше да се предаде на идолопоклонническо деяние. Ако това се беше случило, ние щяхме да сме тези, които щяхме да загубим най-много. “Защото къде можем да отидем когато нашия Бог стане несправеден? Къде ще намерим Канара на честност във вселената когато сърцето на Бог е спряло да цени безпределно безпределната ценност? Накъде ще се обърнем с нашето обожание когато Самият Бог е изоставил правата на безпределно достойнство и красота?”

Сега сме готови да зададем два въпроса, отговорите на които, се надявам, ще дадат разбиране на всичко предшестващо.

Първо, какво е най-любящото нещо, което Бог може да направи за теб?

Джон Пипър го изразява така: “Какво може Бог да ни даде да се наслаждаваме, което ще Го докаже за най-любящия? Има само един възможен отговор: *Себе Си!* Ако Той въздържа Себе Си от нашето съзерцание и компания, няма значение какво друго ни дава, Той не е любящ.”

Сега втория въпрос. “*Какво правим всички ние когато ни е дадено или показано нещо красиво или превъзходно? Ние хвалим това нещо!*”

В същност, нашата радост в подаръка е непълна *докато не* го похвалим. Това е в съгласие с К. С. Луис, който казва:

Аз мисля, че ние хвалим това, в което се наслаждаваме защото хвалението не просто изразява, но завършва насладата; това е нейният определен завършек. Това не е поради комплимент, че обичащите се продължават да си казват един на друг колко са красиви; насладата е непълна докато не е изразена.

Това, което това означава е, че ако Бог ни обича, а Той го прави, Той ще прави две неща: Първо, *Той ще ни даде Себе Си*. Той Самият е най-великия дар.

Второ, *Той ще работи за да Си осигури от нас хвалата на Неговата слава*, “не защото Той се нуждае да подкрепи някаква слабост в Себе Си или да компенсира за някакъв недостиг, но защото Той ни обича и търси пълнотата на Своята радост, която може да бъде намерена само в познаване и хвалене на Него, най-възвеличеното от всички Същества.” Ето защо ако Бог ще бъде за нас Той трябва да бъде и за Себе Си. Пипър изразява това по този начин:

Бог е единственото Същество в цялата вселена, за което търсенето на Собствената Му хвала е добро действие. За Него, себе-възхвалата е най-високият добродетел. Когато Той прави всичко “за похвала на Своята слава,” Той ни предпазва и ни предлага единственото нещо в целия свят, което може да засити нашите копнежи. Бог е за нас! И основата на тази любов е, че Бог е бил, сега е, и винаги ще бъде, за Себе Си.

Нека да се опитам да избистря всичко това с кратко обобщение. Това, което посочих е, че ако Бог ще ни обича до пълнота, ако Бог ще търси нашето вечно щастие и благополучие, Той трябва да бъде предаден над всичко друго да преследва Собствената Си слава. Той трябва да върши винаги това, което е най-подходящо за да възвеличи Собственото Си име и да извести славата Си. С други думи, ако Бог ще ни обича Той трябва първо да обича Себе Си. Най-любящото нещо, което Бог може да направи за теб е да обича Себе Си превъзходно.

В същност, тъй като Бог е най-достопочитаемото и достойно за хвала същество във вселената, би било идолопоклонство, ако Той спре да преследва Собствената Си слава над всичко друго. Той ще бъде виновен за почитане като Бог на нещо или някой друг вместо Бог.

Сега, как може такъв Бог да ни обича? Няма ли да бъде това като ни снабди възможно най-доброто? И не е ли *Бог Самият* най-голямото добро? С други думи, ако Бог наистина ни обича, Той трябва да работи за да ни доведе в насладата от това кой е Той и по този начин да спечели от нашите сърца хваление за Себе Си. Той трябва да върши всичко в Своята безкрайна сила за да ни доведе в хваление и почитане на Неговото име. Спечелвайки за Себе Си твоето хваление като Бога на цялата слава, ти преживяваш възможно най-голямото задоволяване, а именно, *наслада в Бог*. И Бог е прославен чрез твоята наслада в Него. Или, като Джон Пипър толкова често изразява това, *Бог е най-прославен в теб когато ти си най-задоволен в Него*.

Следователно, Бог да търси Собствената Си слава и Бог да търси твоето добро не са отделни или противоположни стремежи. Поради тази причина Бог е най-прославен в нас (има Своята слава) когато ние сме най-задоволени в Него (имаме нашето добро). Затова, ако Бог не е предаден *първо* на Собствената си слава, Той няма да бъде предаден *въобще* на нашето добро.

Нашето най-висше добро е насладата от Бог. Божието най-висше добро е да Му се наслаждават. Следователно, Бог да работи за твоята наслада в Него (това е Неговата любов към теб) и за да се наслаждаваш на неговата слава (това е Неговата любов към Него) всъщност не са отделни неща. Слава на Бог!